

Nuôi Ma Ngải

Contents

Nuôi Ma Ngải	1
1. Chương 1: Ngày Đầu Tiên Tới Thái Lan	2
2. Chương 2: Ngày Thứ Nhì Ở Thái Lan	4
3. Chương 3: Ngày Thứ Ba Ở Thái Lan	6
4. Chương 4: Ngày Thứ Nhất	8
5. Chương 5: Ngày Thứ Nhì	12
6. Chương 6: Ngày Thứ Ba	13
7. Chương 7: Ngày Thứ Tư	17
8. Chương 8: Ngày Thứ Năm	23
9. Chương 9: Ngày Thứ Sáu	27
10. Chương 10: Ngày Thứ Bảy	34
11. Chương 11: Ngày Thứ Tám	39
12. Chương 12: Ngày Thứ Chín	43
13. Chương 13: Ngày Thứ Mười	46
14. Chương 14: Ngày Thứ Mười Một	50
15. Chương 15: Ngày Thứ Mười Hai	52
16. Chương 16: Ngày Thứ Mười Ba	57
17. Chương 17: Ngày Thứ Mười Bốn	59
18. Chương 18: Ngày Thứ Mười Lăm	66
19. Chương 19: Ngày Thứ Mười Sáu	74
20. Chương 20: Ngày Thứ Mười Bảy	80
21. Chương 21: Ngày Thứ Mười Tám	90
22. Chương 22: Ngày Thứ Mười Chín	94
23. Chương 23: Ngày Thứ Hai Mươi	100
24. Chương 24: Ngày Thứ Hai Mươi Một	101
25. Chương 25: Ngày Thứ Hai Mươi Hai	102
26. Chương 26: Ngày Thứ Hai Mươi Ba	107
27. Chương 27: Ngày Thứ Hai Mươi Bốn	109
28. Chương 28: Ngày Thứ Hai Mươi Lăm	112
29. Chương 29: Ngày Thứ Hai Mươi Sáu	115
30. Chương 30: Ngày Thứ Hai Mươi Bảy	124

Nuôi Ma Ngải

Giới thiệu

Truyện như một bức màn bí ẩn phủ lên mọi chuyện tưởng như là chỉ có những mơ hồ nhưng khi bước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-ma-ngai>

1. Chương 1: Ngày Đầu Tiên Tới Thái Lan

Nếu ai đã từng thất tình sẽ thông cảm được nỗi khổ của Lưu khi bị người yêu phụ bạc. Ngày ấy chàng và Tú Quyên yêu nhau tới quên trời đất. Nàng là một thợ uốn tóc chuyên nghiệp. Tốt nghiệp ở Đại Học Thẩm Mỹ San Francisco vào cái tuổi chín mùi nhất của người con gái. Nước da trắng mịn như lúc nào cũng phơi nắng, làn da mịn tới nỗi khi sờ tay vô, bạn cứ tưởng đó là một mặt lụa mịn màng nhất trên đời này. Tóc nàng lẽ dĩ nhiên là chải kiểu rất thời trang và được nâng niu, săn sóc bằng bàn tay chuyên nghiệp của nàng hàng ngày.

Nhưng cái làm cho chàng Lưu say mê là cặp mắt to đen và bờ môi ngọt lịm luôn luôn ướt át của nàng. Nhất là ánh mắt đa tình khi nhìn chàng đắm đuối như chan chứa cả một trời thu, quyên lấy hồn chàng, và tan biến vào da thịt. Lúc ấy, bờ môi nàng còn như mời mọc ân tình.

Ngày ngày đầu tiên gặp nàng. Lưu đã sưng người lại, ngân ngợt tới bàng hoàng; không lẽ đây là người tình chàng hằng ôm ấp từ lâu trong mộng tưởng. Hôm đó chân tay Lưu thừa thải. Lời nói ngô nghê tới tức cười.

Về tới nhà, Lưu lấy giấy bút ra tính làm liền một bài thơ như thường lệ khi gặp cảm hứng sinh tình. Nhưng hơi ơ hồn chàng bay bổng, tứ thơ đã quên lấy ngòi đẹp không rời, làm sao có thể đặt bút đề thơ!

Hôm sau, Lưu lại tới tiệm uốn tóc của nàng. Lẽ dĩ nhiên không phải để cắt tóc nữa, vì đã cắt tóc ngày hôm qua rồi. Chàng lấy cớ gội đầu để gặp nàng thôi. Bàn tay mềm mại của Tú Quyên lùa vô mái tóc đưa hồn chàng tới tận mây xanh. Lúc gội đầu, nàng phải đứng tì vô thành ghế, và vô tình, đùi nàng ép sát tay Lưu. Những cảm giác mê, nóng bỏng chạy dài khắp châu thân làm chàng phải nhắm mắt lại. Nhưng chỉ được một lúc, Lưu lại vội vàng mở mắt ra để được nhìn thực sát khuôn mặt Tú Quyên đang cúi xuống rất gần. Hình như hơi thở nàng thoang thoảng, hương trinh ngát ngát. Và một sự tình cờ trùng hợp thích thú, khi nàng hỏi:

“Anh Lưu định đi đâu mà hôm qua cắt tóc, hôm nay lại gội đầu nữa.”

Lưu mỉm cười, nghĩ bụng không lẽ nói toạc móng heo ra là tới đây gặp mặt em cho đỡ nhớ thôi hay sao. Nhưng sự thực là như vậy? Tuy nhiên, tối nay cũng có một cô bạn mời chàng đi ăn cưới, nên cũng có thể nói là tối nay đi ăn cưới cho nó đỡ quê. Nhưng tánh Lưu lại ít thích nói trống quạ, tréo lại như vậy, nên nửa đùa nửa thực, nói:

“Tối nay tôi đi ăn đám cưới, nhưng thực sự thì tối đây gặp cô cho đỡ nhớ thôi.”

Tú Quyên cười khúc khích, hai má ửng hồng:

“Cái anh này xạo ghê đi, nói cứ như thực ấy. Nhưng mà tối nay em cũng đi phù dâu ột con nhỏ bạn nữa.”

Lưu nhìn nàng, nói:

“Ước gì đó là đám cưới tối nay tôi có mặt.”

Tú Quyên mỉm cười nói:

“Nếu quả thực như vậy, chắc vui lắm.”

Và quả thực, Lưu và Tú Quyên đã gặp nhau ở bữa tiệc cưới ngày hôm đó. Tú Quyên có vẻ ngỡ ngàng, nắm áo cô dâu giựt giựt khi Lưu tiến lại gần. Chàng nghe nàng nói nho nhỏ với Trâm. .

“Trời ơi, cái anh chàng tao mới nói với mày kia kìa.”

Trâm và chồng nàng cùng cười rộ, đưa tay giới thiệu:

“Đây là hoa khôi Tú Quyên, còn đây là Nhà văn Trần văn Lưu, người mà Tú Quyên nhắc mãi từ sớm tới giờ!”

Đợi cho hai người chào nhau xong, Trâm nói:

“Bạn bè không hà, bắt tay nhau đi chứ.”

Tú Quyên mỉm cười then thùng đưa tay bắt tay Lưu. Không hiểu sao, Lưu lại nắm tay nàng, thay vì bắt tay, đưa lên môi và cúi đầu hôn bàn tay mũm mĩm đó. Mọi người cười rộ làm mặt Tú Quyên eàng đỏ lên dữ dội. Trâm cũng cười ngất, lắc đầu, nói với Lưu:

“Em cũng sợ anh Lưu luôn. Nếu vậy phải phạt ánh diu người đẹp ra sàn nhảy đi. Hừ duyên thiên lý năng tương ngộ rồi đó. Trai tài gái sắc nhé. Chị Tú Quyên mê văn của anh lắm đó.”

Lưu nhìn Tú Quyên nhưng giả mê, nói:

“Ồ thật là hân hạnh. Như vậy, nếu được Tú Quyên cho phép nhảy bản này với cô, tôi sẽ là người may mắn nhất đêm nay.”

“Anh Lưu nói quá rồi. Em đâu có ngờ anh là nhà văn em ái mộ từ lâu. Được nhảy với anh còn gì thích thú hơn nữa.”

Thế là hai người quện lấy nhau trong hơi nhạc mê hồn. Nàng ngất ngây, Lưu thờ thẩn. Cả hai cùng rơi vào tình yêu ngay lần gặp gỡ này. Tối hôm đó đưa Tú Quyên về, nàng đã thì thào bên tai Lưu:

“Em có lãng mạn quá không anh?”

Lưu bảo nàng:

“Có phải chúng mình có duyên nợ tử kiếp nào chăng?”

“Anh tin chuyện đó không?”

“Tin chứ. Anh đang định xuất bản cuốn truyện Thế Giới Thần Linh, có người nói là anh xạo. Cũng có người bảo nhân vật chính trong truyện thực sự là anh.”

“Còn anh nói thực sự là thế nào?”

“Thực sự là anh yêu em!”

Tú Quyên kêu lên nho nhỏ, ôm ghì lấy Lưu. Bờ môi ngọt lịm làm tay lái xe Lưu chệnh choáng.

“Anh ghê lắm, ghét anh quá đi thôi. Không hiểu tại sao em mê tiểu thuyết anh kinh khủng như vậy. Nhiều khi cứ tưởng mình nằm ngay trong cốt chuyện nữa đó.”

Ngày tháng trôi qua, cả hai người ngập lặn trong tình yêu đã hơn một năm rồi. Bỗng nhiên một hôm, Lưu như người trên hành tinh rút xuống mặt đất. Tú Quyên viết thư cho chàng, nàng đi về Việt Nam với Trần Hùng Phú, một người bạn của Lưu, để ra mắt cha mẹ anh ta làm lễ thành hôn ở đó ? Phú cũng viết cho Lưu một lá thư, trong đó có đoạn khuyên nhủ Lưu hãy lo phận nghèo. Không nên đeo đuổi Tú Quyên nữa, vì chàng không đủ tư cách lo cho cuộc sống của nàng đâu!

Lưu như người mất hồn. Không ăn, không ngủ gì được cả tuần lễ nay. Cuối cùng phải xin phép ông chủ nhiệm nghỉ việc để nghỉ ngơi lấy lại tinh thần. Hơn nữa, có muốn làm việc cũng không được, vì còn đầu óc đâu nữa mà viết với lách!

Hôm nay Lưu quyết định đi Thái Lan. Có một người bạn nói với Lưu là ở bên đó có loại gái bao. Cứ trả năm chục đô la là có thể ở với cô ta một ngày như vợ chồng ngay tại nhà các cô ấy. Ăn, ở, đi dạo phốt đều được cô nàng vui vẻ chăm lo rất chu đáo như một người vợ hiền. Nếu như vậy, đây có thể là giải pháp làm cho chàng quên đi phần nào những uất hận trong lòng chàng.

Dù đã chủ tâm như vậy, trên máy bay, Lưu vẫn không ngừng nghĩ tới Tú Quyên. Nàng đã phản bội chàng không một chút luyến tiếc. Lưu nhớ mãi những giọng chữ của thằng bạn khốn kiếp viết cho chàng đầy tự mãn:

“....mày có điều gì xứng đáng với tình yêu của Tú Quyên chứ. Với đồng lương eo hẹp của cái nghề viết lách của mày chẳng?...”

Thằng khốn kiếp, nó dựa vào cái bằng tiến sĩ và chức phó giám đốc một công ty đang buôn bán với Việt Nam để cướp đi người yêu của mình. Lưu thề sẽ có ngày thằng mất dạy đó phải quỳ dưới chân chàng để sám hối tội lỗi nó đã làm.

Vừa bước xuống phi trường, rất nhiều người của các hãng du lịch đã ào tới đón tiếp du khách. Không còn có hào hứng du ngoạn, Lưu chỉ muốn về thẳng khách sạn để nghỉ ngơi. Nhưng một bàn tay xương xẩu bỗng vỗ nhẹ lên vai chàng, cùng với một câu nói khiến sau này làm cuộc đời Lưu xáo trộn tới kinh người. Giọng nói thâm trầm của một ông lão gầy như que củi, với một giọng Anh ngữ thật khó nghe, đặc quệu những âm thanh địa phương:

“Hình như ông ôm trong lòng một mối hận tình lớn lắm. Cứ yên lòng, tôi sẽ giới thiệu ông với một ông thầy pháp thuật rất cao cường, có thể trả thù cho ông.”

Lưu cố mỉm cười, hỏi:

“Ở vào thế kỷ vệ tinh, điện toán này, lại có chuyện đó xảy ra được hay sao?”

Ông lão nhìn thẳng vào mắt Lưu một chập thực lâu, từ từ nói:

“Này ông bạn, Thầy La Cát không phải là một người tầm thường đâu. Ông đang ôm trong lòng một mối hận thù thì phải biết thầy La Cát chính là Thần Hận Thù đó. Chỉ cần đệ tử của ngài giúp ông cũng đủ rồi. Một trăm đô la thôi, ngày mai tôi sẽ dẫn ông tới đền thờ của thầy La Cát.”

Tự nhiên đầu óc Lưu thật mê muội, nghe nói tới trả thù là không tự chủ được nữa. Móc liền năm chục đô la đưa cho ông lão và cho ông ta địa chỉ, cũng như số phòng của chàng. Khi về tới khách sạn Lưu mới thấy mình sao ngu si tới thế. Chỉ có một câu nói rẻ tiền như vậy mà cũng để cho người ta gait hết mấy chục bạc thực là tức cười.

2. Chương 2: Ngày Thứ Nhì Ở Thái Lan

Nhưng Lưu đã lầm, ông lão đến đúng như lời hẹn. Ông nói với chàng:

“Này ông bạn, đường tới đền thờ của thầy La Cát khá là xa, chúng ta phải lên đường thực sớm mới có thể trở về cùng ngày được.”

Lưu bảo ông lão ngồi chờ một chút, ehàngvội vàng rửa mặt rồi phóng ra theo ông taxuống đường ngay. Cả hai leo lên một chiếc xe Jeep của ông đã mướn sẵn, và ông cũng không quên đưa ngay biên lai thuê xe và mướn tài xế cho Lưu. Chàng mau mắn móc túi trả tiền mướn xe liền, cũng chẳng có bao nhiêu, chỉ vài chục đô.

Chiếc xe lăn bánh ra khỏi thành phố, hướng về vương quốc Rồi phóng vù vù về những làng hẻo lánh.

Sau sáu tiếng đồng hồ vất vả. Ông lão chỉ cho người tài xế lái xe vào một làng thực nhỏ, cheo leo bên sườn đồi. Lưu thấy ông lão và người tài xế nói chuyện với nhau hình như gay gắt lắm, nhưng chàng không hiểu gì vì họ nói bằng tiếng Thái. Sau cùng người tài xế cho xe chạy lên đồi, nhưng anh tanhất định không chịu

vào làng. Anh ta muốn ngồi lại trên xe chờ, chứ không chịu theo hai người. Lưu lấy làm lạ hỏi ông lão tại sao anh ta lại chùng cõng dưới ánh nắng cháy da như vậy mà không đi theo vào làng có phải để chịu hơn không. Ông lão mỉm cười, nói:

“Xin ông đừng bận tâm. Cái thứ nhất gan này mà dám làm cái gì chứ.”

Ông lão dắt Lưu men theo một con đường nhỏ vào làng. Nhà cửa ở đây chẳng có cái nào ra hồn, toàn là những lều tranh lụp sụp. Ông lão dẫn chàng đi quanh co một hồi, cuối cùng tới trước một ngôi đền. Cánh cửa đền sơn màu đỏ sẫm. Trên cửa có những hàng chữ Thái trông như vẽ bùa. Ông lão gõ cửa. Một người đàn ông trông như một bộ xương, cao lênh khênh, nước da đen xạm, ra mở cửa.

Ông lão ghé sát miệng vào tai người này thì thầm một lúc. Người đàn ông vừa liếc mắt nhìn Lưu, vừa nhìn vào bên trong đền rồi lắc đầu. Ông lão quay qua bảo chàng:

“Ngài La Cát đang bế quan. Đây là đệ tử của ngài tên Song Ba. Ngài La Cát đã cảnh cáo các đệ tử không được đưa Ma Ngải cho người lạ.”

Lưu nhớ ngay tới những ngày theo cô bé chơi bời ở khu San Francisco, đi thỉnh bùa phép nạo tiền khách làng chơi. Chàng còn lạ gì những người luyện bùa, nuôi ma, dù cho có giữ vững môn qui tới đâu, trong đám đệ tử thế nào cũng ẻo lả ham tiền làm bậy. Cùng lúc ấy, hình ảnh tên Phú và Tú Quyên hiện rõ trong đầu chàng nên không còn suy nghĩ gì nữa. Lưu móc ra hai ngàn đô la trao cho tên Song Ba. Cặp mắt của y mở to, miệng há hốc tới sững sờ. Hiển nhiên một người như ở nơi hẻo lánh này, chưa chắc cả đời đã nhìn thấy một số tiền nhiều như vậy. Y nuốt nước miếng ừng ực, chụp vội số tiền, trông trước nhìn sau và chạy một hơi vào trong đền như gió. Lưu định bước theo. Ông lão cản lại, nói:

“Ông không nên vào trong đó, cứ đợi y sẽ trở ra đây. Chỉ vài phút sau, Song Ba đã trở ra với dáng điệu thực hấp tấp và hồi hộp. Y thở hổn hển thấy rõ và cặp mắt cũng thật láo liên. Đưa cho ông lão một cái vỏ sò thật lớn và một bụi ngải. Y nói một hồi, sau cùng đưa cho Lưu một miếng giấy có viết mấy chữ. Ông lão bảo chàng:

“Song Ba nói đó là thần chú luyện Ma Ngải. Ông hãy cất đi về nhà nhờ người phiên âm ra mà học thuộc lòng, rồi đốt mà uống. Khi nào kêu Ma Ngải về ăn thì phải đọc thần chú này mới có linh hiệu. Chỉ cần ba mươi sáu ngày là ông trả được thù.”

Chờ cho ông lão nói với Lưu xong, Song Ba cúi đầu, chắp tay trước ngực chào chàng, tỏ ý cảm ơn rồi vội vàng đóng cửa lại ngay.

Ông lão trao cho Lưu chiếc vỏ sò, nói:

“Đây là Ma Ngải, ông hãy trích máu tươi ở ngực nơi trái tim cho nó uống trong ba ngày đầu. Nó sẽ trở thành một con ma nữ. Phải nhớ là chích máu ở ngực ông và vào đúng mười hai giờ đêm. Ba mươi ngày tiếp theo sau, cho nó uống máu ở đâu cũng được, nhưng theo kinh nghiệm của tôi, cứ cắt máu ở ngón tay ra cho nó uống là tiện nhất. Vì lúc đó nó cũng cứng cáp rồi.” Nói xong, ông đưa cao bụi ngải cầm ở tay trái, nói:

“Còn đây là cây ngải mà con ma phải ẩn ở trong đó. Loại ngải này tôi e khó sống ở khí hậu bên Mỹ. Tốt nhất ông nên luyện ở đây. Tôi có thể mượn nhà cho ông, chỉ trên dưới một trăm đô la một tháng là cùng. Trong vòng hai tháng, ông có dư thì giờ nuôi Ma Ngải rồi. Lúc ấy lo gì không trả được thù.”

Lưu ôm cả bụi ngải và chiếc vỏ sò có con Ma Ngải trong đó. Trên đường về khách sạn, Lưu mau mắn trả nốt số tiền năm chục đô la còn lại cho ông lão và tính mở chiếc vỏ sò ra coi. Ông lão cản chàng lại, nói:

“Không thể mở vỏ sò ra bây giờ được. Bởi vì trong đó có một cái trứng Ma Ngải. Mở vỏ sò ra bây giờ là trứng ung ngay. Phải tới nửa đêm, cởi hết quần áo, nằm ngửa, bảy giờ mới mở vỏ sò. Lấy chiếc đĩa tre trong đó, chích lên ngực một cái áo rỉ ra. Quay đầu đĩa tre lại, phía dằm dẹp đó, khều trứng con Ma Ngải ra khỏi chất nước sền sệt trong vỏ sò, để nó ngay lên ngực, chỗ ông chích máu lúc này. Trứng Ma Ngải gặp nhiệt độ trong người ông chỉ vài phút sẽ nở ngay ra một con ma con. Nó sẽ hút máu ông liền. Nhưng không lo, nó chỉ hút được một giọt là no cứng bụng rồi. Chờ cho nó không hút nữa, lại lấy chiếc đĩa tre khều nó để lên cây ngải cho nó hút mủ cây. Xong cất chiếc đĩa tre vào vỏ sò để nó được ngâm nước trong đó. Tối mai ông lại lấy đĩa tre ra, chích vào chỗ ông chích hôm qua áo rỉ ra. Khều con Ma Ngải trên cây xuống, để nó hút máu và ngày thứ ba cũng làm như vậy. Trong ba ngày này, tuyệt đối không được dùng

vật gì khác ngoài chiếc dừa tre để khêu con Ma Ngủi. Nếu không, nó sẽ chết ngay. Tối thứ ba, Ma Ngải sẽ ngủ luôn với ông cho tới sáng, và nó tự biết trở về cây ngải một mình rồi. Từ tối thứ tư trở đi, ông không phải chích máu ở ngải nữa. Có thể ở đâu cũng được, nhưng tôi nghĩ tốt nhất ở đầu ngón tay là hơn. Vì lúc đó ông phải cho nó uống máu lúc nó đang nằm trên cây ngải. Cứ như thế cho tới ngày thứ ba mươi sáu là thành công rồi. Nó sẽ giúp ông trả thù và ông cũng có thể bảo nó làm những gì ông cần thiết nữa.”

3. Chương 3: Ngày Thứ Ba Ở Thái Lan

Tối hôm qua Lưu nghe lời ông lão, không mở vỏ sò ra ngay vì về tới nhà đã khuya, mệt quá rồi. Ông lão lại hẹn gặp sáng nay tới dắt chàng đi mượn nhà. Nhưng đêm qua Lưu đã quyết định về Việt Nam, vì chợt khám phá ra một điều lắm lần lúc còn ở San Francisco quyết định qua Thái Lan, kiếm gái bao giải trí cho quên hận tình.

Điều lắm lần này nếu trong những ngày chàng bình tĩnh chắc chắn không bao giờ chàng phạm phải.

Đó là tối hôm qua, khi Lưu đem Ma Ngải về rồi. Một mỗi nên đi tắm và leo lên giường định ngủ một giấc cho lại sức. Ai ngờ chàng không thể nào chợp mắt được. Hình ảnh Tú Quyên cứ lớn vồn trong tâm trí Lưu hoài. Cho tới nửa đêm, chàng mặc quần áo vào, xuống phố tìm gái chơi cho đỡ buồn như dự định còn ở Mỹ.

Trên con đường này, những quán đêm và các tiệm rượu có gái mở cửa san sát. Lưu vô đại một quán ngay đầu đường, có để cả giá tiền uống rượu bằng tiếng Anh ở ngoài. Thế nhưng vô tới trong, kêu bia uống, mấy cô chạy bàn chẳng có cô nào biết một chữ tiếng Anh nào. Loay hoay mãi mới kêu được chai bia. Vài phút sau, mấy cô gái ở trong mới chạy rabu quanh Lưu, có được một cô biết nói chút ít tiếng Anh. Nhưng chàng thấy mình ra dấu nhiều hơn là nói chuyện. Được cái cô nào cũng thực dễ dãi. Điều Lưu khám phá ra là nói chuyện bằng tay ở đây khoái hơn bằng miệng. Những bộ ngực núi lửa nung núc ép sát thân thể chàng, cọ vào lưng, ép vào đùi, tì vô vai, có lúc ấn cả vô miệng. Lưu muốn chết ngộp trong những khối thịt nóng bỏng ấy. Và gần về sáng, một cô rủ Lưu về nhà. Lẽ dĩ nhiên làm sao chàng từ chối được. Những ly bia đã nung người Lưu nóng bỏng trên da thịt mấy cô gái Thái Lan hầu rượu này.

Nhất là Lisa, cô gái mời Lưu về nhà lại là người nói được chút ít tiếng Anh, và cũng là tay bạo phổi nhất trong đám gái ngồi với chàng đêm nay.

Vừa về tới nhà, đóng cửa lại là cô ta đã ôm chầm lấy Lưu, làm như nhân tình đi đâu xa lâu ngày mới gặp lại.

Lưu kéo cô ta ngồi xuống giường. Đây quả thực là một căn nhà, nhưng phải nói cái giường đã chiếm gần hết diện tích căn nhà! Còn lại là bếp, buồng tắm, cầu tiêu và chỉ có như thế thôi. Lưu hỏi Lisa. .

“Nhà như thế này, em ăn cơm ở đâu?”

Lisa buông Lưu ra đập đập lên tấm phản duy nhất hai người đang ngồi.

“Thì ăn ở trên giường này nè. Anh có muốn ăn cơm không. Em dọn anh ăn nhé.”

Lưu lắc đầu ngay.

“Không, anh ăn cơm ở nhà rồi mới đi chơi, em có đói thì ăn đi.”

Lisa mỉm cười, đứng dậy cởi quần áo thực tự nhiên, máng lên một cái đĩnh đóng trên vách. Nàng cứ trần truồng như vậy, vô bếp múc cơm. Leo lên giường ngồi ăn ngon lành. Lưu nhìn nàng tội nghiệp, nghĩ lại ngày nào còn ở Việt Nam, nhà Lưu ở trong một hẻm lao động cũng như thế này mà thôi. Cả nhà cũng chỉ có một cái di văng, ăn uống, tiếp khách, ngủ nghỉ cũng chỉ có chỗ đó. Duy có hơn nhà Lisa ở chỗ chàng còn một tủ sách và cái bàn nhỏ để ngồi viết bài cho dăm tờ báo kiếm sống. Khi vượt biên qua Mỹ, Lưu được bà con qua sau này nói lại, mấy anh hàng xóm thân thiết của chàng qua lấy hết đồ đạc đem bán và đỡ luôn cả kèo cột, mái tôn làm chuồng nuôi gà, nuôi heo.

Đợi cho Lisa ăn cơm xong, Lừa cũng cởi quần áo, chỉ còn chừa lại cái quần lót. Bắt chước nàng máng quần áo lên vách. Lisa nhìn Lừa cười thực tươi, nàng xoa nhẹ nhẹ lên bụng, nói:

“Em no quá rồi.”

Lừa mỉm cười. :

“Bây giờ em muốn đi ngủ chưa?”

Lisa bá lấy cổ chàng, hôn nhẹ lên má.

“Ngu thế nào được hả anh. Em mời anh về đây hầu hạ anh mà.”

Lừa bật cười, hỏi:

“Hầu hạ thế nào đây?”

Lisa cũng cười, vỗ vỗ xuống giường nói:

“Anh nằm xuống đây đi, em đấm bóp cho.”

Lừa nằm xuống ngay và eảm thấy nàng có lý, vì từ sáng sớm tới giờ chàng mệt mỏi kinh khủng mà không biết mình muốn cái gì. Lisa đứng lên, nàng đập một bàn chân lên lưng Lừa, gót chân ấn mạnh dọc theo xương sống. Những tiếng lách cách từ khớp xương kêu lên làm chàng sướng tê người. Lừa ngoái đầu lại, nhìn lên dọc theo đùi nàng. Bờ lông măng mọc thực dày, nhìn sát như một tấm thảm cỏ xanh tuyệt đẹp. Bộ ngực to tròn run rinh mỗi lần nàng cử động làm chàng ngây ngất.

Một lúc sau, Lisa ngồi xuống bên cạnh Lừa, xoa bóp khắp những bắp thịt trên lưng làm Lừa chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Tới khi chàng thức dậy, mặt trời đã đứng bóng và Lisa cũng vừa trong buồng tắm đi ra. Những hạt nước còn đọng trên thân thể nàng long lanh như sương ban mai.

“Hôm qua anh ngủ ngon quá nên em không dám phá anh. Sáng nay dậy sớm, em tắm rửa sẵn chờ anh dậy.”

Lừa nằm lười biếng, hỏi:

“Chờ anh dậy làm gì?”

“Thì... thì... anh muốn làm gì thì làm chứ, ai biết đâu.”

Lừa với tay kéo nàng nằm xuống.

“Hôm nay em định không đi làm sao?”

“Không, em nằm đây với anh.”

Lừa mỉm cười.

“Nằm chỗ nào?”

Lisa trườn ngay lên mình Lừa, hỏi:

”Em nằm đây có được không?”

Da thịt nàng mát rười rượi, trong khi người Lừa nóng hôi hổi. Tim chàng đập mạnh, hơi thở hình như thật gấp rút, Lừa vòng tay ôm ghì lấy nàng, hình như chàng rít lên khi nàng rạp người xuống...

Lúc ấy hình ảnh Tú Quyên lại hiện thực rõ trong đầu Lừa, chân tay chàng buông xuôi, sụi lơ. Không còn thiết gì tới thân thể ngút ngàn của người con gái xứ Thái này nữa.

Khi về tới khách sạn, Lừa đã thấy ông lão ngồi chờ ở phòng khách. Chàng cho ông biết ý định trở về Việt Nam và phải luyện con Ma Ngải ở đó. Ông lão tỏ vẻ không vui. Lừa móc ra một trăm đô la trao cho ông, nói:

“Đây là tiền biếu cụ hút thuốc. Khi xong việc rồi tôi sẽ tới đây kiếm lại cụ.”

Ông lão mừng rỡ, cảm ơn rồi rít. Ghi địa chỉ của ông trao cho Lừa và nói:

“Xin cảm ơn ông, đây là địa chỉ nhà tôi. Khi nào có chuyện gì xin ông cứ tới đây kiểm, hoặc viết thư, chắc chắn tôi sẽ làm tất cả những gì có thể làm được để ông vừa lòng.”

Lưu tiễn ông lão ra về và lên phòng xách hành lý ra thẳng phi trường.

4. Chương 4: Ngày Thứ Nhất

Chỉ vài giờ sau Lưu đã xuống phi trường Tân Sơn Nhất. Lẽ dĩ nhiên chẳng có ai ra đưa đón như những Việt kiều khác. Dù bạn bè rất đông và nhiều người sống bằng tiền của Lưu gửi về từ Mỹ. Nhưng nhất định kỳ này trở về chàng không cho ai biết, vì muốn dấu tung tích để nuôi Ma Ngải và trả thù cho bằng được. Thằng khốn nạn đã cướp người yêu của chàng không thể nào thoả mãn được dục vọng của y. Nhất định Lưu phải đoạt lại người tình bé bỏng này. Nếu không, thằng khốn nạn Trần Hùng Phú cũng không thể nào sống thoải mái với Tú Quyên yêu kiều của chàng như vậy được.

Vừa bước ra khỏi sân bay, đã có hàng trăm người vừa xe ôm, vừa taxi xúm lại đón khách. Lưu không dám theo những người này vì kinh nghiệm của những người đi trước. Chàng leo lên xe của hãng du lịch ngay. Về tới khách sạn, cất đồ đạc và quần áo vào tủ, Lưu xuống đường kêu một chiếc xe ôm chở tới nhà thằng Thi liên. Thi là một đứa em nuôi của Lưu hồi còn ở Việt Nam và sau này thỉnh thoảng chàng cũng gửi cho nó chút ít quà để sống. Tội nghiệp thằng nhỏ, đã nghèo lại có cả chục đứa con. Gia đình nó sống thực nghèo nhóc tuốt bên Thủ Thiêm từ hồi nào tới giờ.

Cả nhà Thi đang ăn cơm trưa, thấy Lưu tới giật mình. Thi vội buông chén cơm, chạy ra ôm chầm lấy Lưu, nước mắt lưng tròng.

“Trời ơi anh Hai, anh về đây hồi nào vậy. Sao không báo trước cho tụi em ra phi trường đón.”

Lưu vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Thi, nói:

”Anh về có công chuyện, không muốn ồn ào. Chỉ có tụi em biết thôi. Nhưng mà bây giờ ăn cơm đi rồi làm gì thì làm.”

Thi lụp chụp buông Lưu ra, la mấy đứa nhỏ ngồi xích vào nhau cho chàng ngồi xuống chiếc chiếu rách trải giữa nhà, dùng để làm bàn ăn cơm. Mấy đứa bé nhìn Lưu đăm đăm. Lẽ dĩ nhiên là chúng không biết chàng là ai, vì hầu hết khi Lưu vượt biên có đứa còn ẵm trên tay. Có đứa chưa sanh. Thằng lớn nhất cũng mới có ba tuổi. Vợ Thi lật đật lấy thêm một cái chén, gấp cho Lưu một củ khoai, nài cười gượng, mời:

“Anh Hai tới hơi trễ, tụi em không nấu đủ cơm ăn tạm củ khoai nhé anh.”

Lưu mỉm cười gật đầu, đỡ cái chén. Nhìn vô mâm cơm chàng biết tụi nó cũng vừa mới dọn ra đây thôi. Trong những chén cơm của mấy đứa nhỏ, có đứa nào có hạt gạo nào đâu. Chúng nó đang ăn khoai trừ cơm chứ còn gì nữa. Chính giữa mâm cơm chỉ có củ khoai luộc và một tô canh rau muống thực bự.

“Hồi này tụi em làm ăn ra sao?”

Thi thở dài.

“Thì em vẫn đập xích lô, vợ em nuôi ba con gà và ra chợ chiều mua bán mấy con tôm, con tép.”

“Mấy đứa nhỏ đi học ở đâu?”

“Chúng nó có đứa nào đi học hành gì đâu, con nhỏ lớn thì theo mẹ ra chợ bán buôn. Còn mấy thằng choai choai này thì ở nhà coi lẫn nhau, nuôi ba con gà thôi mà.”

Lưu cắn củ khoai mà muốn nghẹn ở cổ, nhưng cũng cố nuốt. Những đứa bé ăn uống thực ngon lành. Hình như củ khoai trong chén chàng lớn nhất. Lưu chỉ ăn vài miếng rồi bẻ củ khoai ấy đứa nhỏ đã ăn hết phần của chúng, nhưng vẫn còn thòm thèm. Thi la lên:

“Mấy đứa mà y đâu có được ăn khoai của bác.”

Lưu mỉm cười nói ngay:

“Ăn đi các cháu, bác ăn cơm ở khách sạn rồi, không đói đâu Để chút nữa bác đưa tiền ẹ cháu mua bao gạo về nấu cơm chiều ăn nhé.”

Một đứa nhìn Lưu dăm dăm hỏi:

“Chiều nay có gạo nấu cơm hả bác.”

Lưu gật đầu:

“Ừ cả thịt gà nữa.”

Thằng nhỏ tròn mắt nhìn Lưu:

”Mẹ nói gà nuôi lớn để đẻ trứng đó bác Hai. Khôngthịt được đâu, Vợ chồng Thi và Lưu cùng cười lớn, Thi nạt ơn:

“Thằng Tí không được hỗn chứ. Bác Hai không thịt con gà của con đâu. Bác mua con gà khác về làm thịt đó.”

Thằng nhỏ tròn mắt hỏi mẹ nó:

“Bố nói thực không hở mẹ?”

Lưu xoa đầu thằng bé.

“Thực đó, bác sẽ mua nguyên một con gà trống thực bị nấu cơm tối nay ăn, cháu chịu không?”

Cả đám trẻ nhao nhao lên.

“Cháu ăn nữa nhé bác Hai.”

“Cháu nữa.”

“Cháu nữa. Lâu lắm rồi cháu khôngđược ăn miếngthịt gà nào đó.”

Thi có vẻ hơi ngượng vì cảnh nghèo của mình, mắng át lũ con:

“Tụi mày có im đi không, ồn ào quá đi. Ăn cơm xong, ra sân chơi, tối nay đứa nào cũng được ăn hết đó.”

Đám trẻ reo hò kéo nhau ra sân ngay. Chúng ồn ào đó rồi cũng tản nát ngay đó. Lưu móc túi đưa cho vợ Thi một trăm đồng, nói:

“Em cầm lấy mua gạo và ít thức ăn cho tụi nhỏ. Phải nhớ là tối nay có cơm và một con gà trống thực to đó.”

Mặt vợ Thi sáng lên, nàng suýt soa:

“Trời ơi, sao anh Hai cho tụi em nhiều thế.”

Lưu mỉm cười: .

“Không nhiều đâu, anh còn ăn ở đây dài dài mà.”

“Chỉ sợ anh chê thôi, chứ anh mà ở đây còn gì hơn nữa.”

Thi nhìn Lưu hỏi:

“Bây giờ anh ở đâu, định về đây ở bao lâu.”

Lưu ngần ngừ nói:

“Anh cũng không biết bao giờ trở lại Mỹ. Tuy nhiên, chắc chắn phải ở lại đây vài tháng. Bây giờ ở tạm khách của công ty du lịch. Nhưng anh tối đây định nhờ em mượn dùm căn nhà nào tĩnh mịch ở vùng này cho đỡ tốn.”

Thi vui ra mặt, nói ngay:

”Vậy thì hay quá, ngay đầu đường này có một căn nhà thật xinh. Tường gạch, mái ngói, họ đang muốn bán. Nhưng em có thể hỏi mượn vài tháng cho anh ở được.

Không mắc đâu.”

Vợ Thi nhìn chồng, hỏi:

“Nhà ông Ba Hiễn hả?”

Thi gật đầu:

“Ừ căn nhà đó.”

Vợ thi có vẻ hơi ngại.

“Em sợ ông ấy chỉ muốn bán nhà để trả nợ thôi, chứ có phải dư dả gì đâu mà ướn nhà.”

Lưu hỏi Thi:

“Ông ấy muốn bán bao nhiêu?”

“Dạ, hai lượng. Nhưng có thể bớt nữa được. Căn nhà thì không rộng lắm, nhưng được cái vườn chung quanh rộng, lại có cây cối mát mẻ nữa. Nếu phải như lúc bình thường thì căn nhà này cũng phải bốn năm cây đó anh Hai.”

Lưu nói ngay:

“Mua cho anh đi.”

Thi ngạc nhiên hỏi:

“Anh mua nhà làm chi ở vương này vậy? Bộ tính ở luôn không về Mỹ nữa hay sao?”

Vợ Thi cười khúc khích:

“Anh Hai nói chơi thôi, chứ anh làm sao ở nơi nghèo nàn này được. Dù cho anh trở về đây làm ăn thì cũng phải mua nhà ở Sài Gòn, chứ lẽ nào chui qua khu Thủ Thiêm này hả.”

Lưu ngần ngừ, nói:

“Tại các em không biết, anh có nỗi khổ tâm mới về đây, chứ không ở luôn đây đâu.”

Thi mau mắn hỏi:

“Chuyện gì vậy anh tụi em có thể giúp gì được anh không?”

Lưu gật đầu, từ từ kể lại hết câu chuyện Tú Quyên và Trần Hùng Phú. Sau cùng bảo vợ chồng Thi:

“Bởi vậy anh mới phải về đây. Bây giờ tụi em giúp anh mua căn nhà đó đi. Hai cây cũng không bao nhiêu đâu, chỉ có điều anh đứng tên không được. Còn tụi em cũng có nhà rồi, có mua được nữa không? Anh đi lâu không biết luật lệ mới bây giờ ra sao?”

Thi nghe Lưu kể xong câu chuyện, nghiêng răng nói:

“Để em lụi cho thằng khốn nạn đó một dao là yên chứ gì Anh làm gì phải khổ sở thế.”

Vợ Thi nói át chồng:

“Anh này chỉ được cái nóng sáng thôi, đừng có làm hư việc của anh Hai chứ.” - ngừng một lát, nàng nói tiếp...

“Em có một thằng em trai chưa có vợ con gì, nó cũng đi đập xích lô như nhà em và mượn nhà ở gần đây, để em nhờ nó đứng tên dùm, chắc chắn được.”

Lưu mừng rỡ, nói:

“Được như thế còn gì bằng nữa. Xong việc, anh về Mỹ, sẽ để cho nó ở đó giữ nhà cho anh, khỏi phải mượn nhà nữa.”

Vợ Thi tươi hân nét mặt, lụp chụp nói:

“Như vậy thì hay quá rồi, tự nhiên thằng nhỏ có nhà ở khỏi trả tiền còn gì sướng hơn nữa.”

Thi nhanh nhẩu.

“Nếu vậy để em chạy qua nhà ông Ba Hiến, kêu ông ta lại đây au chuyện.”

Lưu gật đầu, nói:

“Ừ em đi đi.”

Thi lật đật lấy xe xích lô đi ngay, chỉ vài phút sau Thi đã chở ông chủ nhà tới. Nói chuyện một lát lại chở Lưu đi coi nhà luôn và chàng bằng lòng mua ngay. Căn nhà thật lý tưởng cho chàng nuôi Ma Ngải.

Lưu thích nhất cái chái nhỏ nhỏ bên hông nhà. Thật là thích hợp làm chỗ nuôi ma. Ở đó có thể kê được một cái đi văng và một cái bàn đủ để trồng chậu ngải. Phòng lại có cửa nẻo thực chắc chắn và kín đáo, nơi này ông Ba Hiến làm phòng ngủ cho đứa con gái hồi nó chưa đi lấy chồng. Phía ngoài có một phòng khách và một phòng ngủ liền với nhà bếp và phòng tắm. Cái phòng nhỏ nhỏ Lưu dự định làm chỗ nuôi ma có cửa ăn thôngra cả phòngngủ và phòng khách.

Thế là Lưu có thắ dọn nhà ngay lập tức, còn giấy tờ vợ chồng Thi và thằng em vợ của nó lo cho chàng sau. Tối nay Lưu nhất định mở vỏ sò cho trứng ma nở.

Lưu trao cho vợ Thi tiền mua nhà, rồi cùng Thi lên Sài Gòn mua ít đồ đạc và và khách sạn lấy quần áo, bụi ngải và chiếc vỏ sò có trứng Ma Ngải. Chỉ tới tám giờ tối là mọi chuyện đều đầu vào đó. Lưu thấy trong lòng vui sướng làm sao. Như thế là cái mạng chó của thằng Trần Hùng Phú chỉ còn sống được ba mươi sáu ngày nữa là cùng. Nhất định nó phải đền tội. Cái tội ngang nhiên cướp người yêu của chàng.

Tắm rửa thực sạch sẽ, chờ tới đúng mười hai giờ đêm. Lưu vô phòng nuôi ma. Cởi hết quần áo. Lấy dao nạy chiếc vỏ sò Trong đó quả có một cái trứng lớn bằng trứng chim se sẻ và một cây dũa tre vót thật khéo, một đầu nhọn hoắt, một đầu dẹt dẹp như cái muỗng nhỏ nhỏ. Cả hai thứ này đều nằm trong một chất nước sền sệt như nhớt, màu đen thui.

Lưu lấy chiếc dũa tre ra, nằm xuống đi văng, chích một mũi ngay trên ngực chỗ trái tim như ông lão dặn, rồi khều trái trứng ma đặt vô chỗ mới chích. Máu trên ngực chàng rỉ ra, tự nhiên hút lấy trái trứng như nam châm hút sắt. Độ nửa giờ sau, trái trứng tách làm hai. Lưu ngẩng cổ lên nhìn, một con vật giống như con khỉ, nhỏ bằng hạt bắp, yếu ớt bò ra.

Chân tay nó dài như chân con nhện nhện. Cái mặt nhăn nheo coi dễ sợ. Đặc biệt hai con mắt nó nhỏ li ti mà đã phát ra một luồng ánh sáng xanh lè, trông tới rợn người. Nó từ từ bò ra khỏi vỏ trứng, lấy đầu ủi cái vỏ ra khỏi chỗ vết máu và cúi xuống hút máu chàng. Minh mảy Lưu nổi gai ốc, tóc tai chàng dựng đứng. Vừa thích, vừa sợ.

Lưu bắt đầu lâm râm đọc câu thần chú của tên Song Ba trao. Con ma ngừng lên nhìn chàng. ánh mắt xanh lè của nó tự nhiên làm Lưu buồn ngủ ghê hồn và không biết chàng lịm đi tự lúc nào. .

Con ma trên ngực Lưu tự nhiên nặng trĩu. Không lẽ nó lấm mau như vậy được hay sao. Chàng từ từ mở mắt và vô cùng ngạc nhiên thấy một thiếu nữ đẹp như tiên đang nằm trên mình, nàng say sưa hôn lên ngực Lưu ngay chỗ trái tim. Chàng cố mở mắt thật to, nhìn cho kỹ, lại thấy người con gái ấy có dáng quen quen. Đưa tay dụi mắt và lần này Lưu đã nhận ra nàng là ai.

Sao lại có thể như vậy được? Lưu nghĩ mình đang nằm mơ chẳng? Nhưng quả thực người con gái đang nằm trên mình chàng là Tú Quyên chứ còn ai. Lưu không tự chủ được nữa, vòng tay ôm lấy nàng. Bàn tay vừa chạm vô mình Tú Quyên bỗng tê buốt như chạm phải điện cao thế. Lưu giật thót người lên, bàng hoàng. Trước mắt chàng bây giờ lại là con Ma Ngải và tay Lưu vẫn còn trong thế chực ôm lấy nó.

Hai mắt con MaNgải toé ra tia nhìn như đổ hào quang, nó nhìn Lưu thật hung dữ như cầm hận ghê gớm. Vừa đây nó đã lớn bằng ngón tay rồi. Lưu chợt nhớ lời ông lão dặn: trong ba ngày phải lấy chiếc dũa tre khều nó chứ không được đụng tay vô mình con Ma Ngải. Bỗng chuông đồng hồ gõ sáu tiếng. Lưu giật mình, thì ra trời đã sáng rồi hay sao. Như thế là chàng đã nằm trong phòng nuôi Ma Ngải tới sáu tiếng đồng hồ rồi. Lưu lật đật lấy chiếc dũa tre khều con Ma Ngải bỏ lên bụi ngải được trồng trong

góc phòng. Con Ma Ngải bầu lấy cành cây ngay. Miệng tấp chiếc lá gần đó nhai một cách ngon lành, nó ăn lá ngải nghe sồn sột và chỉ một thoáng hết chiếc lá. Lưu thấy những điều ông lão dặn chàng, có nhiều điều không đúng. Nhưng chẳng sao, miễn là nuôi được con Ma Ngải trả thù thì thôi. Lưu mặc quần áo, ra nhà ngoài. Chàng không quên khóa cửa cẩn thận. Bây giờ Lưu mới thấy chỗ vết thương ở ngực lồi bằng đồng xu, chứ không nhỏ như lúc chàng chích bằng chiếc đũa tre lấy trong vỏ sò nữa. Máu đã khô lại trên miệng vết thương. Lưu lấy băng keo dán chỗ đó lại chàng sợ có thể nhiễm trùng thì khôn.

5. Chương 5: Ngày Thứ Nhì

Tuy mới ngủ dậy, nhưng Lưu thấy mệt không thể tả được Chàng vô phòng ngủ leo lên giường, nhắm mắt được một lúc lại thấy khát nước muốn khô cả cổ. Lưu với chai nước lọc ực một hơi gần hết nửa chai. Chàng ngạc nhiên thấy chưa bao giờ cái bụng mình có thể chứa được một lượng nước vô địch như vậy.

Chàng lại ngả lưng và chợp mắt là ngủ ngay. Tối trưa, Thi mang cơm qua, kêu mãi Lưu mới thức. Thấy Lưu mới có một đêm mà mặt mày phờ phạc, Thi lo lắng hỏi:

“Anh có sao không? Coi chừng sức khỏe nghe.”

Lưu ngáp dài, vươn vai, lắc đầu.

“Không sao, tại tối qua thức khuya quá nên hơi mệt thôi.”

“Em mang cơm cho anh, có cá lóc nướng trui với mấy chai bia 33 nữa, anh nhậu cho đỡ buồn.”

Mắt Lưu sáng lên.

“Tốt, em biết cái gu của anh đó. Cả chục năm rồi không được một hộp bia 33. Uống toàn rượu Mỹ cũng chán.”

Thi dọn cơm ra bàn mời Lưu ăn. Lưu ngồi xuống, nói:

“Em ăn với anh cho vui.”

Thi dạ một tiếng, không khách sáo, bới cơm cho Lưu. Hình như vợ Thi cố tình làm đủ cả phần cho chồng nên cơm nước dư giả. Cả hai ăn no nê vẫn còn thừa thật nhiều.

Cơm nước xong, Lưu và Thi ra ngoài đi dạo chung quanh vườn. Nhà tuy nhỏ nhắn, nhưng được cái đất chung quanh thực rộng. Có cả một ao cá con con, eo thế thả cá tra nuôi chơi được. Chung quanh ao, một lùm tre mọc tràn cả xuống mé nước, che khuất hết khúc sau vườn. Phía trước nhà được bao quanh bằng một hàng rào trúc. Một cây si thực lớn mọc ngay sau nhà, cành lá xum xuê che khuất cả mái ngói. Những giây si thông xuống tua tủa trông thực đẹp mắt. Đứng ở xa, Lưu nhìn căn nhà nằm lọt trong vòng cây si, chàng có cảm tưởng như mình đang ở trong một cái miếu. Giá bây giờ chàng đem sơn đỏ hết căn nhà thì chắc chắn nó phải thành cái chùa rồi.

Sau khi Thi về, Lưu lại leo lên giường ngủ ngay. Mấy chai bia làm chàng càng buồn ngủ hơn. Khi thức dậy, trời đã tối hẳn. Bây giờ Lưu mới để ý sự hiu quạnh và lạnh lẽo trong căn nhà này. Chàng thấy cô đơn lạ lùng. Hình ảnh Tú Quyên lại lờn vờn trong đầu. Lưu mong cho tối giờ nuôi Ma Ngải. Chàng còn nhớ tối qua, người con gái nằm trên mình chàng rõ ràng là Tú Quyên, nhưng Lưu không được sờ vô nàng. Bây giờ chàng mới nghĩ ra có lẽ đó là con Ma Ngải chứ không phải Tú Quyên, vì ông lão đã nói sau ba ngày chàng mới được đụng vào Ma Ngải. Như thế dù nó có hiện hình ra ai chẳng nữa. Lưu cũng không được sờ tay vô. Chàng cố nhớ điều đó để khỏi làm trở ngại việc nuôi Ma Ngải. Nếu bây giờ mà nó chết đi thực là uống công mà lại mất toi một số tiền không phải nhỏ đối với chàng.

Đợi tới mười hai giờ đêm. Lưu lại mở cửa phòng nuôi Ma Ngải. Cởi hết quần áo như tối hôm qua. Lấy chiếc đũa tre khều vết thương ấu rỉ ra. Lần này chàng không còn sợ đau nữa, vì chỉ cần lấy chiếc đũa tre khều lớp máu đông vẩy trên vết thương ra là máu đã chảy rồi. Ngửi thấy mùi máu. Con Ma Ngải đã rít lên nghe chói tai. Hai chân nó cuốn lấy cành ngải như khúc giây thừng, thả mình treo lơ lửng và hai tay đưa

ra với với. Lưu đưa chiếc đũa tre cho nó nắm. Con Ma Ngải ôm được chiếc đũa tre, thả luôn hai chân bám lấy chiếc đũa. Lưu phải cầm thật chắc, vì chiếc đũa nặng trĩu. Chàng vội vàng đỡ nó lên ngực mình liền và nằm xuống ngay.

Con Ma Ngải buông chiếc đũa tre, nhảy tới chỗ vết thương liền. Nó vục đầu le lưỡi liếm những giọt máu đang rỉ ra thật nhanh. Kỳ diệu thay, máu không chảy ra nữa. Miệng vết thương như khô lại ngay.

Con Ma Ngải khoanh tròn lại trên ngực Lưu, mắt nó lim dim như buồn ngủ, rồi từ từ nhắm lại. Mắt Lưu cũng nặng trĩu và chàng ngủ lúc nào không hay. Tới khi gà gáy sáng Lưu mới thức dậy và cùng lúc ấy, con Ma Ngải cũng mở mắt. Lưu lấy chiếc đũa tre khều nó đặt lên cây ngải. Nó lại bắt đầu ăn những lá ngải nghe sồn sột..

6. Chương 6: Ngày Thứ Ba

Hôm nay Lưu thấy khoẻ khoắn lạ lùng. Có lẽ tối qua chàng ngủ được một giấc thực ngon. Trời mới tờ mờ sáng, nhưng ngoài đường đã tấp nập người qua kẻ lại. Lưu vô phòng tắm rửa rồi đi bộ tới nhà Thi cho hay hôm nay chàng đi Sài Gòn chơi, không ăn cơm nhà.

Tới bến đò Thủ Thiêm, Lưu vô một quán hủ tiếu ăn sáng và uống cà phê, nhìn mọi người vội vã qua sông đi làm. Chỉ sau mấy năm, dân chúng nơi đây nghèo đi thấy rõ. Hồi trước khi Lưu vượt biên, mọi người đã khổ rồi, nay thấy họ còn tiêu tụy hơn nhiều. Những khuôn mặt hom hem hốc hác và quần áo cũng không còn lành lặn nhiều như xưa nữa.

Trời ửng sáng, Lưu quaphà, vẫn con nước xưa, con phà cũ, nhưng sao lòng Lưu có gì khoắc khoải băng khuâng. Chàng lại chợt nhớ tới Tú Quyên, những ánh mắt đa tình, làn môi mọng đỏ, ướm át ân tình ngày nào còn đâu nữa!

Đang lang thang trên bến Bạch Đằng. Một anh Honda ôm đi chậm chậm, kè sát bên hỏi:

“Anh đi đâu em đưa đi, xe mới ngồi êm lắm, em lại lái cẩn thận nữa. Bất cứ anh Việt kiều nào khó tính tới đâu em cũng chở được.”

Lưu phì cười, nhìn người lái xe Honda, hỏi:

“Sao ông biết tôi là Việt kiều?”

Anh xe ôm cười hành hạc.

“Tụi em làm nghề Honda ôm, nhìn người mà không biết ai là Việt Kiều, ai là dân Sài Gòn nữa thì giải nghệ cho rồi, làm ăn gì được nữa chứ.”

Lưu mỉm cười.

“Vậy ngoài cái nghề coi tướng Việt kiều, ông còn có nghề gì khác nữa không?”

“Dạ, có chứ. Đất Sài Gòn em rành sáu câu mà anh Hai. Anh Hai muốn đi du hí đâu em cũng biết.” Lưu nhìn trời.

“Bây giờ còn sớm quá, làm gì có vũ trường hay nhà tắm hơi nào mở cửa chứ. Hay là ta đi hớt tóc một cái vậy.”

Anh lái xe Honda ôm nhanh nhẩu.

“Được chứ, được chứ. Để em đưa anh Hai tới tiệm hớt tóc Thanh Nữ ngay đường Hai Bà Trưng, có con nhỏ tên Thanh đẹp mà dễ chịu lắm. cần gì phải đi tắm hơi hay vũ trường chứ.”

Lưu làm bộ ngây thơ.

“Dù cho có đẹp và dễ chịu bao nhiêu thì người ta cũng là thợ hớt tóc, có non nước gì đâu cơ chứ. Không chừng nó sơn cái đầu trọc lóc là bỏ mẹ nữa đó.”

Anh lái xe Honda ôm cười hì hì.

“Nếu chỉ có hớt tóc không thôi thì còn nói làm gì nữa chứ. Em bảo đảm với anh Hai ngon lành, muốn gì cũng được hết. Em bé nghỉ làm một bữa đi chơi với anh Hai cũng được mà.”

Lưu cười hì hì. . .

“Có phải không đó người anh em. Đừng có nói quá nghe.”

“Không có xạo đâu anh Hai, tin em đi, để em chở anh tới đó coi.”

Tự nhiên nói tới hớt tóc, Lưu lại nhớ tới Tú Quyên, không lý chàng chuyên môn có duyên với mấy cô thợ hớt tóc Nghĩ vậy Lưu leo lên xe Honda, nói:

“Tôi cũng ráng tin ông một lần xem sao.”

Đúng như lời người lái xe Honda ôm nói. Thanh thật đẹp, dù so với Tú Quyên không bằng, nàng nhỏ người hơn, nhưng có dáng vẻ thật dễ thương. Chờ cho Lưu ngồi xuống ghế và người lái xe Honda ôm đi ra. Thanh nhỏ nhẹ hỏi:

“Anh Hai tên gì?”

“Anh tên Lừa. Em tên Thanh hả?”

“Dạ, bộ anh Tư nói với anh hả?”

“Ông lái xe Honda ấy à?”

“Dạ.”

Lưu mỉm cười: .

“Ừ, ông ấy nói em dễ chịu và đẹp lắm nên muốn giới thiệu cho anh.”

Thanh cười e ấp.

”Làm nghề này thì phải dễ chịu rồi, chứ không ai cho sờ vô đầu mà cắt tóc chứ. Còn đẹp thì em không dám nhận đâu.

Lưu tán liền.

“Dễ chịu thì anh không biết em có dễ chịu không, chứ đẹp thì chắc ăn rồi đó.”

Thanh cười cười, đứng sau ghế, tì sát bụng vào đầu Lưu, nàng vòng tay ra phía trước choàng khăn cho chàng. Lưu thấy rõ bộ ngực con gái ị vô đầu chàng thật nhanh. Mùi thơm da thịt ngọt ngào phảng phất.

“Bộ anh từ Mỹ về đây chơi hả?” ”

“Tại sao em đoán anh từ Mỹ về”.

“Anh Tư nói.”

Lưu ngạc nhiên kêu lên:

“A, tại sao cái gì ông Tư này cũng biết hết trơn vậy.”

“Thì anh nói cho anh ấy nghe chứ gì. Kỹ sư nguyên tử lực chắc làm nhiều tiền lắm phải không anh, mà tại sao anh chưa lấy vợ.”

“Ông Tư cũng nói với em như vậy sao?”

“Dạ.”

Lần này thì Lưu cười thầm, thật tình thằng cha Honda ôm quá quắt lắm rồi. Nó còn gặt luôn cả con bé dùm mình nữa. Lừa nói úp mở: “Kỹ sư nguyên tử lực ở bên Mỹ thiếu cha gì, chạy như chó con. Có đáng gì đâu mà em để ý.”

Thanh đập nhẹ vô vai Lừa, cười khúc khích.

“Cái anh này... nói gì mà ghê quá vậy. Anh là Kỹ sư rồi anh nói người ta như vậy, chứ anh tưởng trên thế giới này có được bao nhiêu người như anh đâu.” - nói xong nàng lại nắm lấy vai Lưu bóp nhẹ nhẹ, tiếp - “Anh theo em vô trong gọi đầu nhé.”

Lừa vươn vai, đưa tay nắm lấy tay Thanh.

“Em dắt anh đi nhé.”

Thanh kéo nhẹ Lưu đứng lên, đi sát vào người chàng.

Nàng liếc chàng thực tình.

“Em công anh nhe.”

Lừa thích thú với giọng nói nhí nhảnh của Thanh. Chàng ôm lấy cổ nàng.

“Có nổi không đó.”

Thân hình hộ pháp của Lưu đè lên lưng Thanh làm nàng không nhúc nhích được nữa. Tlanh cười sảng sặc, khò lưng vòng hai tay ra sau ôm lấy đùi Lưu, vừa kéo vừa la:

“Dô ta, lên... lên... chịu thua, chịu thua.”

Lừa cười ha hả.

“Bây giờ tới lượt anh.”

“Anh công em hả?”

“Không, ẵm lên cơ.”

Vừa nói Lưu vừa khum xuống, vòng tay ẵm ngửa Thanh trên tay. Cả hai cùng cười sặc sụa. Thanh sợ té, vòng tay ôm lấy cổ Lưu. Chàng hỏi nho nhỏ:

“Cả tiệm có một mình em thôi hay sao?”

Thanh lắc đầu.

“Còn mấy cô nữa, nhưng chúng nó tí nữa mới tới. Bây giờ còn sớm quá. Hôm nay tới phiên em mở cửa nên phải đi sớm đó.”

Biết chắc trong tiệm không còn ai. Vừa bế Thanh vào tới trong, Lưu cúi xuống bắt chọt hôn lên môi nàng. Thanh không ngờ Lừa tấn công nhanh như vậy, nhưng nàng không dám phản ứng gì, sợ mất ông khách sộp. Hơn nữa, ngày nào mà chả có những ông khách bốc hốt như thế này. Những lời nói của anh Tư xe Honda ôm còn như in trong đầu nàng, nếu bắt được anh Kỹ sư nguyên tử lực Việt kiều này còn phải nói làm chi nữa. Nhất là thứ Việt kiều ở Mỹ về nữa có phải dễ gì gặp đâu.

Tự nhiên Thanh thấy vui vui. Nàng bá lấy cổ Lưu, hôn trả thật say sưa. Lưu từ từ thả Thanh xuống đất, nhưng miệng chàng vẫn gắn chặt lấy môi nàng. Bàn tay chàng luôn vô áo Thanh.

Có tiếng léo nhéo của nhiều cô gái ngoài cửa. Thanh vội vàng đẩy Lưu ra, hấp tấp nói:

“Tụi nó tới kìa anh.”

Lừa tiếc rẻ, buông Thanh ra, chàng cổ mồm cười, nói nho nhỏ:

“Em tuyệt vời quá đi.”

Thanh liếc Lưu một cái thực dài, đẩy chàng ngồi xuống ghế, choàng khăn và bắt đầu gọi đầu cho chàng. Trước khi nhắm mắt lại, ngả đầu cho Thanh gọi, Lưu nói nho nhỏ:

“Ngày mai xin nghỉ làm một buổi, anh đưa em đi mua đồ nhé.”

Thanh mỉm cười gật đầu, hỏi:

“Em chờ anh ở đâu?”

“Em muốn chỗ nào cũng được.”

“Vậy ở trước rạp chiếu bóng Rex nhé.”

“OK.”

Lưu chỉ gội đầu và sấy cho tóc khô, chàng không muốn ở lại tiệm hớt tóc lâu hơn vì có nhiều người ra vô quá. Những thành phần tới đây tự nhiên làm Lưu thấy bình bực.

Đi lang thang cả buổi, chiều về mệt nhoài. Lưu leo lên giường ngủ một giấc thẳng cẳng. Chàng mơ thấy những thiếu nữ Sài Gòn thướt tha trong tà áo dài bó sát thật thơ mộng.

Bỗng Lưu bị đánh thức bởi một cơn đau như xé gan, xé thịt. Trái tim chàng đập thình thịch như muốn nổ tung khỏi lồng ngực. Tiếng tim đập như sấm sét đánh vào màng nhĩ Lưu. Từng tiếng một, đập sâu vào tận thần kinh, đại não của chàng.

Lưu đau đớn đến nỗi mồ hôi lạnh toát ra khắp người.

Chàng không thể nào chịu đựng được cơn đau, bò xuống đất ếئن ề ề, cố chịu, Lưu ôm chặt lấy bụng lặn lội. Đang trong cơn đau, Lưu giật mình nhìn đồng hồ đã thấy mười hai giờ mười lăm. Bỗng nhiên chàng thấy một đám khói hồng mờ mờ lọt qua khe cửa phòng nuôi Ma Ngải ra ngoài. Lưu sức nhớ đã quá giờ nuôi Ma Ngải. Chàng cố lết tới cửa buồng, chập choạng trong cơn đau xé gan phổi, mở cửa vô trong. Lưu nhìn ngay thấy con Ma Ngải đang giẫy dụa và sáng lên một màu đỏ như máu. Nó cũng đang lặn lội, hình như đau đớn lắm. Chân tay đập lộp bộp lên những lá cây, cành ngải, cùng với nhịp tim đập nghe thình thịch thực rõ như trống đánh. Bỗng nhiên Lưu nhận thấy tim chàng cũng đập cùng một nhịp với Ma Ngải và cơn đau xé tim gan hình như cũng bởi những nhịp đập này.

Lưu vội vàng cởi quần áo, mở vỏ sò lấy dưa tre trích vết thương trước ngực rồi khều con Ma Ngải để lên vết thương. Nó vội vàng vục đầu vô vết thương nức máu chàng chùn chụt. Thân thể nó không eòn run rẩy nữa và tim nó cũng đập từ từ, rồi trở nên bình thường. Cơn đau của Lưu cũng dịu lại, tim chàng cũng không còn đập thình thịch như lúc nãy và từ từ trở lại bình thường y như tình trạng con Ma Ngải.

Lưu bàng hoàng, chàng vừa nhận ra một sự thực cực kỳ rùng rợn. Chàng và con Ma Ngải có cùng một nhịp tim và eảm giác !

Hơn thế nữa, bây giờ tim chàng đập theo nhịp tim của con Ma Ngải chứ không phải tim của nó đập theo nhịp tim chàng. Như thế là chàng đã có hai quả tim, một quả tim nằm trong ngực chàng, một quả tim khác nằm trong thân thể con Ma Ngải.

Lưu chợt thấy hồi hộp. Nói đúng ra, chàng cảm thấy sợ hãi.

Cả đêm Lưu không chợp mắt được một phút nào. Chàng cứ mở mắt nhìn con Ma Ngải liếm từng giọt máu rỉ ra từ vết thương. Cứ mỗi lần Lưu nhắm mắt lại, chàng lại thấy toàn một màu đỏ chói lọi, như một cơn mưa máu đổ xuống thân thể mình. Lưu thấy mình không có chỗ nào có thể lẩn trốn được cơn mưa máu như thác lũ đó. Đầu, mình, chân, tay đầy máu. Cả miệng mũi cũng ngập máu làm Lưu không thể nào thở được. Chàng lại phải mở mắt để nhìn con Ma Ngải đang liếm những giọt máu từ từ rỉ ra trong vết thương.

Cho tới gần sáng, thân thể con Ma Ngải đã lớn phồng lên như có ai thổi cái bong bóng vậy. Mmh nó đã to hơn con chuột cống, còn chân tay dài ngoằng và dẻo quẹo. Nó vươn tay ôm gọn được cả thân thể Lưu. Trên mình lông đen mượt, cái mặt coi thật ghê tởn, hai chiếc răng nanh chìa ra như nanh heo rừng, chiếc mũi hinh lên và hai con mắt tròn vo như hai hòn bi ve sáng quắc một thứ ánh sáng xanh lè.

Lưu nằm nhìn con Ma Ngải biến thể và lớn lên trên ngực mình. Chàng không còn kiểm điểm được tâm trí mình có sợ hay không nữa. Con Ma Ngải bây giờ tựa như một phần thân thể của Lưu.

Bỗng gà gáy sáng. Con Ma Ngải chống tay đứng dậy trên ngực Lưu. Chàng thấy thân thể nó cao lều nghiu, khẳng khiu. Nó nhìn chàng với ánh mắt hiền dịu rồi từ từ ngồi xuống. Hai tay ôm lấy mặt chàng, đầu nó

ép vô má Lưu thật trều mến. Lưu cảm thấy một luồng hơi nóng thật dễ chịu truyền qua thân thể chàng. Lưu chợt nhớ ra hôm nay là ba đêm rồi, chàng có thể sờ được vô mình nó nên vòng tay ôm lấy thân thể Ma Ngải.

Bờ lông mượt mượt của Ma Ngải mịn màng và ấm áp làm sao. Tự nhiên Lưu thấy mỗi mết và chàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trong cơn mơ màng, Lưu thấy thân thể Ma Ngải nặng thêm và chàng lại cảm thấy hơi thở nó khác thường. Hình như rồn rập và nóng hôi hổi. Chàng từ từ mở mắt và bàng hoàng thấy người nằm trên mình là Tú Quyên chứ không phải Ma Ngải nữa.

Lưu vội vàng ghì chặt lấy nàng, bao nhưng nhớ như tuôn trào lồng lộng. Chàng luồn một tay ra sau lưng nàng cởi nhẹ móc áo lót. Từ hồi yêu nhau tới giờ, chưa bao giờ Lưu giám sờ sảng với nàng. Tmh yêu hai người thật thơ mộng và trong sạch. Có những lần ngồi cả giờ bên nhau mà cũng chỉ ôm ấp, hôn hít chứ chưa bao giờ hai người nằm đè lên nhau cả. Với Tú Quyên, Lưu coi nàng như giòng thơ lai láng của cuộc tình. Nàng như tinh hoa của tình yêu, kết tụ tất cả những tinh tú của muôn bông nhụy trời đất.

Nhưng giờ đây Tú Quyên đã bỏ chàng, chỉ vì bả tiền tài danh vọng. Qua kinh nghiệm ấy, lần này Lưu phải nhai ngấu nghiến cả thể xác lẫn linh hồn nàng, dù rằng chỉ trong một cơn mộng tình ngắn ngủi.

Thân thể nàng trắng phau phau, quần quai trong vòng tay đam mê tới cùng tột của Lưu. Quần áo nàng chỉ một thoáng đã bị Lưu lột sạch ném xuống chân giường. Bộ ngực căng tròn, ửng đỏ, trinh nguyên lồng lộng.

Lưu rên rỉ, chồm mình lên, bỗng có tiếng Thi gọi chàng ngoài cửa:

“Anh Lưu ơi, anh Lưu, dậy ăn cơm chứ, trưa rồi đó...”

Tú Quyên đang trong vòng tay Lưu bỗng nhẹ nhàng trườn mình ra thực dễ dàng. Nàng bay lên như ngọn khói, toả ra trên không. Lưu ngồi bật dậy, dụi mắt, hoảng hốt với theo nàng. Cụm khói ấy chập chờn rồi tự lại biến thành con Ma Ngải đang nhảy về phía bụi ngải, Lưu lại rụi mắt, không lý chàng mơ ngủ. Cố nhìn thực rõ, quả thực đó là con Ma Ngải vừa chui vô bụi ngải. Nó bắt đầu bứt những lá ngải ăn ngon lành. Lần này Lưu thấy nó không còn ăn từng chiếc lá mà bứt cả cành cho vào mồm nhai ngồm ngoàm.

Tiếng đập cửa của Thi lại vang lên, có vẻ như gấp rút. Lưu vội vàng mặc quần áo chạy ra mở cửa. Chàng bước ra ngoài rồi đóng cửa lại ngay.

7. Chương 7: Ngày Thứ Tư

Vừa nhìn thấy Lưu, Thi mừng rỡ nói:

“Em tới cả tiếng rồi, ngồi chờ ngoài này sốt ruột quá nhưng cũng ráng. Tưởng anh ngủ, ai ngờ thấy có tiếng rên rỉ. Em hoảng hồn đánh bạo kêu anh.”

Lưu gượng cười, nói:

“Hôm qua đi chơi về mệt nên ngủ quên thôi. Có lẽ anh...anh... nằm... mơ...”

Vừa nói tới đây. Người Lưu lão đảo, chàng phải vịn vào người Thi mới đứng vững. Thi hoảng hốt kêu lên.

“Trời ơi... anh Lưu, anh Lưu có sao không?”

Lưu lắc đầu, cố nói:

“Cho anh ly nước, khát quá, khát quá rồi.”

Thi vội vàng dìu Lưu ngồi xuống ghế, chạy lại bàn rót nguyên một ly cối nước lọc cho Lưu. Lưu ực một hơi hết ly nước rồi lại giục Thi lấy thêm. Cứ như thế, chàng làm ba bốn ly nước một lúc rồi ngồi thở khi khi. Thi thấy mặt Lưu xanh mét, lo lắng hỏi:

“Anh có sao không, mặt mũi sao xanh mét thế kia?”

Hơn ai hết, Lưu biết lý do tại sao, nhưng chàng nói cho Thi yên tâm.

“Hồi còn ở bên Mỹ, anh làm việc nhiều quá nên mất máu, cứ vài tháng lại phải đi tiếp mấy bịch máu. Không biết bên này mình có mua được máu không hả em?”

Mặt Thi tươi hẳn lên.

“Ồ tưởng anh đau ốm gì thì sợ, chứ thiếu máu thì ở đây lo gì Có tiền mua bao nhiêu không được. Bà con mình nghèo, đi bệnh viện bán máu là thường.”

Lưu mừng rỡ nói:

“Ừ vậy em lo cho anh đi. Tiền bạc thế nào cũng được.”

Thi gật đầu.

“Dạ, để em chạyquabàytàngoài chợ chiều là có ngay.”

“Vậy em đi liền đi.”

“Anh phải ăn cơm đã chứ, thiếu máu mà còn nhịn đói nữa chịu gì nổi. Em có nấu thịt bò kho cho anh đó. Có ổ bánh mì nóng nữa.”

Lưu gật đầu.

“Ừ, phải đó, để anh ăn cơm đã. Nhưng em cũng cho kêu bà y tá liền đi.”

Thi dọn cơm cho Lưu ăn ngay, xong chạy đi gọi bà Chín liền. Bà Chín chồng chết đã mấy năm nay. Hai vợ chồng cùng làm nghề chích thuốc dạo cả chục năm nay rồi. Mấy năm trước, ông chồng bà bị tai nạn xe Honda chết, bà vẫn ở vậy nuôi mấy đứa con cho tới bây giờ. Cuộc sống cũng không chật vật lắm, vì hồi này dân chúng nghèo khổ, lấy tiền đâu đi bác sĩ, nên khi có bệnh ngặt nghèo họ chỉ đủ tiền kêu y tá như bà. Bởi vậy bà cũng kiếm sống lay lắt qua ngày.

Cũng vì không phải sống kham khổ như mọi ngườì, thân thể bà Chín từ ngày chồng chết tới giờ phát phì ra ghê gớm. Khi được Thi kêu bà đi coi bệnh cho Lưu, bà tất tả đi ngay, nhưng chỉ mang theo mấy chai nước biển và một bịch máu khô. Bà không nghĩ là cần phải tiếp máu vì bệnh nhân làm gì có trường hợp nào làm việc mà mất máu hàng tháng như vậy được. Bất quá vì lý do gì đó mệt mỏi thì tiếp vài chai nước biển là cùng.

Nhưng khi khám bệnh cho Lưu, bà mới tá hỏa vì quả thực Lưu mất máu tới trầm trọng. Bà chín vội vàng tiếp cả nước biển lẫn máu cho Lưu. Và theo lời yêu cầu của Thi, bà Chín ở lại luôn đó coi chừng Lưu dùm. Chính bà Chín cũngmuốn vậy, vì biết Lưu từ Mỹ về nên cũngtò mò, muốn ở lại nói chuyện chơi và cũng có ý nhờ cậy về sau nữa.

Lưu nằm một mình buồn nên cũng muốn bà Chín ở lại nói chuyện cho vui. Hơn nữa, Lưu cũng không muốn vợ chồng Thi quá lo lắng ình nên giục cả hai cứ lo bổn phận hàng ngày để cho bà Chín lo cho Lưu cũng đủ rồi.

Bởi vậy bà Chín ở lại coi sóc Lưu luôn cho tới chiều. Lúc đầu Lưu cũng không để ý gì nhiều, tới khi biết hoàn cảnh ở goá của bà Chín, tự nhiên chàng để ý tới thân thể bà ngay. Trời hè nóng nực, bà Chín lại mặc áo bà ba mà không có áo lót. Lưu nhìn thấy rõ những đường cong khiêu gợi của bà lồ lộ. Thân thể của chàng từ từ nóng lên, không còn kiềm chế được. Da thịt Lưu săn cứng lại, độn lên lớp mền mỏng làm bà Chín nhìn thấy ngay.

Từ trướctới giờ nói chuyệnbà cũng đãcó cảm tình nhiều với Lưu, lại được chàng hứa khi về Mỹ sẽ mua dùm bà những thứ thuốc cần thiết nên bà Chín cũng mừng lắm. Tới khi Lưu làm bộ nắm lấy tay bà thì bà chỉ mỉm cười. Thấy vậy, Lưu kéo nhẹ bà sát lại. Dù bà eó muốn cưỡng lại cũng sợ làm Lưu mất mặt nên nường theo tay chàng ngã xuống giường.

Thực sự mà nói, bà Chín khi nhìn thấy thân thể Lưu độn cứng chiếc mền mỏng, người bà cũng đã nóng lên rồi. Cho tới khi bà theo tay Lưu nằm xuống giường cũng chỉ là phản ứng tự nhiên mà thôi. Lưu cũng biết vậy, chàng nắm tay bà Chín luồn vô trong mền làm bà mắc cỡ dẫu mặt trên vai chàng, thì thầm:

“Anh coi chừng kim tiếp nước biển đó.”

Lưu nói nhỏ nhỏ: .

“Đừng có sợ, tay này đâu có gì.”

“Anh không sợ mình đang đau à?”

“Anh mệt một chút thôi, chứ có đau ốm gì đâu.”

Bà Chín bóp mạnh, cười khúc khích.

“Mệt mà thế này à?”

Lưu cũng cười, chàng luồn một tay vô quần bà.

“Tại em tiếp máu cho anh ehứ còn ai nữa.”

Bà Chín hơi co người lại. Mấy năm nay rồi, bà không gần đàn ông nên thân thể rạo rực dễ sợ. Bàn tay của Lưu làm người bà cương lên. Bà cắn vào má Lưu, thì thầm.

“Để em ra khoá cửa lại đã nhé.”

Lưu gật đầu.

“Có lẽ em tháo chai nước biển ra được rồi đó.”

Bà Chín với tay rút cây kim tiếp nước biển ra ngay.

“Dạ, em nghĩ hôm nay như vậy cũng đủ rồi, gần hai chai nước biển và một bịch máu, dù có bị thương nặng cũng khỏi, chứ đừng nói một xoàng xĩnh như anh.”

Nói xong bà vội vàng ra gửi then cửa lại, trở về giường, chui vô mền. Lưu ôm lấy bà Chín ngay. Thân thể đầy đà của bà làm chàng tưởng tới những con Mỹ khổng lồ ở San Francisco. Chỉ có khác là dù cho ngực bà to, mông bà bự, nhưng eo vẫn thon và khuôn mặt nhỏ nhắn, không bệu mỡ như những gái xề bên Mỹ, chàng vực mặt trên bộ ngực núi lửa phập phồng nóng hôi hổi đó và co chân đạp chiếc quần bà Chín tụt xuống chân giường. Lưu xoay người, leo lên mình bà Chín. Tự nhiên chàng nghĩ tới Tú Quyên. Không hiểu sao chàng lại có thể nhút nhát và lý tưởng hoá tình yêu một cách mù quáng như vậy với người con gái đã phản bội chàng như thế.

Đã mấy lần, nằm với Ma Ngải mà chàng tưởng là Tú Quyên. Lưu đâm ra hoang mang, không biết có phải tà thuật của Ma Ngải có thể đem thân thể nàng tới với chàng, hay đó chỉ là những giấc mơ. Tuy nhiên, thênào Lưu cũng phải trắc nghiệm lại bài toán này. Nếu kết quả như ý muốn thì thật tuyệt diệu. Chàng sẽ cho thằng Phú mọc sừng, và như thế, người thắng trong cuộc tình này là chàng chứ không phải thằng khốn nạn Trần Hùng Phú nữa.

Lưu khoan khoái bật cười làm bà Chín ngơ ngác hỏi:

“Anh cười cái gì vậy?”

Lưu cúi xuống hôn lên bờ môi mẫm mĩm của bà Chín, thì thầm:

“Anh cười vì sướng quá, được hôn lên môi em.”

Bà Chín cong người lên, nút chặt lấy môi Lưu, rên rĩ... Mặt trời đã lặn từ lâu. Bà Chín về được một lúc, vợ chồng Thi đi cùng với một người con gái bưng cơm qua.

Vợ Thi nói:

“Đây là cô bạn em ở gần nhà, định nói với anh cho cô ấy tới đây dọn dẹp nhà cửa cho anh. Nhất là lúc anh đau ốm đêm hôm, tụi em không ở gần anh được.”

Lưu kêu lên.

“Trời ơi, mấy người làm như tôi là bệnh nhân không bằng. Bộ không làm gì lấy được hay sao?”

Cô gái nhanh nhẩu nói:

“Không phải vậy đâu chú Hai. Nhà cháu cũng nghèo lắm, lại đông người nữa. Nếu chú giúp cho cháu ở đây dọn dẹp, cháu cũng mang ơn chú.”

Lưu mỉm cười:

“Giúp em thì cũng không sao. Nhưng em không sợ trai đơn gái chiếc hay sao. Em biết tôi thế nào mà dám ở đây.”

Cô gái cũng mỉm cười.

“Chú cho cháu việc làm là mang ơn chú rồi. Cháu tin chú chứ, có gì đâu. Hơn nữa cháu cũng có chồng lâu rồi mà, sợ cái gì chứ.”

“Thế chồng em đâu?”

“Dạ, anh ấy phải đi nghĩa vụ ở bên Cẩm Bu Chia rồi?”

Vợ Thi cũng nói vô:

“Anh Hai à, tụi em đã tính rồi. Cô ấy chỉ xin có hai chục đô một tháng thôi, cơm nước cô ấy có thể lo cho anh được hết.”

“Tiền thì không thành vấn đề, nhưng các em thấy có tiện không?”

Thi biết ngay Lưu muốn nói cái gì, anh nói ngay:

“Em cũng đã nói với cô ấy rồi. Anh là Kỹ sư nên dù đi chơi vẫn phải nghiên cứu. Bởi vậy tuyệt đối không được vào phòng làm việc của anh. Ở trong đó có những máy móc điện tử rất nguy hiểm.”

Cô gái lại mau mắn nói:

“Thưa chú, nhất định cháu không dám tò mò đâu. Chỗ nào chú cấm thì cháu nhất định không dám vô. Chú tin được cháu mà. Hơn nữa, dù có bất kỳ chuyện gì trong gia đình, cháu cũng thề sống để vậy, chết mang theo, chứ không dám nhiều chuyện đâu.”

Tự nhiên Lưu có cảm tình với cô bé này, chàng hỏi:

“Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ, cháu hăm ba.”

“Mới hai mươi ba mà nói lấy chồng lâu rồi hay sao?”

“Dạ, cháu lấy chồng từ năm mười chín lận.”

“Thế em có đứa con nào chưa?”

“Dạ, hồi năm đầu cháu có bầu. Sanh không được vì xương hông nhỏ quá, Bác sĩ lại bảo nếu để có con nữa có thể nguy hiểm tới tánh mạng, nên anh ấy cắt buồng trứng đi rồi.”

“Như vậy mà chồng em chịu sao?”

“Dạ không, sau đó anh ấy lấy vợ khác rồi.”

Lưu chưng hửng “ồ” lên một tiếng. Vợ Thi lại nói:

“Hoàn cảnh con Thơm cũng tội nghiệp lắm anh Hai. Gia đình nó cũng nghèo, lại đông người. Một mình ông già nó đạp xe ba bánh đâu có đủ nuôi cả đám con cái như thế này. Được con nhỏ này đem đẹp một chút, lấy chồng xong lại gặp tai nạn, thằng chồng lấy vợ khác làm nó phải trở về nhà cha mẹ mới khổ chứ. Anh giúp nó đi anh Hai.”

Thi cũng nói vô:

“Cái này em cũng nói thực với anh Hai. ông già con Thơm đã định cho nó theo mấy mụ tú bà rồi, nhưng em cản mãi tới hôm nay đó. Hôm anh về cho em tiền, em cũng chia cho ông già nó năm đô. Nếu không, con nhỏ này đã đi mất đất rồi. Bây giờ anh không giúp nó, không sớm thì muộn nó cũng phải làm cái nghề đó thôi.”

Lưu quay qua hỏi Thơm:

“Bộ em cũng chịu nghe lời ông già em làm như vậy sao?”

Thơm cúi đầu nói nhỏ nhỏ:

“Dạ, cháu còn biết làm gì hơn nữa đâu. Bây giờ chú giúp cháu, may ra có vốn làm ăn thì đỡ khổ hơn.”

Lưu thở dài nói:

“Thôi được rồi, em ở lại đây làm cũng được. Dọn cơm ra ăn đi.”

Cả vợ chồng Thi và Thơm cùng mừng rỡ, cảm ơn Lưu rồi rít. Sau đó hai vợ chồng kéo nhau về để Thơm ở lại dọn cơm cho Lưu ăn.

Lưu bảo Thơm ra đóng cửa lại, gài then hắt hơi rồi vô ăn cơm với chàng. Vì Thơm cùng ăn cơm nên Lưu bảo nàng dọn cơm lên giường cho rộng rãi, vì nhà chỉ có một cái ghế. Thơm rụt dè ngồi ghé vô mép giường. Nàng ăn ngon lành, nhưng ngại ngừng nhìn chừng Lưu, không dám gấp đồ ăn. Thấy vậy, Lưu gấp vô bát cho nàng. Thơm liếc Lưu mỉm cười e thẹn. Chàng thấy Thơm có những nét đẹp khác người. Cái e ấp, rụt rè thật dễ thương. Chàng nghĩ nhất định phải giúp cô bé này một cái vốn nho nhỏ trước khi trở về Mỹ.

Khi đưa chén cho Thơm bới cơm, Lưu cao hứng bất chợt vòng tay ôm ngang người Thơm. Nàng hơi hốt hoảng, nhưng không phản ứng gì. Lưu được nước kéo Thơm sát vô mình chàng. Nàng cúi đầu mỉm cười e thẹn. Lưu đỡ chén cơm trong tay nàng, để xuống giường. Nâng mặt Thơm lên, ánh mắt Thơm nhìn chàng như đại khờ. Lưu cúi xuống hôn lên miệng nàng thật say đắm. Thơm run lên trong vòng tay chàng. Lưu hỏi nhỏ nhỏ:

“Em có sợ không?”

Thơm gật đầu.

“Dạ, cháu sợ quá hà.”

”Sợ cái gì?”

“Cháu cũng không biết nữa.”

Lưu luồn một tay vô quần Thơm, hỏi:

“Có phải em sợ anh làm tới như thể này không?”

Thơm lắc đầu nhẹ.

“Cháu đâu có sợ chuyện đó. Cháu có chồng cũng mấy năm rồi, có lạ gì đâu cái chuyện đó. Hơn nữa, chú đã nghe chú Thi nói hết rồi còn gì.”

“Như vậy em có giận anh không?”

“Có gì đâu mà giận chú chứ.”

“Nếu vậy đừng gọi anh bằng chú nữa có được không?”

Thơm hóm hỉnh hỏi:

“Gọi bằng anh hả?”

“Có được không?”

“Anh có cho phép không?”

“Anh cho phép em có chịu không?”

“Dạ, chịu chứ. Anh có giận em không?”

“Giận em cái gì chứ?”

“Em cũng không biết.”

Lưu lần tay lên cởi hết nút áo Thơm ra, nàng cũ không mặc áo lót. Bộ ngực con gái trần trụi nhỏ nhắn nhưng săn cứng. Chàng bù với lúc này, bộ ngực núi lửa của bà Chín phải lớn gấp năm lần ngực Thơm. Chàng đã vực mặt vô đó cả buổi chiều.

“Tối nay em ngủ chung giường với anh không?”

Thơm la lên nho nhỏ: .

”Á nàng ôm chầm lấy Lưu, dấu mặt vô ngực chàng. Một lúc sau, Thơm thì thào:

“Anh Hai ơi.”

“Em nói gì?”

“Tối nay anh cho em về nhà đi. Ngày mai em bắt đầu làm cho anh.”

“Em sợ tối nay phải ngủ với anh phải không?”

Thơm nói thực nhanh.

“Không phải đâu anh Hai, đừng nghi oan cho em tội nghiệp. Vụ đó anh muốn có sao đâu. Nếu anh không giúp em, thế nào em cũng phải vô động chơi bởi, lúc đó ngủ với cả trăm thằng có sợ không?”

“Vậy tại sao tối nay em muốn về?”

“Em muốn nói chuyện với ba má em?”

“Có nói chuyện tối tối ngủ với anh không?”

Thơm lại la lên một tiếng nho nhỏ, cắn vô ngực Lưu. Chàng thích thú đè Thơm xuống giường, kéo chiếc quần đen bạc màu của nàng ra, chùi mặt vô. Thơm dặng hẳn chân thật rộng, ôm lấy đầu chàng. Lưu không ngờ nàng táo tợn như vậy....

Thơm về rồi. Lưu đi tắm rửa. Chàng chờ tới gần mười hai giờ, mở cửa vô phòng luyện ma. Hôm nay con Ma Ngải đã nuôi được ba ngày rồi. Theo lời ông lão, nó có thể tự đi đứng và chàng không còn phải dùng tới chiếc đĩa tre trong vỏ sò nữa. Mà quả thực, dù Lưu có dùng chiếc đĩa tre đó cũng không khều được con Ma Ngải nữa.

Chàng vừa vào tới phòng đã thấy nó ngồi chồm hồm trên di văng chờ chàng tự hồi nào. Lưu không thể tưởng tượng được nó có thể lớn mau như vậy. Bây giờ có thể bằng con chó con chứ không phải chơi. Chàng lấy chiếc đĩa tre chích vô ngón tay để rỉ ra một giọt máu, đưa vô miệng nó.

Con Ma Ngải lần này lại không thêm liếm máu Lưu. Chàng còn đang ngạc nhiên, nó đã nắm lấy tay chàng đưa lên mũi hít mạnh. Giọt máu chạy tọt vô mũi nó thật nhanh và nó buông tay Lưu ra ngay.

Bỗng Lưu giật mình vì nó vừa chồm lên, phóng bay ra ngoài cửa như một tia chớp không thềm nào chàng cản được.

Lưu lật đật chạy theo, nhưng con Ma Ngải đã mất dạng trong bóng đêm mờ mịt. Chàng lần mò ra ngoài sân. Bóng trắng vàng vọt treo lơ lửng không giúp được gì cho sự đi đứng của Lưu. Ở đây lại không có đèn đường. Nhà nọ cũng lại hơi cách xa nhà kia. Chàng đành đứng ở mái hiên cố nhìn quanh vườn xem con Ma Ngải ở đâu.

Đứng cả giờ cũng không thấy tăm hơi nó đâu. Lưu chợt nhớ ra câu thần chú Song Ba cho ehàng để kêu thăm mỗi khi cho Ma Ngải ăn. Chàng lật đật đọc thực lớn. Vừa dứt lời Lưu giật mình vì một luồng gió lạnh, tanh ngắt thổi cuộn vô nhà. Chàng có linh cảm là con Ma Ngải vừa lướt qua chân mình. Lưu lật đật chạy vô buồng nuôi Ma Ngải. Chàng thấy nó ngồi chồm hồm trong góc nhà, miệng còn ngậm con gù sống thiên thực to. Máu me be bết. Hai tay nó đang xé con gà ra từng mảnh nhỏ cho vô miệng nhai ngồm ngồm, trông thực ghê rợn. Con Ma Ngải nhìn chàng như vui sướng và thích thú với món ăn của nó.

Lưu bỗng để ý, bụi ngải ở góc nhà đã bị con Ma Ngải nhỏ cả gốc lẫn rễ ăn hết tự bao giờ. Chàng không biết nó là loại ma quỷ hay quái thú gì đây nữa. Nhưng chỉ có một điều tình trạng ăn uống này: chắc chắn sẽ còn xảy ra dài dài, và dân chúng quanh vùng này sẽ khốn khổ vì nó. Tự nhiên chàng lo ngại vì đã lỡ nhận lời cho Thơm làm ở đây. Nếu mai một nàng phát giác ra chuyện Ma Ngải bắt gà, không biết có những chuyện gì sẽ xảy ra cho chàng đây.

8. Chương 8: Ngày Thứ Năm

Sáng nay Lưu dậy sớm vì tối qua chàng không ngủ trong phòng nuôi Ma Ngải nữa. Vừa mở cửa định ra sân hít thở chút không khí ban mai, Lưu đã thấy Thơm ngồi ở hàng hiên. Chàng ngạc nhiên hỏi:

“Ủa, Em tới đây hồi nào vậy. Sao tới sớm thế?”

Thơm mỉm cười.

“Em quen dậy sớm rồi. Con nhà lao động mà anh, ngủ nướng làm sao được.”

Lưu lại gần Thơm, ngồi bên cạnh nàng.

“Hôm nay em tính làm gì?”

Thơm nhìn Lưu như dò hỏi.

“Anh muốn em làm gì?”

Lưu nhìn vô mắt Thơm tủm tỉm cười. Nàng hiểu ngay chàng muốn gì, cúi đầu e thẹn. Lưu nói lảng qua chuyện khác:

“Hôm qua về nhà ba má em có nói gì không?”

“Dạ, ba má em mừng lắm. Cả nhà đều trông cậy nơi sự giúp đỡ của anh.”

Lưu mỉm cười:

“Em nhắm anh làm được cái gì đây?”

Thơm thực thà:

“Gia đình em đang cần một ít vốn.”

“Em đòi có hai chục đô la một tháng thì vốn liếng gì?”

“Nếu em làm được hai tháng cũng đủ tiền mua thuốc lá ngồi ngoài chợ bán rồi. Còn ít hơn chút nữa cũng có thể mua mía ghim hay hộp vịt lộn ấy đưa em kiếm thêm được chứ.”

“Em có mấy đứa em?”

“Dạ tám đứa.”

“Trai hay gái?”

“Dạ, năm trai ba gái?”

“Em lín nhất nhà à?”

“Dạ.”

“Còn đứa kế bao nhiêu tuổi?”

“Thằng Bò hai chục. Con Cam mười sáu. Mấy đứa khác còn nhỏ lắm.”

“Tại sao thằng Bò không phải đi nghĩa vụ quân sự?”

“Dạ, nó có đi nên mới bị cụt một tay đó anh.”

“Tội nghiệp. Còn đứa nhỏ nhất bao nhiêu?”

“Hai tuổi.”

“Tụi em có ai đi làm phụ ông già không?”

“Dạ, tụi em đi làm cả đó chứ. Nhưng đâu có công ăn việc làm gì đâu. Mấy đứa con gái tụi em hay la cà ngoài chợ Phà xem có ai cần phụ gì không. Hoặc là nhặt nhanh những đồ rơi rớt, ngllời ta bỏ đi đem về nấu nướng. Cũng có khi tụi em phụ làm rẫy hoặc gánh nước mướn nữa. Nhưng đâu có được bao nhiêu.”

“Còn mấy đứa con trai?”

“Chúng nó còn nhỏ quỉ có thằng lớn theo bố em đẩy xe ba bánh thôi.”

“Nếu em có một trăm đô la, em sẽ làm gì?”

Thơm cười thành tiếng:

“Chỉ trừ khi em trúng số, chứ chứabao giờ em nghĩ tới món tiền đó. Mà em có mua giấy sốbao giờ đâu mà trúng.”

“Nhưng nếu trường hợp em có thì sao?”

“Chắc em phải tính toán ghê lắm.”

“Mua một cái tủ thuốc lá lớn lớn một chút có được không?”

Thơm nhìn Lưu cười khúc khích. .

“Tối qua anh cho đem cơm và đồ ăn thừa về. Cả nhà em xúm lại, lấy cơm nấu thành cháo, ăn uống thật thoải thê. Mấy đứa em em bảo giá anh ở đây luôn, đừng về Mỹ nữa thì đỡ khổ quá.”

Lưu cười lớn, chàng nắm tay Thơln, hỏi:

“Khi có tiền rồi tụi em tính mua tủ thuốc lá ở đâu?”

”Mấy hôm rà rà ngoài chợ Thủ Thiêm, tụi em thấy có nhiều chỗ có thể xin người ta để tủ thuốc được lắm.”

“Vậy ehúng mình ra ngoài đó eoi?”

“Chi vậy anh?”

“Thì không phải em muốn mua tủ thuốc lá để ngoài đó hay sao?”

“Muốn chứ, nhưng mà đâu đá có tiền. Hơn nữa sau hai tháng, em có bốn chục đô cũng phải để dành làm vốn mua thuốc lá. Còn cái tủ ba em chắc phải đóng lấy, hay kiếm cái nào cũ cũ mua lại, chứ đâu có làm liền được hở anh.”

“Sao khó quá vậy?”

“Thì mình ít tiền mà anh, phải tính toán chứ.”

Lưu nắm tay Thơm kéo vô nhà, nói:

“Nếu vậy để anh tính cho em.”

Thơm mừng thầm trong bụng. Thực sự nàng vẫn chưa hiểu Lưu muốn nói cái gì, nhưng cũng không dám hỏi.

“Bây giờ thế này, lúc nào rảnh, em dẫn anh ra chợ đi một vòng, anh em mình ngắm xem có chỗ nào buôn bán gì được không. Anh sẽ mua lại, các em trông coi, lời chia hai. Như vậy eác em đỡ phải tính toán lời thối, dù anh có về Mỹ thì cửa hàng vẫn còn đó. Làm được tiền, các em để dành cho anh, Khi nào về Việt Nam lại, anh khỏi phải mang tiền về mà vẫn có tiền tiêu. Có được không?”

Thơm mừng quá nắm chặt tay Lưu, nước mắt nàng muốn trào ra. Như thế là cả nhà nàng có công ăn việc làm chứ không phải chỉ có một mình nàng, và việc làm này lại còn dài hạn nữa. Hình như Lưu biết nàng xúc động thực sự Chàng cúi xuống ngay, không để mất cơ hội nâng niu một người con gái trong cơn xúc động vì có cảm tình với mình.

Thân thể nhỏ nhắn của Thơm lọt gọn trong vòng tay tham lam của Lưu. Hình như nàng vừa tắm sáng nay. Da thịt mát rười rượi. Những nét xúc động còn tràn đầy trên khuôn mặt duyên dáng của một thiếu nữ nhà nghèo, trong một hoàn cảnh xã hội thê thảm của cả nước. Lưu đọc được niềm tin của Thơm đã trao trọn cho chàng trong ánh mắt. Chàng thấy tim nàng đập thực nhanh, hơi thở hỗn hển.

Bàn tay Lưu luồn qua lưng quần Thơm, ôm lấy bờ mông nhỏ nhắn, ghì sát vào mình. Mặt nàng ngước lên, run rẩy tiếp nhận những cảm giác truyền từ bờ môi Lưu. Lưỡi chàng lùa qua khuôn miệng nhỏ nhắn vừa hé mở, rồi há to thêm, rên rỉ:

“Anh... a... n... h... anh ơi.”

o o o

Mặt trời đã lên khỏi Tlgon cây. Thơm cũng vừa đi chợ, Lưu vô phòng nuôi Ma Ngải coi con Ma Ngải đang làm gì. Chàng không biết nó ăn hết con gà trống đêm qua chưa. Không hiểu nó bắt ở đâu, chàng lo lắng có ngày sẽ bị phiền phức về vụ này, vì dân chúng đang nghèo, mất đi một con gà trống lớn như vậy có thể là cả một gia tài. Cứ nhìn trường hợp gia đình Thơm thì hiểu ngay, họ không có đủ tiền mua ngay cả gạo hàng ngày ăn, chứ đừng nói gì tới mua gà nuôi.

Lưu nghĩ có lẽ mình phải dọn sạch dấu vết trong vụ con Ma Ngải ăn trộm con gà trống này. Đúng như Lưu nghĩ. Vô tới phòng là chàng đã thấy lông gà bừa bãi, vài cái xương còn lẫn lóc trong góc nhà. Mùi tanh tưởi thực khó chịu.

Chân tay con Ma Ngải đang cuộn tròn lấy thân thể, nó nằm trên di văng. Nếu không nhìn thấy hai con mắt sáng quắc có thể tưởng đó là một trái banh bằng lông chứ không phải là một con vật. Khi Lưu mở cửa sổ, ánh nắng tràn vô phòng. Con Ma Ngải rít lên nghe ghê rợn, Lưu cảm thấy thân thể chàng đau buốt, nhức nhối như có hàng vạn cây kim đâm thấu tâm can. Trong khi đó con Ma Ngải vội vã lăn tròn xuống đất, chui vô trong gầm di văng như tránh ánh nắng chiếu qua cửa sổ. Lưu thấy nó lăn đi như một trái banh mà chân tay vẫn cuộn tròn lấy thân thể thật gọn gàng, nhanh như một luồng gió. Chàng cúi xuống gầm di văng nhìn vô, hai con mắt Ma Ngải đỏ rực như hai hòn lửa, thật lớn. Chàng không ngờ mắt nó lại có thể to tới như vậy. Lưu có cảm tưởng như nó đang nhìn chàng đầy oán hận.

Hơn một tiếng đồng hồ sau Lưu mới dọn sạch sẽ căn phòng. Chàng đem lông và xương gà chôn sau vườn. Bỗng Lưu chợt nhớ ra, lúc con Ma Ngải bị ánh nắng chiếu vô, nó rít lên làm thân thể chàng đau đớn ghê hồn. Chàng không biết có phải vì tiếng rít của nó tạo nên những đau đớn cho thân thể chàng, hay là nguyên nhân nào khác.

Lưu sợ hãi khi nhớ ra hôm trước, chàng quên không cho nó uống máu và Lưu đã bị hành hạ thể xác y như thân thể con Ma Ngải phải chịu đựng. Cả tim chàng cũng cùng đập một nhịp với tim nó, cũng như lúc nó đau đớn, cũng là lúc ruột, gan, phèo, phổi chàng nhức buốt tới trời xanh.

Như vậy thì có khác gì máu mủ thông đồng. Đập đầu thì tay cũng đau. Đánh lưng thì chân cũng khốn.

Lưu bàng hoàng khiếp sợ. Chàng nghĩ tới một ngày nào con Ma Ngải gặp nạn. Lúc ấy chàng sẽ ra sao?

Lưu ngồi tần ngần cạnh vũng nước nhìn đàn cá nhỏ nhỏ chớp bóng. Tự nhiên mặt nước nổi lên hình ảnh Tú Quyên đang ôm ấp thẳng bạn khốn nạn của chàng. Máu Lưu sôi lên, chàng nghĩ ngay tới hai chữ “trả thù”. Bằng mọi giá, chàng phải đoạt lại Tú Quyên, không thể để nàng rơi vào tay kẻ khác dễ dàng như vậy.

Hồi còn bên Mỹ, Lưu chỉ dám nghĩ tới trả thù. Nhưng bây giờ lại khác, chàng có Ma Ngải trong tay. Không còn phải là trả thù đơn thuần nữa, mà là phải đoạt lại những gì đã mất. Dù cho có phải nuôi Ma Ngải hại tới cuộc sống cũng không nàng. Đời chàng là Tú Quyên, mất nàng rồi cuộc sống có nghĩa lý gì nữa đâu. Nghĩ vậy, Lưu thấy dù chàng và Ma Ngải có máu mủ thông đồng cũng không đáng kể. Không chừng như thế lại càng hay nữa, vì tư tưởng chàng là ý nghĩ của con Ma Ngải lại càng hay biết mấy. Lo gì thẳng bạn khốn nạn không chết, và Tú Quyên không trở lại trở về với chàng.

Tối nay, đúng mười hai giờ, Lưu lại vô phòng nuôi Ma Ngải. Con Ma Ngải đã ngồi chồm hổm trên đi văng đợi Lưu tự hồi nào. Chàng lại chích máu ở ngón tay, nhắm câu thần chú như mọi khi. Đưa ngón tay tới trước mặt con Ma Ngải. Hai tay nó vội vàng ôm lấy tay chàng, để lên mũi hít thật mạnh. Máu Lưu chui tuột vô lỗ mũi nó thực nhanh. Hai mắt con Ma Ngải lim dim, xanh lè, nhìn chàng yếu ớt như một đứa trẻ sơ sanh. Lưu vuốt đầu nó thích thú. Chàng thấy nó eo vể phục tùng mình hết sức qua cử chỉ và ánh mắt. Niềm hy vọng trả được thù của Lưu vươn cao hơn lúc nào hết.

Lưu về phòng ngủ một giấc thật thoải mái. Trong cơn mê, chàng thấy Phú chết thật thảm thiết. Con Ma Ngải đã trả thù cho chàng, và Tú Quyên đang quỳ phục trước mặt xin chàng tha tội. Nàng yếu ớt, nhưng vẫn còn xinh đẹp như ngày nào. Lưu ôm lấy thân thể nõn nà của người yêu. Vòng tay đam mê siết chặt khiến Tú Quyên bị nghiền nát thành khói bay lên cao. Lưu chồn dậy, chàng với tay lên không, cố bắt lại, nhưng nàng đã bay cao.

Lưu thét lên, có ai lay gọi. Chàng từ từ mở mắt, thấy Thơm hốt hoảng nắm lấy vai chàng. “Anh Lưu, anh Lưu, anh mơ gì mà la um sùm vậy.”

Lưu mỉm cười. Hình ảnh trong cơn mê chợt thoáng qua đầu Thơm đang kê sát chàng. Lưu vòng tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng, kéo xuống. Thơm ngả người theo vòng tay Lưu. Nàng ngoan ngoãn như một người tình bé bỏng. Thì thầm:

“Anh mơ gì vậy?”

Lưu nói nho nhỏ:

“Mơ thấy em tuột khỏi vòng tay anh.”

Thơm cười khúc khích.

“Em có đáng gì đâu. Một con nhỏ nghèo nàn xấu xí thôi mà.”

“Những chuyện khác anh không biết. Nhưng xấu xí thì không đúng rồi đó.”

“Đúng đó anh”.

Lưu luồn tay vô áo Thơm~’ bóp nhẹ nhẹ.

“Vậy để anh xem lại có đúng không đã.”

Thơm úp mặt vô ngực Lưu.

“Anh ăn gian quá à.”

“Lúc này em ngủ đâu.”

“Dạ, em trải chiếu ngủ trong bếp.”

“Sáo không lên đây ngủ với anh.”

“Nhưng em cũng phải dọn chỗ ngủ riêng. Nếu không vợ chồng chú Thi biết em ngủ với anh kỳ lắm đó.”

“Nhưng em có thấy kỳ không?”

Thơm lại cười nho nhỏ.

“Kỳ chứ.”

“Nhưng anh đâu có thấy kỳ gì đâu.”

“Anh chuyên môn ăn gian thôi mà.”

“Như vậy em có thấy ghét anh không?”

“Không.”

Lưu ôm chặt lấy thân thể Thơm. Từ từ cởi hàng nút áo trước ngực nàng. Kéo chiếc áo bà ba ném xuống dưới, rồi lại lần tới lưng quần nàng kéo mạnh....

Hình như trời gần sáng, có tiếng gà gáy xa xa. Lưu mệt mỏi ngủ lịm đi lúc nào không hay.

9. Chương 9: Ngày Thứ Sáu

Hình như có tiếng hai người con gái đang thì thầm. Lưu nghe rừ rì bên tai. Chàng từ từ mở mắt, nhìn ra nhà ngoài; Thơm và một cô gái khác đang quay lưng vì phía Chàng nói chuyện.

Lưu không biết cô gái kia là ai, nhưng nghe giọng nàng thánh thót và ngọt ngào làm sao. Tiếng cười khúc khích thật đậm đang càng làm chàng tò mò.

“Coi chừng anh ấy dậy nghe tụi mình nói chuyện thì chết cha.”

“Bà chịu thì tôi cũng chịu chứ ăn nhàm cái gì.”

“Con quỉ cái, mày giữ cái mồm cái miệng mày đấy.”

Ngồi ta nghe, người ta chửi thửi đầu cả đám bây giờ đó.”

“Chửi cái của quỉ, thằng đàn ông nào không giống thằng nào. Trước mặt thiên hạ thì ông nào ông ấy ra cái điều đạo mạo, con nhà đạo đức. Tới khi nhìn trước nhìn

sau không có ai là bóp liên. Bà tưởng tôi không biết hả.”

“Có cái bản mặt mày để cho người ta bóp chứ ai. Con gái chưa nứt mắt ra mà đã ngứa rồi.”

“Thì bà có chồng từ bao nhiêu tuổi, bà nói tôi nghe.”

“Chị mày mười chín tuổi mới lấy chồng, mày không biết sao?”

“Hừ, mười chín mới lấy chồng, nhưng mà mấy tuổi thì đã biết ấy rồi hả?”

Thơm chồm lên, lấy tay đập vào đầu đứa con gái đang nói chuyện với nàng. Lưu biết ngay đây là con em thứ ba của Thơm. Cô bé này mới có mười sáu tuổi mà đã ăn nói bạo mồm bạo miệng quá trời rồi. Chàng mừng thầm. Cái điệu này, hoa Thơm còn chờ gì không bắt cả cụm chứ. Con nhỏ bị chị đập, lại cười ré lên. Thơm lấy tay bịt miệng nó lại, la nho nhỏ:

“Tao nói mày đừng có làm ồn mà. Anh ấy đang ngủ đó”

Con nhỏ cũng lấy tay bịt miệng lại, nhưng vẫn còn cười khúc khích. Nó quay đầu nhìn vào trong phòng ngủ gặp ngay ánh mắt của Lưu đang nhìn nó. Con bé há miệng, trợn to mắt nhìn chàng. Lưu để một ngón tay lên miệng ra dấu cho nó đừng la và làm bộ nhắm mắt lại. Con bé cười rình rích, chạy tọt ra nhà ngoài. Lưu biết nó đã biết chàng nghe hết câu chuyện hai chị em nói với nhau, nên mắc cỡ mà không cho chị nó biết.

Nằm một lúc để Thơm không nghi là mình thức đã lâu, Lưu làm bộ tăng hắng rồi ngồi dậy. Chàng vô phòng tắm rửa mặt và cố gây tiếng động vọng ra nhà ngoài cho Thơm biết chàng đã thức giấc. Khi Lưu ra nhà ngoài, con nhỏ em Thơm đã chạy ra vườn. Thơm thấy chàng mỉm cười, nói:

“Em thấy anh ngủ ngon quá nên chạy về nhà, kêu con em ra đây chờ anh dậy, ra chợ tìm chỗ làm ăn.”

Lưu làm bộ nói lớn cho Cam ở ngoài nghe thấy.

“Ừa, em em đâu, sao không kêu cô ấy vô đây.”

Thơm “dạ” một tiếng, chạy ra ngoài, không thấy Cam đâu nàng gọi lớn:

“Cam ơi... Cam, vô đây.”

Cam lững thững từ sau nhà đi tới, nàng không ngờ ông chủ của bà chị nàng ghé thực. Đúng là Việt kiều ở Mỹ về có khác. Chưa gặp mặt người ta lần nào mà đã dám nháy nhố rồi. Cam nghĩ thật tội nghiệp cho bà chị mình, tại sao lại với quá cao như vậy. So sánh bà ấy với cô bé lọ lem trong chuyện cổ tích còn thua xa nữa, chồng bỏ, chồng chê, nhà nghèo, ít học. Tại sao lại mơ ước một ông kỹ sư nguyên tử ở Mỹ cơ chứ. Nếu anh chàng này có nọ với bà ta cũng chỉ là lợi dụng mua vui cho qua ngày đi du lịch mà thôi. Nước nôi cái gì đây.

Chỉ có điều không hiểu tại sao anh ta lại dám bỏ tiền ra mua cơ sở làm ăn cho cả nhà nàng. Không lý y mê bà Thơm thực sự rồi hay sao. Cái nháy mắt và ngón tay để dọc trên miệng lúc này đủ chứng tỏ anh chàng này thuộc loại cáo già, chứ không phải nai tơ như chị nàng tâm sự.

Vừa thấy Cam, Thơm đã la rới rít.

“Con quỉ cái này làm cái gì lừng khừng như vậy. Anh Lưu đang chờ mày kia kìa. Anh ấy bảo sao không mời mày vô nhà, lại để đứng ngoài này đó.”

Cam mỉm cười, nàng cũng không muốn cho chị biết chuyện vừa rồi nên nói:

“Thì người ta tới nè.”

“Mau lên đi con quỉ.”

Vừa nói Thơm vừa nắm tay em lôi vô trong. Lưu nhìn thấy Cam, chàng mỉm cười hỏi:

“Đây là Cam, em của Thơm đó hả?” .

Thơm lật đật gạt đầu.

“Dạ, nó là con Cam đó anh.”

Lưu lại mỉm cười.

“Anh không ngờ em có đứa em đẹp như vậy.”

Trong khi Thơm cười, Cam liếc xéo Lưu một cái thực dài. Nàng không ngờ anh chàng này còn táo tợn hơn nàng tưởng nữa. Cam biết anh ta nghĩ nàng như con nai tơ, y có thể cắn cổ lúc nào cũng được. Nàng cười thầm trong bụng; nghĩ lại những người đàn ông đã đi qua đời con gái của mình:

Cái đêm mưa to gió lớn năm đó. Có lẽ cũng cách đây hơn ba năm, hồi đó gia đình nàng lâm vào cảnh thê thảm không thể nào tưởng tượng được. Chị Thơm bị ốm vì sanh không được, đứa con chết ngay trong bụng mẹ. Anh Ba đi nghĩa vụ quân sự bị thương, cửa tay nằm trong nhà ỉm thương. Ba nàng đau bệnh phổi ho sù sụ cả ngày. Trong nhà chỉ còn mẹ cẳng đáng mọi việc. Công việc chánh lúc đó vẫn là

ra chợ phụ với mấy người buôn bán rau cỏ, tôm cá để xin ít gạo về nấu cháo ăn cho qua ngày.

Cam mới mười ba tuổi, cái tuổi con nít hỉ mũi chưa sạch. Vậy mà cuối cùng chính nàng là người lèo lái con thuyền gia đình trong cơn bão táp ra khỏi sóng gió.

Thực tình không phải nàng khôn ngoan tài trí gì. Hôm ấy đói bụng quá. Cam chờ đêm tối, lén vô tiệm hủ tiếu định bụng lấy cắp ít bánh phở ăn cho no bụng. Đêm tối mờ mờ, trời lại mưa thực to, nàng mò mẫm đi về phía xe nấu phở để tuốt trong góc tiệm. Hình như thằng cha chủ tiệm cũng vừa nấu xong nồi nước lèo, tắt bếp đi về. Nàng sờ tay vô bếp vẫn còn nóng.

Cam bắt đầu lục lọi, nàng vớ ngay được cục thịt nạc treo lủng lẳng trên bếp. Cam không còn chờ được nữa, tấp liền một miếng nhai ngấu nghiến. Mấy năm rồi nàng mới được nếm mùi vị của thịt heo. Nàng ngồi bẹp ngay xuống đất ăn ngon lành, nhưng ngay lúc vừa lưng lưng bụng, thằng cha chủ tiệm trở lại. Hình như y quên cái gì nên thấp đèn Um kiểm, xui cho Cam, định chui vô gầm bàn gần đó lại đụng phải chiếc ghế. Nghe tiếng động, y chụp liền con dao thái thịt phăng tới, và lẽ dĩ nhiên Cam bị lôi ra khỏi gầm bàn. Khi nhìn thấy tay nàng còn cầm miếng thịt ăn dở và miệng dính đầy mỡ, y rít lên:

“Trời ơi, con nhỏ này nó giết tôi rồi. Sao mày lại ăn trộm miếng thịt này chứ. Ngày mai tao lấy thịt đầu bán hủ tiếu đây.” .

Cam sợ hãi cầm miếng thịt đưa ra trước mặt, rới rít nói:

“Chú ơi, con cắn mới có mấy miếng, xin trả lại chú nè.”

Tên chủ tiệm nắm lấy cổ áo Cam kéo lên, mấy chiếc nút bấm trước ngực bật tung. Y thét như sấm nổ:

“Tao phải giết mày chết thôi con quỉ nhỏ này. Cả xe hủ tiếu có một miếng thịt nạc mà mày ăn mất rồi, làm sao bây giờ.”

Vừa nói y vừa dơ con dao lên, chém liền. Trong lúc cái chết sắp chụp xuống. Cam không còn suy nghĩ gì được nữa, nàng vùng chạy. Chiếc áo cũ bị y nắm rách toạc và theo tay y lôi tuột ra khỏi mình Cam. Nàng trần trụi chạy băng qua phía cửa, nhưng lại vấp vô chiếc ghế, té bò càng. Tên chủ tiệm cũng nhào xuống đất nắm được một bên ống quần nàng. Y nằm dài dưới đất, miệng sùi bọt mép, dơ dao lên,

chém xuống. Cam co người lại, hai tay nắm lấy chiếc chân bàn gần đó, chuôi mình về phía trước tránh con dao. Chiếc quần nàng lại cũng như chiếc áo bị tên chủ tiệm tuột khỏi thân mình. Bấy giờ nàng trần truồng như nhộng. Nhưng quả thực Cam không còn nghĩ gì tới thân thể mình nữa. Nàng chỉ còn cố gắng làm sao thoát khỏi lưỡi dao của gã chủ tiệm hủ tiểu nhất định muốn giết nàng. Nhất chém

vừa rồi y lấy hết sức chặt xuống, giá nàng không chạy kịp, chắc chắn đã đứt một khúc chân rồi, vì con dao chém vô ống quần nàng trên sàn gạch tới toé lửa. Lưỡi dao tuột khỏi cán, bắn về phía trước như một đường kiếm khí xẹt ngang qua mặt Cam.

Tên chủ tiệm lại chồm tới, y chụp được hai ống chân Cam. Vì y đang nằm xấp dưới đất nên chỉ còn cách gồng mình lên kéo hai chân nàng lại. Với cơn tức giận và sức mạnh của y, tên chủ tiệm hủ tiểu lôi Cam sên sệt tới trước mặt y. Chân nàng bị kéo chàng hăng nên khi tới gần y. Hạ bộ trần trụi của Cam kê sát ngay trước mặt tên chủ tiệm. Tự nhiên y ngẩn ngơ tới bất động, hai tay vẫn nắm chặt

lấy cổ chân Cam mà không biết phải làm gì nữa.

Lúc ấy Cam đã sợ tới run người. Chân tay bủn rủn, không còn cử động được nữa. Mặt mũi tái ngắt, tim đập như trống châu, miệng tê cứng, muốn khóc mà không mở miệng ra được.

Ngoài trời đang giông bão, gió thổi ào ào. Mưa đổ như trút nước. Những gì đang xảy ra trong tiệm hủ tiểu này không ai có thể biết được. Dù hôm nay tên này có băm xác nàng ra trăm mảnh vứt xuống sông, hoặc cho vô nồi nước lèo nấu cũng không ai hay. Lúc ra khỏi nhà, Cam đã không cho ai biết, nàng lén lút đi một mình nên bây giờ mới cảm thấy hối hận thì đã muộn rồi.

Thời gian trôi qua thực chậm tới nghẹt thở. Tên chủ tiệm từ từ buông một tay nắm cổ chân nàng ra, rà lên trên. Bàn tay lấm nhò thật từ từ như con rắn trườn mình trên cát. Nó lướt qua đùi rồi mò mẫm lên trên. Táy máy đến kích cộm.

Cam vẫn còn sợ hãi tới không dám nhúc nhích. Trong khi đó bàn tay thứ hai của y cũng buông cổ chân nàng ra và mò lên trên như bàn tay vừa rồi. Cam đã bắt đầu thấy nhồn nhột và kỳ kỳ. Người nàng nóng lên thấy rõ, những cảm giác lạ lùng từ xưa tới nay chưa bao giờ xảy ra ào ạt qua thân thể nàng. Tên chủ tiệm thở phì phò, y trườn mình lên, đè thân thể Cam bên dưới muốn giết lén. Cam đã bớt sợ, nhưng nàng vẫn còn run. Nàng có một ý niệm rất mơ hồ về đàn ông và đàn bà thích nhau, không biết có phải giống như thế này hay không? Không hiểu tại sao

tên chủ tiệm vừa mới hung dữ như con chó điên. Bây giờ y làm cái gì kỳ vậy không biết. Nhưng bỗng Cam thét lên vì một sự đau đớn chưa từng có luân lợt từ bên dưới chạy dài tới não tủy. Nàng muốn vùng dậy, nhưng không còn kịp nữa. Cái thầy nặng cả tạ đè nàng bẹp dí xuống sàn nhà. Cam không còn nhúc nhích gì được chứ đừng nói đòi thoát thân.

Ngoài trời mưa càng to, gió càng lớn. Cơn bão lồng lộn tới điên cuồng. Gió rít lên, nổ ầm ầm. Những tiếng la thét của Cam chìm trong cơn thịnh nộ của trời đất. Nàng mệt lả người trong khi tên chủ tiệm vẫn nhấp nhô trên mình nàng.

Mặc cho Cam cào, cứa, cắn, đạp. Y vẫn nhấp nhô những động tác làm thân thể nàng đau đớn, cong cớn tới ê chề. Một lúc thực lâu, Cam thấy người y run rẩy, da y nổi gai ốc, rồi rùng mình liên tiếp và nằm xẹp xuống trên mình nàng, y thở phì phò có vẻ mệt mỏi kinh khủng lắm.

Thân thể Cam đã bớt đau đớn khi y dừng lại, và hình như những gì to lớn, cứng ngắc bấy giờ nhỏ lại một cách lạ lùng và mềm xèo như con giun đất. Những cảm giác kỳ kỳ vẫn còn đọng lại trong thân thể Cam. Nhất là sau khi chỉ còn hơi ran rát, nàng mới để ý tới những cái đó làm cho nàng ngây ngây. Có lẽ đàn ông và đàn bà thích nhau vì thế này chăng?

Mấy phút sau, tên chủ tiệm đứng dậy, kéo quần lên. Trong ánh sáng mờ mờ của cây đèn dầu. Cam thấy y mỉm cười thoả mãn và nhìn đăm đăm vô đùi nàng. Cam lùa một tay xuống dưới. Nàng thấy cái gì ướt

nhèm nhẹ, nhờn nhờn. Khi đưa tay lên, Cam hoảng hồn biết rằng y làm nànbị thươngvà máu chảy cả ra đùi, hèn gì lúc này không đau đớn kinh hồn tới như vậy.

Sự sợ hãi ào tới thực mau, nàng ngồi bật dậy và oà lên khóc Hinh như tên chủ tiệm có vẻ bối rối. Y ngồi xuống vỗ về Cam:

“Mày đừng có khóc nữa mà, xong rồi, có gì nữa đâu mà sợ Tao không có bắt đền miếng thịt mày ăn lúc này nữa đâu.”

Cam vẫn khóc, nàng có vẻ như giận nhiều hơn là sợ sệt Có lẽ thấy thái độ hiền dịu tãi sợ sệt của tên chủ tiệm, Cam bắt đầu làm nư như những lần làm nũng mẹ. Thấy nàng có vẻ làm dữ. Tên chủ tiệm vuốt ve nàng, y nói:

“Mày còn đói bụng không, để tao nấu ày tô hủ tiếu mì ăn nhé. Nước lèo mới đó.”

Nói xong không chờ cho Cam có ưng hay không, y đứng dậy te te mẩu mì lên. Cam nhìn xuống đùi, vết máu chảy dài xuống sàn nhà. Nàng nhớ lại những lời bạn bè cũng như mẹ nói về trình tiết của người con gái. Cam biết là đêm nay nàng đã không còn nữa. Dù không hiểu nhiều, nhưng tự nhiên nàng thấy tiếng tiếu một cái gì vừa tuột khỏi tầm tay. Cam nhìn tên chủ tiệm đang nấu hủ tiếu, cái mặt xương xẩu trông xấu xa làm sao, nàng nghĩ phải làm cho y khốn khổ mới nghe.

Chỉ một lúc sau, y bưng tô hủ tiếu mì để lên bàn ngay cạnh Cam. Miệng suýt soa nói:

“Hủ tiếu mì nóng lắm này, mày ăn đi cho lại sức.”

Vừa nói y vừa kéo Cam đứng dậy. Cam nghĩ thực nhanh, dù ình không ăn cũng thiệt thòi, hơn nữa bụng nàng vẫn còn đói và mùi hủ tiếu thơm ngào ngạt, hấp dẫn quá chừng. Nàng dựa vô tay y ngồi xuống chiếc ghế trước tô hủ tiếu mì. Y ngồi sát ngay Cam, lấy đũa, muỗng cho nàng. Cam từ từ cầm đũa lên, nhìn y gằm gằm. Y cười hì hì, nói:

“Ăn đi mà, ăn đi mà... mai mốt cứ tới đây tao nấu cho ăn khỏi trả tiền.”

Cam mừng thầm, như vậy lời quá rồi còn đòi gì. Từ nay không sợ đói nữa, lại được ăn ngon. Nàng ấp úng hỏi:

“Chú nói thiệt nhé.”

Thấy Cam mở miệng, y có vẻ mừng lắm, nói lia lịa:

“Nhất định, nhất định... Mày tới đây lúc nào cũng được, nhưng đừng để cho vợ tao biết là được rồi.”

“Được rồi, tôi không cho bà biết đâu, nhưng chú nói láo tôi về nói vụ này với mẹ tôi cho coi.”

Tên chủ tiệm nhảy lên như ngồi phải lửa, la nho nhỏ:

“Ê, ề mày đừng có nói với má mày nghe không. Bà đập mày chết đó.”

“Ủa, mắc mớ gì bà đánh tui. Chú làm tui đau chứ tôi có làm gì đâu.”

Mặt tên chủ tiệm biến sắc, y lắp bắp:

“Mày... mày đâu có đau nữa đâu, chút xíu là hết ngay à có gì đâu. Đừng có nói với ai về vụ tối nay nghe chưa. Tao ày tiên nữa.”

Vừa nói y vừa lấy chiếc khăn vắt trên vai lau những vết máu trên đùi nàng. Cam nghe thấy y nói cho tiền mừng lắm. Không ngờ hôm nay ăn trộm bị bắt mà lại được việc. Nàng ngược lên nhìn y hỏi:

“Chú nói thực không đó?”

Y gật đầu lia lịa: .

“Thực đó, thực đó... tao ày liền đây nè.”

Vừa nói y vừa móc một mớ bạc để trên bàn. Mắt Cam mở to, nàng mừng rỡ quên hết mọi chuyện vừa xảy ra. Đưa tay nắm chặt mớ tiền định bỏ vô túi, nhưng Cam chợt nhớ mình đã bị lột trần truồng tự hồi nào. Nàng còn đang ngần ngừ. Tên Chủ tiệm vội vàng vớ cái áo của Cam gần đó, choàng vô cho nàng. Cam

thích thú cười tùm tùm, bỏ tiền vô túi áo tên chủ tiệm thấy nàng vui vẻ, cũng khoái trí lắm, bàn tay y vừa cài nút áo cho nàng vội vã lùa vô trong sờ soạn.

Y nói nho nhỏ:

“Mày cứ nghe lời tao thì thiếu gì tiền. Tối tối tới đây tao giấu bà xã một ít ày nghe không?”

Cam khoái chí nhưng chợt nhớ vụ vừa rồi nên lắc đầu nguầy nguậy:

“Không được đâu chú ơi, Lúc này chú làm tôi đau thấu trời xanh đó.”

“Đừng có lo, tao không làm mày đau nữa đâu. Như thế này có ăn nhằm gì đâu hén?”

Vừa nói y vừa bóp nhẹ nhẹ làm Cam thấy nhồn nhột, nàng tò mò hỏi:

“Chú làm thế làm chi vậy?”

Y cười hì hì:

“Thì... thì... chuyện đàn ông đàn bà ấy mà. Có gì mới mẻ đâu.”

Thế là từ đó trở đi, tối nào Cam cũng tới quán y ăn hủ tiếu. Nàng còn đem cả tiền về cho mẹ mua gạo. Thân thể Cam trở mã thấy rõ. Bộ ngực con gái nhú hẳn lên, người nàng có da có thịt hơn tất cả anh chị em trong nhà. Mọi người cũng như mẹ nàng đều tưởng Cam theo đám lác bầu tua kiếm tiền. Mà quả thực nàng có la cà trong đám lác bầu cua thực, nhưng tiền bạc là của lão chủ tiệm hủ tiếu cho nàng hàng đêm. Cho tới một hôm, tự nhiên y bị bệnh, người ta phải chở y đi nhà thương và mấy bữa sau chết ngắc. Thế là từ đó Cam không còn tiền nữa, nhưng phải

nói; gia đình nàng nhờ đó qua cơn ngặt nghèo, đói khổ cùng cực rồi.

Bây giờ gặp Lưu, Cam thấy anh chàng này coi bộ cũng chẳng khác gì tên chủ tiệm nấu hủ tiếu bao nhiêu. Nhưng có điều y là Kỹ sư gì đó ở Mỹ về. Thế nào cũng phải thận trọng một chút, chỉ có điều bây giờ Cam không còn cái quý báu nhất của đời con gái để làm vũ khí nữa. Nhưng bù vào đó nàng đã có một số kinh nghiệm về đàn ông, và Cam thực sự biết hưởng thụ những cái mà đàn ông thích trao cho đàn bà. Nàng vừa liếc Lưu vừa nói:

“Thưa anh, chị Thơm về nhà ca tụng anh mãi. Nhưng mà em có nhìn thấy tậm mắt mới tin chị em không nói láo.”

Nghe Cam nói tự nhiên Lưu chợt dạ. Chàng không ngờ con nhỏ mười sáu tuổi đầu nghèo nàn trong cái khu khốn khổ này lại nói được một câu sắc như vậy. Chàng đâm ra hoang mang, tự nghĩ nó đã biết gì về chàng, và Thơm đã nói những gì với nó? Lưu ướm thử:

“Cam chẳng những đẹp, lại còn thông minh nữa. Anh chắc chắn mua được cơ sở làm ăn ở chợ, chỉ cần một mình tay em cũng đủ để anh yên tâm rồi.”

Cam cười khúc khích:

“Anh quá khen rồi, coi chừng em anh hư lắm đó.”

Lưu vẫn dò dẫm:

“Hư như thế nào?”

Cam cười khúc khích, không nói gì. Thơm khờ khạo, nói:

“Mày mà hư thì ăn đòn, chuyện làm ăn chớ bộ giỡn chơi hả?”

Lưu cười ha hả, trông khi Thơm không để ý, Cam lại liếc Lưu một cái nữa, nàng còn chau môi thật duyên dáng. Tự nhiên tim Lưu đánh thành thịch, chàng thêm được căn vô bờ môi nhỏ nhắn và dăm dặt vô độ của đứa con gái mới mười sáu tuổi này.

“Thôi, bây giờ chúng mình ra chợ ăn sáng rồi còn đi vòng vòng chứ. Coi chừng trễ rồi đó.”

Ba người sánh vai nhau thả bộ ra chợ, đi cả buổi trời cũng chẳng có chỗ nào Lưu vờ vờ. Tới chiều, chàng đề nghị qua Sài Gòn chơi. Chỉ đi một vòng chợ Bến Thành, không hiểu sao Lưu đã mua cả trăm bạc vải vóc,

quần áo cho Cam rồi. Về tới nhà chàng kiểm điểm lại. Tự hỏi, không biết tại sao mình lại làm như thế, trong khi Cam không hề mở miệng xin xỏ chàng một đồng xu nào. Và chàng cũng chưa

đụng được tới ngón tay của con nhỏ này.

Đi nghỉ tới mười hai giờ đêm, Lừa mở cửa vô buồng luyện Ma Ngải. Chàng ngạc nhiên thấy đất cát đầy nhà. Lừa định thần nhìn thấy ngay đất đèn ra từ gầm đi vắng. Ngay lúc ấy, con Ma Ngải cũng chui từ gầm đi vắng ra. Chàng biết ngay nó đã đào một cái hang ở dưới đất rồi. Nhớ lại hôm qua lúc mở cửa sổ, con Ma ngải bị ánh nắng chiếu vô làm nó đau đớn. Bây giờ nó đào hang để ẩn mình lúc ban ngày tránh ánh nắng cũng không lấy gì làm lạ.

Lừa chích ngón tay lấy máu để vô mũi con Ma Ngải, nó thích thú hít mạnh mà không cần cầm tay chàng như mọi hôm nữa. Xong xuôi, chàng xoa đầu nó, và trở ra nhà ngoài. Con Ma Ngải cũng chui xuống gầm đi vắng, chàng biết nó chui xuống hầm rồi.

Lừa ra nhà ngoài, cởi quần áo toan đi ngủ, bỗng nghe tiếng mơ ú ở từ nhà bếp vọng lên. Lừa tò mò đi xuống nhìn. Thấy Thơm ôm chặt cái gối, miệng ú ở. Hai chân banh ra, vùng thịt u lên phập phồng thấy rõ. Lừa tính đánh thức nàng dậy, nhưng tò mò muốn để đó nghe nàng mơ cái gì chơi. Nhưng chỉ một lúc sau nàng đã yên lặng, không còn la ú ở nữa. Lừa định đi ngủ thì Thơm trở mình, buông chiếc gối ra, một mép áo xéo qua bên để lộ ra vùng da thịt trắng ngần. Lừa dừng lại nhìn một lúc, tự nhiên máu trong người chàng chảy mạnh. Đã mấy hôm nay Lừa không gần đàn bà. Chiều nay con Cam lại làm chàng thấy thèm thường,

và bây giờ vùng da thịt trắng mơn mớn này của Thơm lồ lộ trước mắt làm sao Lừa chịu nổi. Chàng ngồi xuống mép ghế bố. Từ từ cởi hàng nút áo trước ngực Thơm. Lừa không muốn động mạnh cho nàng thức giấc. Chàng lần mò thực nhẹ nhàng. Nhưng thực ra từ tối đến giờ Thơm đâu có chớp mắt được. Nàng thấy Lừa đi nghỉ, rồi lại vô phòng bên đóng cửa lại, nàng làm bộ ngủ mơ kêu ú ở làm cho Lừa để ý, và đúng như nàng mong muốn, Lừa đã mò xuống bếp. Chàng đứng tần ngần một lúc rồi định đi ngủ, Thơm mới làm bộ trở mình. Khi Lừa ngồi xuống ghế bố, nàng biết chắc là thế nào Lừa cũng làm tới nên mừng thầm. Y như rằng, chàng từ từ cởi hết hàng nút áo trước ngực Thơm ra. Banh hai vạt áo sang hai bên, lấy tay xoa nhẹ nhẹ như sợ nàng thức giấc.

Cũng lúc ấy Lừa mới để ý hơi thở của Thơm bất thường. Chỗ chân dạng banh cong vòng nhấp nhô thấy thật rõ.

Lừa luồn một tay vô eap quần Thơm, rà xuống dưới đã thấy nàng ướt nhèm nhẹp tự hồi nào. Chàng biết ngay là Thơm đã thức tự bao giờ, nhưng còn làm bộ ngủ. Lừa im lặng không nói gì, vẫn làm bộ ngây thơ tưởng như nàng đang ngủ, nhẹ nhàng từ từ kéo chiếc quần Thơm xuống dưới chân.

Bỗng đèn chột tắt, bóng tối ụp xuống mờ mờ. Lừa hơi giật mình, nhưng chàng lại lấy được bình tĩnh ngay vì biết ở Việt Nam bị cúp điện là chuyện thường. Chàng cũng chẳng cần thắp đèn dầu lên làm gì, vì lúc này đâu cần ánh sáng làm chi nữa.

Lừa nhẹ nhàng cởi hết quần áo, nằm xuống bên Thơm, chiếc ghế bố chùng xuống chính giữa ép hai thân thể thật sát Trời về đêm lạnh lạnh. Gió lùa qua da thịt Lừa thấy cảm cảm. Chàng ôm cứng lấy Thơm, mò mẫm trong bóng tối Bỗng Lừa nghe thấy tiếng Thơm run run, nói nho nhỏ:

“Anh... anh ơi... kia, kia...” .

Lừa cười hì hì trong bóng tối:

“Cưng ơi, anh biết em làm bộ ngủ lâu rồi.”

Tiếng Thơm vẫn run run:

“A... a..., không... không phải đâu... kia kia...”

Lúc ấy Thơm đã mở mắt trừng trừng trong đêm tối, nàng nhìn chiếc bóng đỏ như máu với hai con mắt sáng quắc xanh lè, đang từ từ tiến tới chân ghế bố. Lừa vẫn cười khúc khích, chàng luồn một tay xuống dưới phụ cho thân thể mình ép ngay vùng thịt săn cứng ấy, ấn mạnh, thì thầm:

“Không phải ở đó đâu, đây cơ mà. Anh biết em giả bộ ngủ thôi, cưng ơi. Xem nào...”

Lưu vừa nói xong, chợt nghe Thôn thét lên thật lớn, đẩy dựa như có ai bóp cổ nàng. Chàng hoảng hồn lồm cồm bò dậy. Gió lạnh ở đầu thổi lồng lộng. Lưu ngạc nhiên vì căn nhà kín mít, cửa nẻo đóng thực kín, làm gì có gió ở đầu thổi vô mạnh như vậy được. Chàng chạy ra nhà ngoài chụp cây đèn pin, rọi một vòng không thấy gì. Còn Thôn đã ngất xỉu. Lưu vội vàng thấp cây đèn măng xông lên. Ánh sáng tỏa ra thì đèn điện cũng vừa sáng trở lại.

Lưu chạy lại chỗ Thôn nằm lay gọi, nhưng nàng vẫn không tỉnh lại. Túng thế, chàng vội vàng mặc quần áo, lấy chiếc xe đạp chạy vội qua nhà bà Chín y tá.

Tội nghiệp bà Chín y tá đang ngủ ngon bị Lưu dựng dậy, cũng lục chục xách đồ nghề leo lên xe đạp, ôm cứng lấy eo ếch Lưu. Đường Thủ Thiên gập ghềnh, Lưu lại nóng lòng cứu Thôn nên chàng cầm đầu đạp thực nhanh. Đường về đêm không một bóng người nên Lưu đạp xe chạy thực mạng cũng không có trở ngại gì. Chỉ tội nghiệp bà Chín, từ ngày chồng chết, không gần một người đàn ông nào.

Bỗng dưng hôm vừa rồi tới tiếp máu cho Lưu, bị chàng chọc phá, ngày đêm thêm thuồng. Bây giờ lại ngồi sau chàng thì bộ ngực núi lửa vô lưng Lưu, thử hỏi làm sao bà ta chịu cho nổi. Hình như bà thấy trong mình ướm át thực sự Cũng may mà từ nhà bà tới nhà Lưu cũng không xa nên chẳng mấy chốc Lưu đã chở bà tới nơi rồi.

Vừa tới sân, Lưu ngạc nhiên thấy Thôn đã đứng ngoài cửa tự hồi nào. Nàng run lấy bầy, chỉ tay vô trong nhà ú ớ Lưu vừa mừng vừa tức cười, hỏi:

“Em làm cái gì cho anh hết hồn vậy?”

Thôn nói: ”

“Vô trong nhà coi đi.”

Bà Chín tủm tỉm cười bảo Lưu.

“Cô ấy nói phải đó, phải vô trong nhà coi mới được, ở ngoài này tối mù làm sao làm ăn gì được.”

Cả ba kéo nhau vô trong phòng ngủ của Lưu, Bà Chín bảo Thôn:

“Em nằm xuống cho chị khám cho.”

Thôn vừa định nói gì, Lưu đã bảo nàng:

“Em cứ nằm xuống đi mà, Chị Chín coi tại sao tự nhiên em lại xỉu đi như vậy chứ.”

Thôn đành im lặng cho bà Chín khám. Bà lấy ống nghe để lên ngực Thôn, thấy nàng thở hổn hển. Bỗng bà ngửi thấy mùi ngai ngái. Ở tuổi này bà còn lạ gì cái mùi trai gái ngủ với nhau ấy nữa. Bà cố tình khám Thôn trước mặt Lưu cho bỏ ghét.

Quần Thôn bị bà lột ra thực nhanh, nàng chưa có phản ứng gì bà đã làm bộ đặt ống nghe lung tung vô bụng dưới Thôn nên nàng lại phải nằm im. Bà bóp bóp hai bên xương hông nàng rồi kéo hai chân nàng banh ra, mỉm cười bảo Lưu:

“Anh xem đây, cô ấy nhỏ nhắn như thế này, Xương hông thật là hẹp. Đã bị mổ một lần, dấu vết còn đây. Nếu anh mạnh bạo quá chắc chắn cô ta phải xỉu đi là đúng rồi.”

Nói xong bà lại mỉm cười nhìn Lưu thực dâm, nói tiếp:

“Phải chi như cô ta mập mạp một chút như tôi, anh muốn làm gì thì làm, chứ ốm yếu thế này phải nương tay chứ.”

Thôn cứng họng nước mắt nàng muốn trào ra nhưng nói không được. Bà Chín đã thấy nàng ướm nhèm nhẹp, lại nói đúng bệnh tật của nàng trước kia. Làm sao mở miệng ra nói gì được đây. Ngay cả Lưu cũng chưa chắc tin nàng. Bởi vậy Thôn đành nằm im, nhắm mắt lại.

Lưu nghe bà Chín nói cũng có lý, chàng tưởng lúc đó mình hưng quá làm bậy nên Thôn xỉu đi. Lưu đành nói nhỏ nhỏ với bà Chín:

“Chị Chín à, chuyện này xin chị giữ kín dùm tôi, nếu không tội nghiệp cô Thơm lắm đó. Bề gì cô ta còn ở đây cả đời. Còn tôi vài tháng nữa về Mỹ không ai biết đó vào đâu.”

Nói xong chàng tắt đèn, bảo Thơm:

“Em nằm đó nghỉ đi.”

Thơm nghe bà Chín cười khúc khích đi ra nhà ngoài với Lưu. Nàng từ từ mở mắt. Bỗng Thơm nhìn thấy ngay một người con gái mặt mũi thật gớm ghiếc đứng ngay bên giường. Cái mũi hếch lên, miệng rộng ngoác, hai chiếc răng nanh lòi ra bên mép như răng heo rừng. Hai mắt tròn vo, to tướng như hai trái trứng, chiếu ra một luồng ánh sáng xanh lè. Bộ ngực đỏ như máu thối thện bằng cả trái dừa

hầu trần trụi. Thơm vùng dậy, miệng nàng cứng ngắc, không mở ra kêu cứu được nữa. Nàng sợ quá, vùng chạy thục mạng ra ngoài đường. Lưu đang nói chuyện với bà Chín ngoài phòng khách, cả hai cười cười nói nói, có lẽ lúc này bà Chín cũng đã hứng tình lắm rồi. Cử chỉ bà có vẻ nhợt nhã, nhưng vẫn còn phải giữ ý vì chưa biết Lưu hôm nay ra sao. Hơn nữa, Thơm còn đang nằm trong nhà và Lưu vừa ngủ với nàng. Bỗng cả hai giật mình thấy Thơm phóng từ trong nhà ra, cầm đầu chạy thẳng ra đường. Lưu tính chạy theo. Bà Chín nắm chàng lại ngay, cười cười nói:

“Anh Lưu à, anh không biết tâm lý con gái chút nào cả Cô ta đang mắc cỡ mà anh còn chạy theo, có tội đây nữa lại càng khó khăn cho cô ta thêm. Cứ để cho cô ấy chạy về nhà đi, ngày mai thủng thẳng tính mà.”

Lưu nghĩ cũng phải, vì làm sao chàng có thể nói gì được trong lúc này. Thôi thì cứ để cho Thơm về nhà nàng ngủ tối nay đi có sao đâu.

Bà Chín thấy Lưu mỉm cười trở vô, mừng thầm, bà làm bộ đi vô phòng ngủ thu xếp đồ nghề. Lưu theo bà vô trong. Bỗng chàng thấy cánh cửa phòng nuôi Ma Ngải mở toang, Lưu vội vàng chạy ra đóng lại, sau khi nhìn vô trong thấy con Ma Ngải nhìn mình như tằm tằm cười. Lưu thấy yên tâm và trong lòng vui vui. Tới bên bà Chín, vô tình chàng đứng hơi sát bên bà. Bà Chín lại tưởng Lưu bắt đầu để ý tới mình nên mỉm cười, làm bộ ướm hỏi:

“Bây giờ anh có cô Thơm trẻ trung, lại nhỏ con nên quên con già này rồi phải không?”

Lưu đang vui vì nhìn thấy con Ma Ngải mỉm cười với mình lúc nãy. Hơn nữa, vừa nằm đè lên Thơm chưa sơ múi gì đã xảy ra chuyện. Nên khi nghe bà Chín nói vậy, chàng cười hì hì rấp lại liền. Lưu với tay tắt đèn, đẩy nhẹ bà Chín nằm xuống giường. Thấy bà không phản ứng gì, lại bá lấy cổ chàng, Lưu mừng thầm, luồn tay vô áo bà ta ngay. Bộ ngực núi lửa căng tròn, cứng ngắc tự hồi nào. Lưu kéo mạnh hai vạt áo, vực mặt xuống vùng thịt nung núc ấy thở hổn hển. Quần áo cả hai người bật tung ra thục mau. Bà Chín chưa gì đã rít lên, bà lụp chụp vì ngay từ lúc ngồi trên xe, thân thể bà đã nóng bỏng rồi, Bây giờ quần áo vừa tung ra, bà đã chồm lên đeo cứng lấy Lưu, thân thể vịn vẹo kẹp chặt lấy chàng và rít lên từng hồi...

“A... a... a... a... anh... ơi...”

10. Chương 10: Ngày Thứ Bảy

Tối qua, Cam nghe Thơm chạy về kể lại hết đầu đuôi câu chuyện, nàng không thể nào tin được. Nàng là con bé chuyên đi đêm cả mấy năm trời, có gặp ma quỷ bao giờ đâu.

Bởi vậy Cam bàn với Thơm cứ ở nhà để nàng qua đó làm thế cho Thơm.

Sáng sớm tinh mơ, Cam đã tới nhà Lưu, tự tiện mở cửa đi vô vì tối qua Lưu không khoá cửa. Nàng định vô nhà bếp dọn dẹp, nhưng tò mò dòm vô phòng ngủ Lưu xem chàng ngủ nghề ra sao. Ai ngờ Cam thấy bà Chín trần truồng ôm Lưu ngủ ngon lành. Nàng sôi lên vì không ngờ Lưu đã ngủ với chị nàng rồi còn lẹo tẹo với con mẹ map như heo này nữa. Nàng nghĩ ra một cách chơi ác, rón rén vô phòng, lấy hết quần áo bà Chín và Lưu đem xuống bếp nhúng nước, Phơi lên sào ngoài sân. Nàng cũng cố tình không vắt thực ráo nước để quần áo thật lâu khô. Cam lại chạy ra đường, lấy bãi phân bò trét vô dép bà Chín và bôi lung

tung lên sàn nhà. Xotlg suôi Cam thích thú vô bếp nấu nước pha cà phê cho Lưu Nàng vừa làm vừa huýt sáo thật vui vẻ.

Chỉ vài phút sau, Lưu tỉnh ngủ ngay, chàng ngủ thấy có mùi gì hôi hôi. Từ từ mở mắt, Lưu thấy bà Chín nằm gác một chân lên đùi mình, hai tay bà ôm lấy người chàng. Lưu gọi nho nhỏ:

“Chín, Chín ơi. Dậy đi, sáng rồi đó.”

Bà Chín cũng từ từ mở mắt, bà thấy Lưu nằm gọn trong tay mình, thích thú ôm chặt lấy chàng, hôn vô cổ Lưu thật mạnh. Da thịt bà cà sát khắp mình Lưu.

“Chín ơi, em có ngủ thấy mùi gì hôi hôi không?”

Bà Chín hít hít, nói:

“Ồ hén, hình như có mùi thui thúi thì phải.”

“Tụi mình dậy xem mùi gì đi”

“Em muốn nằm với anh chút nữa quá hà.”

“Thì anh còn ở đây lâu mà lo gì chứ?”

“Có phải không đó, có thèm nghĩ tới người ta bao giờ đâu.”

“Thì em cứ tới đây lúc nào không được.”

“Không biết có tiếp không đây.”

“Nửa đêm anh còn xách xe đi kiếm em, nói gì em tới kiếm anh mà lại không tiếp được hay sao?”

Bà Chín cười hành hạch:

“Chứ không phải có cái ntlỏ xiu mê quá rồi quên người ta chứ gì.”

Lưu cười hì hì:

“Em chỉ được cái nói tầm bậy thôi, anh khoái cái này này.”

Vừa nói Lưu vừa lùa cả hai tay lên ngực bà Chín, bóp mạnh. Bà Chín dùng hai chân cặp chặt lấy thân thể Lưu Rên rĩ:

“Thương quá hà.”

“Thôi, chúng mình dậy đi, mùi gì hôi quá.”

Lưu gỡ tay bà Chín ra, tụt xuống giường. Chàng nhìn ngay thấy phân bò rải rác khắp nhà, kêu lên:

“Hén gì hôi ời là hôi, tụi mình có đứa dấm phải phải phân bò mang vô nhà nè.”

Bà Chín cũng vội vã ngồi dậy, chồm mình nhìn xuống sàn nhà. Bà cười như nắc nẻ:

“Vậy mà tụi mình ngủ tỉnh bơ tới sáng mới hay chứ.”

“Để anh ra mở cửa ùi hôi bay đi nhé.”

Bà Chín vội vàng tụt xuống đất la lên:

“Khoan khoan đã anh, để em mặc quần áo đã. Nhỡ có ai vô thấy tụi mình như thế này kỳ lắm đó.”

Lưu đứng ngó bà Chín tổng ngổng nhìn dáo dác, thân thể bà thật đầy đà, chàng nghĩ tới tới qua quần thảo với khối thịt nung núc ấy, tự nhiên da thịt lại nóng lên.

“Ủa, quần áo em đâu hết trơn rồi kìa? Anh Lưu ơi.”

“Thưa dì con thấy quần áo của dì và anh Lưu bị đập xuống đất dính cứt bò dơ hết chơn nên đã giặt, đem phơi ngoài sân từ sáng sớm rồi ạ”

Cả Lưu và bà Chín đều giật mình vì sự xuất hiện bất ngờ của Cam, Lưu đứng chết trân, còn bà Chín cuống quýt nhào lên giường chụp lấy cái mền cuốn vô thân thể. Mặt mũi bà tái ngắt, chân tay run lẩy bẩy. Bà không thể nào ngờ được có chuyện này xảy ra. Bây giờ ăn làm sao, nói làm sao đây. Như thế là con quỷ cái này biết hết chơn rồi còn gì. Chuyện này đồn um lên, bà còn mặt mũi nào ở khu này mà làm ăn nữa. Lưu lấp bắp hỏi:

“Em... em tới đây từ hồi nào vậy, làm Bao vô được nhà?”

Cam nói tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

“Dạ, em tới đây sớm lắm. Chị Thơm đau gần chết, tới qua cổ lết về được tới nhà cho em hay tới đây thế chỉ. Hình như chị ấy bị trúng gió gì gì đó..., mẹ em phải tắm rửa cho chị ấy rồi nấu nước xông nữa. Cả nhà lục đục cả đêm.”

Lưu dở khóc dở cười. Chàng không còn biết phải nói làm sao nữa. Cam nói xong đứng một chút, không thấy Lưu nói gì, nàng lườn chàng một cái thực dài rồi ngoe nguẩy đi xuống bếp. Bà Chín cũng nhìn thấy điệu bộ của Cam, người bà muốn sôi lên, nhưng làm gì được bây giờ, mặt bà thộn ra. Cơn bực lập tức trút lên đầu Lưu.

“Anh không kiểm quần áo khác mặc vô đi, còn đứng đó khoe cái của quý hoài hay sao hử. Thế này thì tức chết được.”

Nghe bà Chín nhắc, Lưu lật đật mở tủ lấy đại bộ đồ mặc vô thực nhanh. Mặc quần áo xong, chàng đứng số rờ không biết phải làm gì nữa. Ngay lúc ấy Cam lại xuất hiện, hai tay nàng bưng hai ly cà phê sữa nóng hổi, miệng la:

“Nóng quá, nóng quá.”

Lưu lúnh quýnh chạy lại, đỡ một ly cà phê trên tay

Cam, lật đật nói:

“Em bưng ra nhà ngoài đi.”

Nói xong chàng cũng bưng ly cà phê đi ra. Vừa tới phòng khách, Lưu nghe Cam nói nhỏ:

“Anh ác lắm, hành hạ chị em tới thế mà còn hú hí ở đây được với con mẹ này cả đêm thì quá lắm rồi. Phải như em còn khuya mới để anh yên.”

Lưu toát mồ hôi, chàng nói nhỏ:

“Chị em thực sự đau làm sao?”

Cam lại lườn Lưu.

“Còn sao với trăng gì nữa. Bà ấy nhỏ con, còn anh như con bò mộng, lại húc bừa bãi làm sao người ta chịu được. Hôm qua mụ mập khám bệnh không nói cho anh nghe rồi hay sao.”

Lưu ngọng ngịu, trở nên cà lăm.

“Anh... anh... anh đâu có ngờ... ngờ... ngờ như thế chứ.”

Cam phì cười, nàng không ngờ chơi được Lưu vô này. Tối qua Thơm chạy về nhà thực sự vì sợ ma chứ chẳng có chuyện gì. Nhưng nàng cũng đã nói cho Cam nghe hết vụ mụ Chín khám bệnh tào lao làm nàng kẹt. Cam vừa bực, vừa tức cười, nàng cũng tò mò muốn biết con ma ra làm sao nên bày kế bảo Thơm cứ ở nhà để sáng sớm Cam qua nhà Lưu làm việc thể Thơm. Trong thâm tâm nàng muốn có dịp gần gũi Lưu một cách danh chính ngôn thuận để đưa anh chàng này vô tròng như lão chủ tiệm hủ tiếu mấy năm trước. Ai ngờ bây giờ nàng lại gặp dịp chơi cả Lưu và mụ Chín một vô khoái dân trời. Xong vụ này thế nào Cam cũng hốt hồn Lừa một cách dễ dàng thôi. Nàng vừa cười vừa nghiêng răng véo vô đùi non Lưu một cái thực mạnh.

Lưu bị véo bất ngờ, đau quá, không dám kêu, chàng lật đật chụp lấy tay Cam giữ lại. Ai ngờ lại làm bàn tay nàng đụng ngay phải bộ hạ chàng. Cam la nhỏ như mắc cổ, dơ tay trái đập nhẹ lên mình Lưu.

“A, cái anh này, em không chịu đâu.”

Lưu còn đang lơ đãng quên cả buông tay Cam ra, nàng đã ép sát thân thể vào mình chàng rồi. Lưu vừa cúi xuống nhìn, miệng Cam đã kề ngay môi Lưu. Không còn nghĩ ngợi gì được nữa, chàng đặt nhẹ lên bờ môi mím mím ấy nụ hôn vội vàng.

Cam xô nhẹ chàng ra, nói nho nhỏ:

“Coi chừng mẹ Chín nhìn thấy thì anh chết đó.”

Lưu cười hì hì, nói nho nhỏ:

“Anh đâu có sợ.”

Cam lại phát nhẹ vào mình Lưu, cười khúc khích.

“Đốt anh đi.”

Nói xong nàng chạy lẹ vào bếp, không cho Lưu loạng quạng nữa. Cam nói với lại:

“Em phải chùi nhà đấy, hơi hám quá đi.”

Nghe Cam nói chùi nhà, Lưu chợt nhớ lại bà Chín còn trong phòng ngủ. Chàng chạy vội vào hỏi:

“Chín à, hay là anh lấy bộ đồ ngủ của anh cho em mặc nhé, mình ra ngoài này uống cà phê đi.”

Bà Chín lắc đầu quầy quậy.

“Thôi, thôi, cho em về nhà.”

“Vậy em lấy quần áo đâu mặc mà về, đồ giặt chưa khô mà.”

“Con quỉ cái nó hại tui. Anh cứ lấy đồ ướt cho em đi, trời chưa sáng lắm đâu, cho em mượn cái xe đạp của anh về được rồi. Không ai để ý đâu.”

Lưu cố năn nỉ: .

“Thì em cứ ở đây đi, chờ quần áo khô về có sao đâu.”

Bà Chín giẫy dảnh dạch.

“Không có được đâu anh Lưu ơi. Con quỉ cái này nó chơi em, rồi khách khứa anh ra vô, thiên hạ lại đồn um lên làm sao em còn ở được khu này nữa chứ. Anh cứ lấy quần áo cho em đi, ướt cũng được, em nhất định phải về mà.”

Lưu chiều ý bà Chín, chàng thấy bà thật tội nghiệp.

Khi bà về rồi, Lưu xuống bếp thấy Cam nằm khoèo trên ghế bồng ca vọng cổ, chàng ngạc nhiên hỏi:

“Ủa, sao em bảo lau nhà mà.”

Cam cười hì hì, chọc Lưu:

“Hai anh chị tổng công, thồn thộn ra đó. Anh bảo em vào phòng ngủ coi hai người biểu diễn hay sao chứ?”

Bây giờ Lưu mới chợt thấy Cam cố ý chọc mình. Từ sáng tới giờ chàng thấy mình thật ngây thơ để con nhỏ này quay tròn xoay, thật là khờ. Chàng nghĩ không chừng vụ cứt bò cũng là tác phẩm của con nhỏ tinh quái này. Tối qua làm gì có mùi miến gì đâu.

Lưu lại bên ghế bồng, bắt thần thọc hai tay vào nách Cam

làm nàng nhảy nhồm, cười ré lên. . .

“Anh Lưu, anh Lưu... anh làm cái gì vậy nè.”

Lưu cười hì hì.

“Anh làm cái gì thì em phải biết chứ. Nhưng mà anh làm hay em làm hả?”

Cam vẫn tiếp tục cười khanh khách, nàng có máu nhọt không chịu nổi khi ai thọc vô nách mình.

“Anh Lưu..., anh Lưu, thôi mà, thôi mà.”

“Được rồi thì thôi, nhưng em phải nói cho anh biết.”

“Biết cái gì?”

“Em biết cái gì chưa nói sao anh hay được?”

“Thì hôm qua anh phá chị Thơm tới gần chết, bỏ về nhà không dám nói với ai, vô buồn khóc lóc với em, năn nỉ em tới đây làm thế cho bả. Vì bả không muốn gặp mặt anh nữa. Bả cũng biết anh với mẹ Chín lèo tẹo. Em không tin, nhưng sáng nay qua đây mới biết bà Thơm nói toàn sự thực. Mà từ hồi nào tới giờ, trong gia đình em, bà ta là người khờ khạo nhất, chỉ để cho người ta ăn hiếp thôi, chứ chưa làm gì được ai. Bây giờ anh còn muốn nghe gì nữa hay thôi?”

Lưu ngẩn ngơ tới khờ khạo, Chàng không ngờ chuyện này lại xảy ra. Mặt mũi nhăn nhó, nói:

“Kể ra anh cũng hơi tệ thật, chỉ ham vui một chút thôi mà xảy ra chuyện đáng tiếc này. Anh thú thực, với em anh coi như người trong nhà. Không hiểu sao tới qua anh có làm gì Thơm quá đáng đâu, lại xảy ra như vậy được chứ. Mới có nhập vô, kế cúp điện, rồi lụp chụp là Thơm xỉu đi ngay.”

Cam “hừ” một tiếng nho nhỏ, cố gài mình vô nội vụ.

“Mới có nhập vô thôi à? Anh nói coi em như người nhà em mới nói. Vậy em cũng xin được coi anh như người nhà đi để nói cho anh nghe, anh có chịu không?”

“Thì em cứ nói đi.”

“Năm nay em mới có mười sáu tuổi, ai thì em không dám nói. Chứ như anh, bình thường mà quần cả đêm, em cũng không có xỉu đi được đâu. Anh có tin không?”

Hình như Lưu không hiểu ý Cam, chàng lại tưởng nàng đang cố buột tội chàng.

“Có lẽ Thơm yếu đuối, bà Chín nói xương hông cô ta nhỏ nữa, lại vừa bị mổ nên mới ra nông nổi. Chứ thực sự anh ehưa có làm gì quá đáng mà.”

Cam thấy Lưu khờ quá, nàng tiến thêm bước nữa, cố mở thực rộng cánh cửa cho chàng bước vô. Nàng biết chắc là Thơm không bao giờ trở về đây làm nữa, vì hình ảnh con ma hiện ra ngờ ngờ hai lần liền sát bên cạnh. Tánh chị nàng hơn ai hết, Cam biết rất rõ. Thơm sợ ma hơn tất cả mọi thứ trên đời này. Người ta có thể giết nàng, còn hơn là bắt nàng ngủ ở nghĩa địa một đêm. Cũng vì vậy mà Cam đề nghị Thơm ở nhà luôn, để nàng thế Thơm làm cho Lưu.

Cam mỉm cười.

“Vậy mà sau đó, anh mắc cái gì lại hùng hục với mẹ Chín cả đêm hả. Bộ chị em em xấu xí lắm hay sao?”

Lưu chưa biết nói gì, Cam lại tiếp:

“Thoì chuyện đã qua rồi, bỏ đi. Anh ra nhà ngoài uống cà phê đi kéo nguội.”

“Thì em ra đó uống với anh đi, có hai ly lận mà.”

Nói xong không để cho Cam có bằng lòng hay không, Lưu nắm tay nàng kéo lên. Cam làm bộ nương theo tay chàng ngã vào lòng Lưu. Nàng áp má vô ngực chàng, ngưỡng mặt lên và từ từ nhắm mắt lại. Lẽ dĩ nhiên bây giờ Lưu phải hiểu rồi, chàng vội vàng cúi xuống ngay. Bờ môi ngọt lịm của cô gái mười sáu tận hiện một cách bất ngờ tới thích thú vô biên. Lưu ôm ghì lấy nàng, lưỡi nàng lùa qua miệng chàng làm Lưu run lên. Hình như thân thể nàng cũng đang run rẩy trong nhịp thở ái ân. Lưu từ từ kéo Cam nằm xuống ghế bô...

Tối nay đúng mười hai giờ đêm, Lưu lại vô phòng nuôi Ma Ngải. Cả ngày hôm nay nàng và Cam quần thảo tới mù trời tối đất. Quả thực như lời nàng nói. Cam khoẻ và dai sức gấp mười lần Thơm. Nàng mới có mười sáu tuổi mà không hiểu sao thân thể nẩy nở như vậy được. Lúc ở San Francisco, Lưu khoái đọc nhất mục Mổ mười sáu trong mấy tờ tuần báo Mổ. Ở đó, cái tuổi mộng mơ của cô nàng nào đó cũng nhiều lúc làm cho người Lưu nóng lên vì tưởng tượng. Nhưng chàng không ngờ tuổi mười sáu của Cam làm cho chân

tay Lưu bải hoải. Chứ đâu chỉ có phải mơ mơ mộng mộng như Mỗ mười sáu của tờ báo nọ. Hình như cái tuổi mười sáu trên Báo Mỗ nó thuộc vào thời đại cách nay ba mươi năm rồi thì phải. Có lẽ cô Mỗ mười sáu nào đó trên Báo Mỗ bây giờ cũng xấp xỉ gần năm mươi ? Hèn gì ở

cái tuổi sống nửa thế kỷ rồi thì mười sáu cái nổi gì đây chứ, yếu xiu là phải rồi. Làm sao mà giống như Cam mười sáu ngày hôm nay.

Lưu mệt mỏi chích đầu ngón tay ầu rĩ ra. Con Ma Ngải bám sát vô người chàng, nghếch mũi lên chờ hít máu trên tay Lưu. Mới có bảy ngày, con Ma Ngải bây giờ lớn như một con mèo Xiêm. Nhưng chân tay nó nhỏ nhắn, dài lêu khêu gấp ba thân hình, nên khi y đứng lên, cái đầu nó đã muốn cao xấp xỉ với đầu Lưu rồi. Hai tay nó cũng dài như hai chân, khi đứng, cánh tay buông thõng gần chạm đất. Nhiều khi nó bò như khỉ, nhiều lúc nó đi như người. Ghê gớm nhất là lúc nó cuộn tròn cả chân tay chung quanh mình tròn như một trái banh và lăn đi nhanh như một tia chớp. Mắt thường chỉ nhìn thấy một bóng mờ xẹt ngang. Hơn thế nữa, không phải nó chỉ lăn trên mặt đất, mà có thể lăn ngay trên không trung như một trái banh được đá xẹt vô lưới.

Con Ma Ngải vừa hít xong giọt máu tử ngón tay Lưu, nó rít lên nghe chói tai. Cuộn mình lại thành trái banh lao vút ra khỏi cửa. Lừa giật mình, nhưng chàng đã có kinh nghiệm lần trước. Mặc kệ nó muốn đi đâu thì đi. Chàng biết thể nào nó cũng bắt một con gà, con què gì đó như hôm trước, đem về ăn. Chàng nhủ thầm; bắt quá thiên hạ phát giác thì đền là cùng, chứ có sợ gì đâu. Mục đích của chàng là phải trả thù, do đó có giá nào lại không chấp nhận chứ.

Mặc dù không đuổi theo Ma Ngải như hôm trước, nhưng Lưu cũng mở toang cửa cho nó trở về. Chàng trở vô phòng ngủ ngay, vì cả ngày hôm nay quần thảo với Cam mệt muốn ngất ngư rồi.

11. Chương 11: Ngày Thứ Tám

Cam dậy thực sớm vì hôm qua nàng đã ngủ vui từ tám giờ tối tới giờ. Nàng đi ra nhà ngoài, ngạc nhiên thấy cửa nẻo mở toang. Ai lại thời buổi này mà đêm hôm mở toang cửa ra mà ngủ bao giờ. Dân chúng ngoài đường đối meo. Mười nhà thì hết chín ăn cơm trộn khoai. Trộm cướp bay giờ như dơi, không cần thận có ngày tiêu tán sản nghiệp là chuyện không có gì đáng nói cả.

Cam đi một vòng ra sân, ra sau nhà, qua mé ao, rồi trở lại ngồi dưới gốc cây si mọc um tùm sát nhà. Những cành lá si rủ xuống, bẻ ra che khuất cả mái ngói, những rễ si cuốn vào nhau treo lòng thòng chung quanh thân cây làm thành những hang ổ cho chim chóc làm tổ thực dễ dàng.

Tự nhiên Cam nghĩ, nếu nàng là con ma nhất chị Thơm ngày hôm qua thì thể nào nàng cũng chọn cây si này làm nhà. Cam nhớ lại những mẩu chuyện ma được bạn bè kể lại luôn luôn lấy cây si hay cây đa đầu làng làm đề tài. Nàng mỉm cười nghĩ tới con ma nhất Thơm tối hôm trước. Thực là trông gà hoá cuốc. Con mẹ mạp nó hại Thơm mà bà ta không nhìn thấy, cứ đổ tội a quỷ cái nào ở đâu không biết. Cam nghĩ, để bữa nào tối trời, rủ bà Thơm tới gốc si này nhất bà ấy một mách chơi cho vui.

Tưởng tượng ra cảnh Thơm ôm đầu, chạy té đất trong đêm tối làm cho Cam thấy khoái chí cười sằng sặc. Nàng đứng dậy đi vô nhà, đóng cửa lại. Vừa trở vô trong, Cam thấy cửa phòng bên hông mở toang, nàng đi tới coi. Căn phòng này Thơm dặn nàng là nơi làm việc về nguyên tử của Lưu nên tuyệt đối không được vô. Lời dặn đi dặn lại của Thơm càng làm Cam tò mò và nhân cơ hội này, nàng thử ló đầu vô nhìn một cái xem máy móc nguyên tử bên Mỹ ra sao cho biết, ai ngờ khi Cam nhìn vô trong, chẳng có cái gì ngoài cái đi vắng làm nàng ngạc nhiên tới sững Cam vội vàng bước nhanh vô phòng, bật đèn nhìn cho rõ. Nàng lại khám phá ra có ai đào lỗ ngay dưới gầm di vắng, đất cát còn bới tứ tung. Nàng nghĩ ngay tới ăn trộm đã đào hầm vô nhà, ăn cắp hết máy móc nguyên tử rồi mở cửa chánh chuyển hàng đi, bởi vậy lúc này nàng mới thấy cửa nẻo toang hoang như thế.

Chân tay Cam run lấy bẫy, như vậy thì chết rồi. Nàng lật đật nâng chiếc di vắng lên, một miệng hầm toang hoác hiện ra rõ ràng trước mắt. Không còn nghi ngờ gì nữa, nàng chạy vội ra ngoài kêu Lưu gấp rút:

“Anh Lưu, anh Lưu ơi... dậy... dậy...”

Lưu choàng tỉnh, chàng ngơ ngác một lúc mới nghe rõ Cam nói gì.

”Anh Lưu ơi, chết rồi. Tối qua ăn trộm đào hầm vô nhà khuôn hết máy móc nguyên tử của anh đi rồi. Dậy mau đi Lưu không nín cười được, chàng dụi mắt, định pha trò một câu, lại nghe Cam nói tiếp.

“Em dậy sớm, thấy cửa nẻo mở toang hoác, lại tưởng tối qua anh quên không khoá cửa nên đi một vòng kiểm soát lại nhà cửa. Vô phòng làm việc mới biết ăn trộm đào hầm vô nhà khuôn hết máy móc nguyên tử của anh đi rồi.”

Lưu tá hoả, hỏi:

“Em vô phòng đó à?”

Cam vô tình nói thực tự nhiên.

“Dạ, em có lật chiếc đi văng lên, thấy một cái lỗ chẳng dằng nữa đó.”

Lưu tụt ngay xuống giường, chạy như ma đuổi vô phòng nuôi Ma Ngải. Mô hôi chàng toát ra thực nhanh. Như thế thì chết rồi. Cam có gặp con Ma Ngải của chàng không. Không khéo con nhỏ này làm hư hết mọi chuyện.

Cam cũng theo Lưu vô phòng. Trong phòng trống rỗng chẳng có gì ngoài chiếc đi văng đã được Cam dựng lên đã lộ ra miệng hầm toang hoác. Lưu run lấy bầy, chàng thấy Cam đứng sớ rở đằng sau, lật đặt đẩy nạng ra ngoài. Khóa cửa lại ngay. Cam ngạc nhiên đứng nhìn Lưu trân trân. Lưu lật đặt nói:

“Anh không mất cái gì hết, đừng bao giờ em vô trong đó Thực là nguy hiểm.”

Cam ngơ ngác hỏi:

“Tại sao kỳ vậy, máy móc nguyên tử của anh đâu hết rồi, lại nói là không mất cái gì là làm sao. Cái miệng hầm là cái gì nữa đó. Có gì nữa đâu mà nguy hiểm chứ.”

Lưu thở phào nhẹ nhõm, chàng biết ngay Cam chưa biết gì về vụ chàng nuôi Ma Ngải trong đó. Lưu nói dối thực nhanh.

“Cái hầm không phải là ăn trộm đào. Đó là do máy nguyên tử khoét sâu xuống đất. Anh sợ người ta biết nên phải để cái đi văng lên trên. Em ấu quá đi, chui vô đó chất phóng xạ bám vô người lột da chứ không chơi.”

Cam tái mặt.

“Trời ơi, vậy có sao không anh?”

Lưu khoái trí nhìn bộ dạng sợ hãi của Cam. Chàng mới nhìn thấy những nét thơ ngây thật dễ thương của đứa con gái mười sáu này. Chàng không thể bỏ lỡ cơ hội được.

“Trăng với sao gì nữa, khi em nhấc cái đi văng lên là đã bị nhiễm phóng xạ rồi. Ít nhất là hai tay, chỉ vài năm sau nó phát ra như những người Nhật Bản bị bom nguyên tử sẽ lở loét như người bị bệnh cùi. Khi sanh con để cháu mấy đời còn ảnh hưởng.”

Một luồng hơi lạnh chạy dài qua người Cam, nạng run lên bần bật, nói như khóc:

“Anh Lưu ơi anh Lưu..., em.. em làm sao bây giờ?”

Lưu nói thực nhanh.

”Phải đi tắm ngay, may ra còn kịp. Để anh pha thuốc trừ phóng xạ cho em tắm mới được. Em cởi quần áo ra đi. Nhớ để bộ đồ đó riêng ra, không có dính vô đâu là chết đó Cam chạy vô phòng tắm thực nhanh. Lưu theo sau liền, chàng chỉ chiếc chậu để ở góc phòng nói như ra lệnh:

“Cởi quần áo bỏ vô đây đi.”

Cam làm theo ngay, không suy nghĩ gì nữa. Lưu đứng ngắm nàng cởi bỏ quần áo, thân thể chàng nóng lên hừng hực. Những đường cong của cô gái mười sáu lồ lộ và nét mặt sợ hãi tới tội nghiệp lại eàng làm chàng thích thú. Lưu bảo nàng:

“Em đổ nước ra chiếc chậu này, để anh ra ngoài lấy thuốc.”

Nói xong Lưu chạy ra nhà bếp, chàng bốc một nắm muối, lấy tờ giấy viết thư gói cẩn thận, đem vô phòng tắm. Cam cũng vừa đổ đầy chậu nước xong. Lưu lấy chiếc ly đổ nước vô, trình trọng mở gói muối đổ vô ly, quậy đều. Tới khi muối tan hết, chàng bảo Cam:

“Em hứng hai tay vô cái chậu này, anh sẽ đổ thuốc vô tay em, em rửa cho thực đều, bởi vì anh chỉ còn có bấy nhiêu thuốc, nếu hết là phải bay qua Mỹ mới mua được. Thuốc đắt lắm, cả ngàn đô la chứ không phải chơi đâu.”

Cam run rẩy để hai tay trên miệng chậu, Lưu đổ ly nước muối vô tay nàng, nói:

“Rồi, chà sát cho thực mạnh, nhất là chỗ nào bị nứt nẻ phải đổ thuốc vô nhiều nhiều mới được.”

Cam chìa ngón tay trở, run run nói:

“Anh ơi, hôm qua em gọt khoai bị đứt tay ở đây. Trời ơi, chết rồi.”

Lưu đổ nước muối vô chỗ tay đứt. Cam suýt soa:

“Trời ơi, xót quá anh...”

Lưu làm bộ gật đầu, nói:

“Tốt, tốt lắm, như vậy em còn cảm giác. May mà cho anh hay kịp thời, nếu da thịt mất hết cảm giác là coi như xong.”

Cam lo âu, hỏi:

“Như vậy là không có gì nữa phải không anh?”

Lưu hù thêm:

“Cũng chưa biết được, còn phải thử lại đã. Bây giờ em ngồi vô chậu nước đi, để anh tắm cho em.”

Cam ngoan ngoãn leo vô ngồi trong chậu, Lưu cho ly nước muối vô chậu nước rửa thực sạch, chàng không muốn sau này Cam khám phá ra đó là nước muối làm hư chuyện, Lưu thùng thảng lấy tay bốc nước vô vô thân thể Cam. Chàng vuốt ve, nắn bóp thân thể nàng tự nhiên như một bác sĩ trị bệnh. Ngày hôm qua Lưu đã quần thảo với Cam cả ngày, nhưng lúc đó Cam ranh mãnh, làm khó làm dễ chàng đủ thứ. Những cảm giác khoái cảm đưa tới cho chàng như một thứ cầu xin ân huệ của người yêu; chàng đã phải năn nỉ, hứa hẹn, chi (~u) chuộng Cam như một tên nô lệ quý lụy tình yêu.

Bây giờ Lưu lại có một cảm giác hoàn toàn mới lạ. Chàng là chủ nhân ông của tấm thân kiều diễm này. Lưu bảo sao Cam nghe vậy. Nàng vâng lời trong sự sợ hãi lo âu, chẳng khác gì một bệnh nhân đứng trước quan thầy trị bệnh của họ.

Chàng vuốt, chàng xoa, chàng bắt nàng quay đầu này, uốn đầu kia và cuối cùng Lưu bế Cam vô phòng ngủ...

Mặt trời đã đứng bóng, chân tay Lưu rời rã. Chàng không ngờ mới có hai ngày với Cam mà đã tiêu hao không biết bao nhiêu sức lực. Bây giờ Lưu đứng không muốn vững nữa, chàng chợt nhớ đâu phải mình Cam. Hôm trước là Thơm, rồi tới bà Chín, nay liên tiếp hai ngày liên với Cam. Lưu tỉnh lại khi Cam kêu chàng dậy ăn cơm trưa. Không hiểu sao Cam lại làm cơm toàn những món bổ dưỡng cho đàn ông như thế này. Không biết nàng học ở đâu; nào là thịt dê tiềm thuốc bắc, ngấu pín, thịt rùa, hột gà chiên.

Lưu ngạc nhiên hỏi:

“Ai dạy em làm những món này vậy?”

Cam cười khúc khích, nói:

“Em đâu có biết làm.”

“Vậy thì ở đâu ra những thứ này chứ?”

“Em ra chợ mua.”

“Có bán sẵn hay sao?”

“Không phải, là em bảo họ làm.”

“Tại sao lại là những thứ này?”

Cam cười khúc khích, ngồi sát vô mình Lưu.

“Trong đầu anh nghĩ gì bộ em không biết sao?”

Lưu nhìn Cam, hỏi:

“Anh nghĩ cái gì có mắc mớ gì tới những món ăn chứ?”

“Không phải em muốn nói vậy đâu.”

“Vậy chứ em định nói cái gì?”

Cam tát nhẹ nhẹ vô má chàng.

“Chứ không phải anh đang nghĩ em mới có mười sáu tuổi phải không. Đừng có khi người ta quá như vậy chứ.”

Lưu làm bộ không hiểu, hỏi:

“Mười sáu tuổi thì sao?”

Cam bắt thần ôm lấy đầu Lưu, ghì sát vô ngực mình. Lừa hít mạnh mùi thơm da thịt màu mỡ trên vùng đồi núi chập chùng của đứa con gái mười sáu. Cam cúi xuống, thì thào trên đầu chàng:

“Anh khi em không biết gì phải không? Từ hôm anh tới đây đã có ngày nào anh ngủ một mình chưa? Hết bà Thơm, tới con mẹ mập, rồi lại còn em nữa? Anh chịu được bao lâu? Anh hãy nhìn trong gương coi. Có phải anh can những đồ ăn em mua ngày hôm nay hay không?”

Lưu không ngờ Cam tinh quái tới thế, nhưng có một điều nữa nàng không biết; đó là hàng ngày Lưu phải trích máu nuôi ma. Nhất là ba hôm đầu, con Ma Ngải hút máu chàng như bú sữa, Lưu đã phải nhờ bà Chín tiếp máu và nước biển là gì ?

Mười hai giờ đêm nay, Lưu lại vô phòng nuôi Ma Ngải. Chàng hơi hồi hộp vì không biết con Ma Ngải ra sao rồi. Sáng nay Cam vô phòng thì nó ở đâu? Lưu đoán chắc nó chui xuống hang ẩn nấp. Nhìn mớ đất đùn lên chàng biết ngay cái hang này rất xấu chứ không vừa gì.

Bước vô phòng, Lưu mừng rỡ thấy con Ma Ngải ngồi chong góc trên đi vắng. Bỗng chàng giật mình vì có tiếng mèo gào lên như ma kêu ngay dưới chân.

Chàng nhìn xuống thì ra con mèo đen của hàng xóm, mấy bữa nay luẩn quẩn bơi thùng rác kiếm đồ ăn. Không hiểu sao nó lại theo chàng vô phòng này. Lưu vừa định mở cửa đuổi nó ra, bỗng con Ma Ngải vươn tay nắm ngay lấy con mèo một cách dễ dàng. Con mèo càng gào lên nghe ghê rợn, nó kêu: “khệt khệt”, “Ngao ngao” và cào, và tấp tứ tung. Hình như con Ma Ngải chẳng coi những móng vuốt

con mèo vào đâu, nó vẫn nắm chặt lấy con mèo. Lưu sợ tiếng kêu của con mèo làm náo loạn hàng xóm, chàng vội vàng định tới gỡ nó ra khỏi tay con Ma Ngải.

Khi tới gần, bỗng con Ma Ngải tấp ngay vô tay chàng. Chiếc răng nanh dài của nó cắn sâu vô da thịt Lưu đau buốt. Chàng tá hỏa, té nhào thì con Ma Ngải đã vươn tay nắm lấy cổ tay chàng, kéo vô mũi nó hít mạnh và buông chàng ra ngay. Lưu run rẩy vì không ngờ sự việc xảy như vậy. Con Ma Ngải nhìn Lưu với ánh mắt thực yêu gian ác lần đầu tiên chàng thấy rờn rợn và hãi hùng. Một lúc lâu Lưu mới lấy được bình tĩnh, chàng nhìn con Ma Ngải bắt đầu xử trí với con mèo.

Bây giờ con mèo đen đang vùng vẫy và cất lên những tiếng gào thét đau đớn. Cảnh tượng rùng rợn xảy trước mắt Lưu. Con Ma Ngải một tay nắm con mèo, tay móc mắt con mèo bỏ vào miệng nhai. Con mèo

đau gào lên những tiếng kêu kinh người. Máu me từ hốc nó bắn ra ướt cả chiếc đi văng. Lưu sững sờ trước cảnh tượng kinh hoàng, không biết phải làm sao. Con Ma tiếp tục moi nốt con mắt bên kia của con mèo nhai sồn sột làm Lưu cảm thấy muốn ói. Chàng biết rằng thế này cũng ăn hết con mèo như bữa hôm ăn cả con gà. Lưu mở cửa phòng ra ngoài, khoá cửa lại. Chàng lấy băng keo dán chỗ tay bị con Ma Ngủ cắn lại, leo lên giường ngủ.

Vừa nhắm mắt lại, Lưu đã thấy cặp mắt yêu tinh con Ma Ngải trở lại trong ý thức của chàng. Suốt đêm không thể nào nhắm mắt được. Cặp mắt yêu tinh của Ma Ngải không ngừng xuất hiện. Chàng tưởng tượng con Ma Ngải có thể bò tới chân giường lúc nào không hay. Nhất là cánh tay nó vươn ra là có thể nắm lấy chàng liền. Suốt đêm, chàng nằm trong sự sợ hãi cho tới trời sáng.

12. Chương 12: Ngày Thứ Chín

Đầu óc Lưu không còn sáng suốt, minh mẫn như mọi ngày nữa; thân xác mệt mỏi rã rượi. Lưu trở dậy vội vã bước ra khỏi nhà, hầu như để tránh con Ma Ngải chính máu chàng nuôi lớn.

Chàng đi lang thang xuống chợ. Bỗng có một ông già mặc quần áo vàng như thầy chùa, nhưng râu tóc thực dài, đi qua mặt Lưu. Ông quay lại nhìn chàng rồi đứng lại, theo Lưu một quãng, xong đi vượt lên, tới trước mặt chàng, nói:

“Thí chủ, có phải vừa rồi nhà tí chủ có đám tang không?”

Lưu hấp tấp lắc đầu rồi tiếp tục rảo bước như chạy trốn, ông già đưa tay níu lấy Lưu hỏi:

“Nếu nhà không có tang thì huyết khí thí chủ quá nóng. Hnh như thí chủ đang nuôi trong lòng một mối thù ghê gớm lắm thì phải. Hãy để cho bản đạo làm phép cho thí chủ được bình yên trong lòng.”

Lưu chán chường với những lời tán tào lao của những người thấy Việt kiều về nước để xin tiền, chàng vừa rảo bước, vừa nói:

“Không, Tôi không có chuyện gì cả. Tôi là người ở nước ngoài về, không có tin dị đoan đâu.”

Ông già buông tà áo Lưu ra, nói nho nhỏ nhưng chàng nghe thực rõ:

“Đời là bể khổ, Giác ngộ là bờ.”

Lưu nghe lùng bùng lỗ tai, chàng không còn hứng đi lang thang nữa, trở về nhà liền. Lời nói của ông già cứ luẩn quẩn trong đầu Lưu suốt ngày. Chẳng lẽ ông già kia đã thực sự phát hiện trong thâm tâm chàng mối thù với tên Phú hay sao. Chàng cố sũa đuổi những ý nghĩ vẩn vơ đó, nhưng nó lại càng hiện rõ hơn và tràn ngập trong đầu chàng.

Tối chiều, Thi cầm một phong thư qua nhà Lưu, nói:

“Anh Lưu à, có thư bên Mỹ gửi qua cho anh nè.”

Lưu hơi ngạc nhiên, chàng không hiểu có chuyện gì mà thằng bạn cùng phòng gửi thư qua như vậy. Trước khi chàng tới đây, đã gọi điện thoại cho nó ở Thái Lan, cho địa chỉ nhà Thi để liên lạc khi khẩn cấp. Lưu còn lạ gì thằng này, nó lười viết như hủi, làm sao có thì giờ viết thư cho chàng. Hơn thế nữa, dù cho hai đứa ở chung, nhiều khi cả tuần lễ cũng không gặp nhau, làm gì có chuyện nói. Cầm bức thư hơi nặng. Lưu bóc ra, chàng lại càng ngạc nhiên hơn nữa, vì bên trong phong bì này lại có một cái phong bì khác, đồ chơi. Phong bì của những thiệp cưới. Con tem ở ngoài là tem Việt Nam. Như thế là bức thư này có người ở Việt Nam gửi cho chàng và thằng bạn Lưu gửi ngược qua Việt Nam cho Lưu. Chàng bóc vội bì thư và tự nhiên thấy lòng se lại.

Đó là cái thiệp mời của Tú Quyên và thằng Phú. Mời chàng đi ăn đám cưới. Thật rõ là cái đồ xỏ lá. Tại nó cố ý chọc tức chàng thôi, chứ có tử tế gì đâu. Ai còn lạ gì đang làm ăn mà lại có thể bỏ công ăn việc làm từ Mỹ bay qua Việt Nam ăn đám cưới của một thằng bạn khốn nạn, cướp người yêu của mình chứ.

Hơn thế nữa, chúng lại còn cố ý làm cho Lưu điên lên với tấm hình hai đứa chụp chung, ngả đầu vô nhau thực tình tứ, mới chụp trước cửa nhà ở Việt Nam. Những hình ảnh như thế này, từ trước tới nay, có ai bỏ vô thiệp mời ăn cưới đâu. Rõ là cái đồ khốn khiếp. Đã vậy Lưu sẽ đi dự đám cưới tụi này cho bỏ ghét. Chàng sẽ mang theo con Ma Ngải, ném vô phòng ngủ tụi nó để xem chuyện gì xảy ra. Hình ảnh con Ma Ngải móc mắt con mèo ăn sồn sột tự nhiên lại hiện ra trong đầu Lưu.

Chàng tưởng tượng con mèo đen đó là thằng Phú, và đem động phòng của nó sẽ vậy máu. Lưu cầm tấm thiệp cưới cười ha hả.

Thi ngạc nhiên hỏi:

“Có gì mà vui vậy anh Hai?”

Lưu đưa tấm thiệp cưới cho Thi coi.

“Thằng Phú và con Tú Quyên nó mời anh đi ăn đám cưới.”

Vừa coi thiệp, Thi vừa hỏi: .

“Thế anh có định đi không?”

Lưu nhìn Thi mỉm cười hỏi:

“Nếu em là anh, có đi dự tiệc cưới chúng nó không?”

Thi cười ha hả: .

“Còn lâu.”

Lưu lắc đầu.

“Anh sẽ đi.”

Thi ngạc nhiên hỏi:

“Tại sao vậy, không phải anh đang muốn giết thằng Phú hay sao chứ?”

Lưu gật gù.

“Đúng rồi, và chúng nó tới số nên mới bày ra cái trò chọc tức anh. Mời đi ăn đám cưới và gửi hình trong thiệp mời này.”

Thi không hiểu Lưu muốn nói gì nên hỏi:

“Như vậy thì sao?”

Lưu cười hì hì.

“Em không biết sao, chúng nó biết là anh ở Mỹ làm sao có thể đi dự đám cưới được. Bởi vậy cố tình gửi thiệp mời chọc tức anh chơi. Chúng đâu ngờ anh đang ở Việt Nam chứ. Và hơn nữa trong tay anh lại có con Ma Ngải. Anh sẽ làm cho đám cưới này biến thành đám tang thôi.”

“Anh luyện thành con Ma Ngải rồi à?”

“Không biết chắc, nhưng nó to như một con kinh kông.”

“Nó có dữ không?”

“Còn phải nói, chỉ nhìn vô cặp mắt nó thôi cũng đủ biết y là thứ ma ác ôn rồi.”

Khi Thi về rồi, Lưu chợt nghĩ ra một cách thử nghiệm thích thú. Chàng cắt tấm hình của Tú Quyên và tên Phú chụp chung tách riêng hai người ra. Lưu mang hình tên Phú vô phòng nuôi Ma Ngải.

Lưu nhìn dáo dác không thấy con Ma Ngải đâu, chàng đoán nó đang nằm trong hang. Lưu ra vườn kiếm được một khúc cây thực to, tính đem vô thọc vô cái hang cho con Ma Ngải phải chui ra. Nhưng chàng lại chợt nhớ lần trước, muốn kêu con Ma Ngải chỉ cần đọc to câu thần chú thường nhắm lúc chích máu cho nó ăn. Nghĩ là làm tức thì, Lưu đọc to liên hồi câu thần chú, và quả nhiên con Ma Ngải đã chui ngay từ gầm

đi vắng ra. Lưu mừng thầm, như vậy là chàng đã nắm được bí quyết kêu nó xuất hiện rồi. Lo gì mai này không điều khiển được nó.

Chàng cầm tấm ảnh tên Phú đưa ra trước mặt con Ma Ngải, nói lớn:

“Giết nó, giết nó đi.”

Con ma Ngải nhìn chăm chú vào tấm ảnh tên Phú với cặp mắt ma quái, yêu tinh. Lưu mừng rỡ, biết cơ hội trả thù của chàng đang tiến gần.

Bỗng nhiên con Ma Ngải với tay, choàng qua cổ Lưu vút xuống, ghé miệng cắn ngay vào lỗ tai chàng. Thật là bất ngờ, lỗ tai đau như dao xén. Lưu té lộn về phía sau, đầu chàng đụng vào góc đi vắng. Máu ở lỗ tai và đầu Lưu rỉ ra lênh láng. Lưu trông thấy con Ma Ngải đang nhai cái lỗ tai chàng một cách ngon lành. Người chàng sững sờ bất động, máu me khắp người. Lưu hoang mang không biết con Ma Ngải này sẽ trả thù cho chàng hay là sẽ giết chàng đây.

Con Ma Ngải vừa nuốt hết cái lỗ tai của Lưu, nó lại nhìn chàng với cặp mắt gian ác, tham lam, thèm thuồng. Khi tia mắt tinh quái của nó gặp ánh mắt của Lưu, chàng rùng mình lùi bước. Ngay lúc đó chân Lưu vấp vô khúc cây lúc này mới đem vô, chàng cúi xuống lượm thì con Ma Ngải cũng đã phóng tới trước mặt Lưu.

Chàng không còn do dự gì nữa, dơ cao khúc cây nện mạnh vô đầu con Ma Ngải. Chỉ nghe nó thét lên một tiếng và bắn vào tường. Cũng ngay lúc ấy, toàn thân Lưu như vừa bị sấm sét đánh trúng. Máu tươi từ trong miệng Lưu vọt ra có vòi. Mặt mày xây xẩm, Lưu thấy mọi vật chung quanh quay mòng mòng, trời đất như Bụt đổ, sấm chớp vang lừng, đèn đuốc chớp nhoáng, vụt tắt. Trái tim thóp lại như ngừng đập. Hơi thở tắc nghẹn. Lưu muốn kêu lên nhưng cổ họng như bị nghẹt lại tự bao giờ, chàng chỉ phát ra được những tiếng khẹt khẹt. Mắt chàng cũng mờ đi vì máu vừa ứa ra từ trong hố mắt. Trước khi ngất đi, một cảm giác vừa xuất hiện trong đầu Lưu: Chàng và con Ma Ngải đã trở thành là một, những gì nó cảm giác, chàng đều cảm nhận như đúc. Như thế là máu mủ đồng thông rồi còn gì.

Không biết thời gian bao lâu, Lưu từ từ tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, Lưu trông thấy tất cả đều là máu đỏ. Chàng dụi mắt, qua lớp mây mờ đỏ thắm vì máu đọng lại trên mí mắt, Lưu đọc được kim đồng hồ trên tường. Thì ra chàng đã ngủ ngất đi hơn một tiếng đồng hồ. Thật là buồn cười, con Ma Ngải cũng vừa lồm cồm bò dậy cùng một lúc với Lưu. Coi bộ nó cũng bị thương rất nặng. Qua kinh nghiệm vừa rồi, Lưu không còn dám tấn công nó nữa. Vì hơn ai hết, Lưu biết Ma Ngải với chàng bây giờ máu mủ đồng thông. Đánh nó tức là tự đánh mình vậy. Điều này đã thành sự thực hiển nhiên rồi.

Tuy nhiên, Ma Ngải vẫn còn chưa biết được sự thực. Khi Lưu tới gần, nó nghiêng rặng trèo treo, ánh mắt toé ra một tia sáng thù hận ghê gớm, hai tay cung lại như thủ thế, găm găm sẵn sàng đối phó. Lưu cố làm mặt thật hiền hoà, chìa tấm ảnh tên Phú ra trước mặt nó, hồi hộp, nói:

“Đừng giết tao, hãy giết thằng này. Nó là kẻ thù của chúng mình đó.”

Con Ma Ngải từ từ đưa một tay cầm lấy tấm hình ngắm nghía. Mắt nó toé hung quang, xong nhìn Lưu hiền lành như biết lỗi. Chàng xoa nhẹ đầu con Ma Ngải. Nó rúc vô ngực chàng, Lưu ôm lấy nó, lòng mừng vô hạn. Như thế này lo gì không trả được thù.

Một lúc sau, con Ma Ngải cầm tấm hình của thằng Phú chui vô hang. Lưu vô phòng tắm, chàng nhìn mình trong gương sững sờ. Mắt, mũi, tai, miệng đầy máu me. Một bên tai cụt ngắn. Đầu chàng bị một lỗ thủng trông thấy rõ. Tóc dính đầu máu đã đông đặc. Trong thấy hình dáng tướng mạo của chính mình, Lưu giở khóc, dở cười, nghĩ thầm:

“Như thế này trông mình còn gớm ghiếc hơn con Ma Ngải nữa, hèn chi nó không chịu khuất phục mình là phải rồi.”

Tới mười hai giờ khuya, Lưu lại vô phòng nuôi Ma Ngải, chích máu cho nó hít. ánh mắt của Ma Ngải vẫn ma quái nhưng không có gì khác lạ. Khi Lưu đưa ngón tay vô mũi nó, nó ngửa mặt lên, nhắm mắt lại hít vô thật mạnh, con mắt lim dim hưởng thụ, miệng nhe răng nhọn hoắt, lông lánh tới rợn người. Lưu rùng mình, vội vàng rút tay lại.

13. Chương 13: Ngày Thứ Mười

Như vậy là đã qua được chín ngày. Hôm nay đã bước qua ngày thứ mười. Theo như tên Song Ba nói; khi nuôi Ma Ngủ được ba mươi sáu ngày, nó sẽ trở thành MaVương vô địch. Nhưng qua khỏi chín ngày, cũng đã có thể sai khiến nó đi giết người rồi. Có nghĩa là Lừa đã đi được một đoạn đường. Còn ba chặng nữa. Mỗi chặng là chín ngày. Nhưng chàng đâu có cần thiết phải chờ đợi tới khi con Ma

Ngủ thành Ma Vương. Bây giờ không đi giết tên Phú còn chờ tới bao giờ nữa.

Ngày mai là đám cưới của tụi nó, con Ma Ngủ đã nuôi được mười một ngày. Nhất định phải đem nó tới giết tên Phú cho bằng được mới nghe.

Trời đã xâm xẩm tối. Hôm qua Lưu nói dối với Cam là bị máy nguyên tử ắt xém lỗ tai, suýt chết nên tối nay Thơm tới thăm chàng. Khuôn mặt của Thơm giống Tú

Quyên quá, cũng vì vậy mà hôm mới tới Lưu mới để cho nàng giúp việc ở đây.

Khi Thơm tới cũng cho Cam hay mẹ nàng ở nhà đau nặng. Lưu nhân cơ hội bảo Cam về nhà thăm mẹ, sáng mai hãy lại. Còn Thơm ở đây chơi một lát rồi về. Cam lật đật về nhà ngay.

Lưu đóng cửa cẩn thận, trở vô nhà thấy Thơm ngồi trên sàn nhà, chàng nắm tay nàng nói:

“Em lên ghế ngồi, làm cái gì mà ngồi dưới đất thế này?”

Thơm mỉm cười nói:

”Nhà anh có một cái ghế, không lẽ em ngồi cho anh đứng sao?”

Lưu vuốt má nàng, nói:

“Chứ không phải em giận anh ngủ với mụ Chín hả?”

Thơm nhìn xuống đất, giọng nàng hơi nhỏ lại:

“Anh muốn ngủ với ai thì ngủ chứ em đâu có quyền gì cấm cản anh.”

Lưu để tay vô cảm Thơm, nâng mặt nàng lên hỏi nhỏ:

“Em không giận anh thực chứ?”

Thơm không trả lời, nhìn Lưu đắm đuối. Một lúc sau, nàng nói nho nhỏ:

“Anh bị máy nguyên tử cắt đứt lỗ tai có đau không?”

Lưu lắc đầu nhẹ, kéo sát Thơm vô lòng, với tay tắt đèn. Ánh trăng lọt qua cửa sổ mờ mờ, nhưng Lưu vẫn thấy rõ thân thể Thơm run lên trong vòng tay chàng. Hơi thở mạnh hơn khi Lưu từ từ cởi hàng nút áo trước ngực nàng. Làn da trắng muốt lộ lộ, hôm nay Thơm lại mặc cả áo lót thành ra khi cởi chiếc áo ngoài ra rồi, chiếc áo bên trong còn che khuất bộ ngực con gái quen thuộc hôm nào chàng đã vục mặt trên đó.

Lưu lại vòng tay ra sau, tháo khoen móc chiếc nịt áo. Chiếc áo lót rơi ra, máng vô tay Thun. Nàng xuôi tay cho chiếc áo lót rơi xuống đất và ưỡn ngực theo bàn tay Lưu vừa từ sau lưng kéo thân thể nàng về phía trước. Miệng Lưu gần lấy môi nàng, chiếc lưỡi chàng lùa qua miệng Thơm ngậm lại nút nhẹ.

Bàn tay Lưu phía sau cũng vừa luồn qua lưng quần Thơm, xoa tròn bờ mông rồi rờ ra phía trước. Nàng hơi co người lại, nhưng echiếc lưỡi Lưu lắc mạnh trong miệng nàng. Dù Lưu không nói, Thơm cũng biết chàng đang muốn gì. Đã không tới đây thì thôi. Nếu tới rồi, lại đã quá quen thuộc với bàn tay chàng. Nàng từ từ ưỡn mình về phía trước cho những ngón tay Lừa len lỏi vô thân thể mình một cách mạnh bạo hơn.

Rồi chỉ một lúc sau, bàn tay như vương vís, gò bó lưng búng trong chiếc quần chật chội, chàng đã kéo tuột cả quần trong quần ngoài xuống chân Thơm. Nàng ép cứng thân thể vô mình Lưu như không muốn để một khe hở nào lọt vô Thơm thì thăm:

“Để em cởi quần áo cho anh nhé?”

Lưu thích thú gật đầu nhẹ. Bàn tay Thơm mò mẫm một hồi, quần áo Lưu lần lượt rơi rớt xuống sàn nhà. Lưu thì thào:

“Em ngoan quá, tại sao không trở lại với anh? Bộ còn giận sao?”

Thơm nói qua hơi thở:

“Em thương anh kinh hồn, nếu không làm gì lại để cho con Cam qua đây thế em.”

“Em không ghen sao?”

“Ghen làm sao được. Còn hơn là để anh ngủ với người khác”

“Nhưng con Cam đâu có phải là em.”

“Đành vậy, nhưng ít nhất nó là em em, và em biết chắc là anh sẽ thích nó.”

“Tại sao?”

“Chị em tụi em sống với nhau từ nhỏ, sao lại không hiểu nhau cho được.”

“Hiểu thế nào?”

“Da thịt nó chắc hơn em, tính nết nó cũng dễ dãi và ưa chuyện đàn ông. Còn một điều nữa anh không hiểu.”

”Nói đi.

“Em nói rồi anh có khinh em không?”

“Sao lại khinh em được, thân thể chúng mình đã dính cứng vào nhau hàng ngày, còn cái gì nữa chứ.”

“Còn.”

”Cái gì?”

“Hoàn cảnh gia đình em.”

“Thế nào?” .

“Bây giờ anh biết xã hội Việt Nam mình nghèo tới đâu. Gia đình em lại càng khổ hơn mọi người. Ngay hôm đầu chú Thi chẳng nói với anh rồi là gì?”

“Anh quên rồi.”

“Anh quên chứ em làm sao quên được.”

“Nhớ làm chi ?”

“Để hàu hạ anh và không làm anh thất vọng.”

“Có dính dáng gì tới chuyện con Cam với anh đâu?”

“Có chứ, nếu anh không muốn tụi em nữa. Chắc chắn em sẽ phải đi làm ấy cái động chơi bởi rẻ tiền. Số phận con Cam có hơn gì em đâu. Lúc ấy tụi em phải ngủ với biết bao nhiêu người một ngày. Được anh chiều chuộng như hôm nay hay sao.”

Lưu bế Thơm lên, chàng ngồi xuống ghế, đặt nàng ngồi trên đùi. Thơm bá lấy cổ Lưu, ép sát thân thể vô mình chàng.

Lưu hôn lên cổ Thơm thì thầm:

“Tại sao xã hội này lại đầy dọa con người tới hồ sâu như vậy?”

“Em không biết.”

Nói chuyện cho tới thực khuya, tự nhiên Lưu không còn hứng thú đề Thơm ra như mọi ngày nữa. Chàng thấy mình lợi dụng người con gái này một cách bỉ ổi quá. Mặc dù trong người Lưu muốn sôi lên niềm lửa dục. Không hiểu sao Thơm hỏi chàng:

“Anh không còn thích em nữa hả?”

Lưu hôn lên môi nàng đắm đuối.

“Em có nhìn thấy thân thể anh không?”

“Thấy.”

“Như thế em không hiểu sao?”

“Vậy anh còn chờ đợi gì nữa. Đã mấy tiếng rồi, em đang chờ đợi dâng hiến cho anh đây.”

“Anh thấy mình tội lỗi quá.”

“Không phải là tội lỗi khi hai người cùng chung một ý nghĩ, một hành động.”

“Nhưng anh không nghĩ giống em.”

“Mặc cảm chăng?”

“Có thể, nhưng cũng không chắc lắm.”

Thơm cắn nhẹ nhẹ trên vai Lưu. .

“Em thương anh thật rồi, tội nghiệp anh quá đi.”

“Thế tại sao em không chịu ở luôn đây với anh?”

“Hôm trước anh tưởng em đau thực hay sao? Em bị xỉu đi vì có một con ma hiện ra ngay chân giường?”

Lưu ngạc nhiên, nói:

“Sao em không nói cho anh nghe?”

“Lúc ấy anh đâu có cho em nói, anh lại nghe lời mụ Chín chuẩn bệnh tâm bậy tâm bạ.”

Lưu ngẩn người, hỏi:

“Có thực vậy không?”

“Bây giờ mà anh còn không tin en nữa hay sao?”

“Em nói anh nghe đi.”

“Dạ, đêm hôm ấy khi đèn tắt. Anh có thấy một cơn gió lạnh lạnh thổi vô nhà không?”

“Anh có thấy nhưng không để ý lắm.”

“Phải rồi, em cũng biết anh không quan tâm lắm, vì lúc ấy anh vừa trườn mình lên mình em. Và con ma hiện ra ngay dưới chân em.”

“Nó thế nào?” .

“Một con ma cái. Cao lêu khêu, cái đầu như đầu khỉ, hai mắt xanh lè to như trái trứng, mũi hỉnh lên và cái miệng rộng ngoác với hai chiếc răng nanh chìa ra như nanh heo rừng.”

“Tại sao em biết là ma cái?”

“Em quên nói, bộ ngực con ma thực to, còn to hơn cái đầu em nữa. Đặc biệt đỏ như máu. Bởi vậy em xỉu đi ngay. Khi tỉnh dậy không thấy anh đâu, em sợ quá chạy ra ngoài vườn ngồi thì vừa gặp anh dẫn bà Chín vô. Kê như anh biết, bà ấy đề em ra khám lung tung, nói tâm bậy tâm bạ.”

“Rồi sao sau đó em chạy tá hỏa về nhà, không tới đây nữa?”

“Dạ, tánh em không sợ gì hơn là ma. Lúc anh và bà Chín khám bệnh cho em xong, vừa ra nhà ngoài. Con ma đó lại xuất hiện. Thế là hồn vía em lên mây, tá hỏa chạy thục mạng về nhà, phát đau luôn.”

Bây giờ Lưu mới vỡ lẽ ra câu ehuyện là như thế. Cả bà Chín lẫn con Cam đều gạt chàng. Lưu thấy thương Thơm vô ngần, chàng từ từ cúi xuống hôn lên môi nàng, thì thầm:

“Tội nghiệp người yêu của anh, anh sẽ không bao giờ bỏ em đâu. Nếu nhà có ma, anh chắc nó không bao giờ dám xuất hiện ban ngày. Vậy em hãy tới với anh vào buổi sáng, tới tới em có thể trở về nhà em ngủ cũng được.”

Thơm mừng muốn ứa nước mắt. Nàng ôm ghì lấy Lưu, nước mắt trào ra sung sướng. Một hồi lâu, nàng mới thì thầm:

“Nếu vậy anh cho con Cam tới giúp anh ban đêm nhé.”

“Nó tới đây làm gì nữa?”

Thơm vuốt tóc Lưu ánh mắt đại khờ.

“Anh coi nè, làm việc nguy hiểm như thế này, không có ai chăm nom anh đêm hôm, em đâu có an tâm.”

Lưu mỉm cười, nói:

“Nhưng có người chăm nom lại coi chừng phờ phạc hơn nữa đó.”

Thơm cũng mỉm cười, nói:

“Miễn là anh vui là em sung sướng rồi.”

Lưu ấn người Thơm xuống, nàng nằm cong vòng trên đùi chàng. Đầu và chân muốn chạm đất, bụng ưỡn lên trước mặt Lưu, chàng vội vàng cúi xuống...

Gần tới mười hai giờ đêm. Lưu cho Thơm về. Chàng trở vô phòng nuôi Ma Ngải. Những lời nói của nàng về con ma hiện ra dưới chân giường Lưu hoàn toàn tin là sự thực.

Chàng biết ngay nó là con Ma Ngải chứ còn ai vào đây nữa. Hình dáng đó Thơm làm sao tưởng tượng ra được. Mấy ngày gần đây, Lưu cũng đã để ý bộ ngực con Ma Ngải lớn khác thường. Nó chẳng khác gì ngực đàn bà đang cho con bú, chỉ có điều đỏ ao và cũng trần trụi trơn láng như người. Không giống như những phần khác có lông che phủ.

Như thế có nghĩa là con Ma Ngải đã biết hiện hình rồi. Lưu mừng lắm. Tự nhiên chàng nghĩ tới nay mình phải ngủ trong phòng nuôi Ma Ngải như ba hôm đầu. Lưu đem phân nửa chiếc hình có ảnh Tú Quyên theo. Chàng vừa đẩy cửa bước vào phòng đã thấy con Ma Ngải nằm dài trên đi văng. Đây là lần đầu tiên chàng thấy nó nằm như vậy. Hình ảnh khi nó hiện hình do Thơm kể lại chẳng khác gì bây giờ bao nhiêu. Nhất là bộ ngực đỏ hơn hồng, mịn màng vươn lên như hai trái núi.

Lưu ngồi kề bên con Ma Ngải. Trích máu ngón tay kề vô lỗ mũi nó. Con Ma Ngải ưỡn người lên hít thật mạnh. Giọt máu vừa chảy vô lỗ mũi nó. Nó đã nhích qua lấy lỗ mũi bên kia hít luôn một giọt máu nữa. Đây cũng lại là lần đầu tiên chàng thấy con Ma Ngải hít một lần hai giọt máu vô hai lỗ mũi.

Nó nằm sải chân tay, lim dim như mơ ngủ. Lưu có cảm tưởng như con Ma Ngải là một giống người trên hành tinh nào gửi xuống địa cầu, chứ không phải là một loài ma nở trong trứng và lớn lên bằng máu của chàng.

Lưu chợt nhớ ra ý định của mình. Chàng đưa chiếc ảnh của Tú Quyên trước mắt nó, nói:

“Đây là người yêu của tao, tên là Tú Quyên. May hãy giúp tao kết hợp với nàng.”

Chàng vừa nói xong, con Ma Ngải quắc mắt nhìn chàng tới rợn người. Ánh sáng xanh lè trong con mắt nó chiếu ra làm cho toàn thân Lưu rung động. Chàng lao đảo từ từ nằm vật xuống đi văng.

Cũng ngay lúc ấy, trong một ngôi biệt thự sang trọng bên Sài Gòn, chỉ cách xa chỗ Lưu ở vài cây số. Tú Quyên tự nhiên lao đảo té nhào xuống đất. Cả nhà quýnh lên, ngày mai là đám cưới rồi, làm sao bây giờ. Cả tuần nay nàng bận rộn lo đủ thứ, từ nhà cửa, quần áo, thiệp mời, cho tới cái bánh mâm cau. Làm sao

nàng chịu nổi. Phú cũng tức tức được gọi tới, không còn biết làm sao hơn, mọi người đành chờ nàng vô nhà thương. Hơi thở Tú Quyên chỉ còn thoi thóp, tới nhà thương, người ta phải đưa nàng vô phòng hồi sanh ngay. Nàng được thở bằng dưỡng khí trong phòng lạnh. Bác sĩ cho biết; sức khỏe nàng hầu như kiệt quệ, nhưng còn quá sớm chuẩn đoán là bệnh gì.

Phú như điên lên, nè ngay lúc này mà Tú Quyên ngã bệnh còn ăn làm sao, nói làm sao với bà con hai họ chứ. Nhất là những viên chức chính quyền chàng mới như để vây vo, phô trương thanh thế mới phải nói với người ta cái gì đây.

Chàng tức trực ngay trong nhà thương cả đêm, nghe ngóng tình hình bệnh trạng Tú Quyên ra sao, nhưng nàng vẫn mơ mơ màng màng, hơi thở thoi thóp, không có hy vọng gì tỉnh lại cho ngày cưới được cử hành vào sáng ngày mai cả!

Trong khi đó, Tú Quyên thấy mình như đi trên mây. Bay trên những cánh đồng vắng đầy trăng sao. Dưới chân nàng là cả một khoảng không gian mờ mịt, âm u và lạnh lẽo Gió thổi ào ào, nàng cứ bay đi. Bay thực nhanh trong mờ mịt, tối tăm hoang vắng.

Tú Quyên đã réo gọi, nhưng nào có ai ở đây mà nghe thấy tiếng nàng. Rồi bỗng chốc trời đổ mưa, sấm sét âm vang, sáng ngời. Nàng rớt từ trên trời xuống, sâu thăm thẳm. Tú Quyên nhắm mắt lại chờ chết. Một hồi sau, nàng mở mắt ra. Tự nhiên thấy mình đang nằm trong lòng một người. Một người có hơi thở quen quen, nhưng nàng không nhận ra ngay chàng là ai. Tại sao lại ở chốn này, và đang ôm ấp nàng trong vòng tay mơ ngủ.

Tú Quyên muốn nhồm dậy, nhưng chân tay nàng cứng đờ bất động. Nàng sợ hãi tới cùng cực. Người đàn ông kia cũng từ từ mở mắt. Anh ta nhìn thấy nàng, tỏ vẻ ngạc nhiên tới ngơ ngẩn. Anh ta đưa tay nâng cằm nàng lên. Tú Quyên nhìn vô cặp mắt anh, bỗng nàng chợt nhận ra. Người đàn ông đang ôm nàng trong tay là Lưu. Người tình đầu gối tay ấp của nàng mấy năm nay. Tại sao chàng lại có mặt ở đây trong lúc này. Và nơi đây là đâu. Nhưng kìa, chàng đang từ từ ghé sát miệng vô mặt nàng, hôn lên bờ môi lạnh giá của Tú Quyên. Nàng thấy một luồng hơi ấm tràn qua thân thể làm những tế bào hồi sinh thực mau lẹ. Chân tay Tú Quyên dù chưa cử động được, nhưng nàng đã cảm thấy dễ chịu vô cùng. Từ trước tới nay, Lưu vẫn là cái dù cho nàng ẩn nấp mỗi khi hoạn nạn. Lúc nào khốn đốn đều có cánh tay chàng đưa ra, nâng nàng lên. Không hiểu tại sao tự nhiên nàng lại đổi ý, quyết định bất ngờ nhận lời kết hôn với Phú.

Và hôm nay, trong cơn bão âm ma này lại có Lưu, chàng đang làm nàng hồi sinh từng tế bào bằng hơi thở, bằng đam mê tình ái ngày nào. Tú Quyên đã hôn trả lại Lưu những nụ hôn ân tình, nước mắt nàng trào ra và tự nhiên chân tay nàng ghì chặt lấy thân thể Lưu. Quần áo của cả hai bay phất phơ theo gió. Họ trần truồng quấn lấy nhau. Sưởi ấm cả tâm hồn và thể xác.

14. Chương 14: Ngày Thứ Mười Một

Lưu tỉnh dậy trong hoan lạc tuyệt vời. Chàng đã thành công trong bước đầu. Dù trong giấc mơ cũng đã làm chàng thỏa mãn. Con Ma Ngải đã đưa được người yêu chàng vào giấc ngủ. Như vậy, dù cho Phú có lấy được nàng. Trong chiêm bao, hàng đêm Lưu vẫn được ôm ấp người tình chàng si mê tới cuồng nhiệt.

Lưu đi rửa mặt, hương Thơm da thịt của Tú Quyên còn phảng phất đâu đây. Căn phòng nuôi Ma Ngải bây giờ có thể gọi là phòng ân ái, phòng của sự kết hợp yêu đương đoàn tụ. Tú Quyên nhất định phải là người tình muôn thủa của Lưu. Người bất diệt trong yêu thương tròn mộng.

Thơm cũng vừa tới, nàng ôm lấy chàng như chính thức là người tình công khai.

“Hôm nay trông anh tươi tỉnh hẳn lên, chắc tối qua anh ngủ được một giấc thật ngon phải không?”

Lưu ghì lấy nàng trong vòng tay siết chặt.

“Tối qua anh mơ thấy được ngủ với tiên, em có ghen không?”

Thơm cười khúc khích.

“Nếu đúng như vậy, chẳng những em không ghen mà còn quì bên cạnh thân thể hai người hầu hạ ân ái nữa.”

Lưu cười ha hả.

“Em học được ở đâu cái kiểu nó cải lương đó?”

Thơm hôn lên môi Lưu nụ hôn thực dài, nằngnề thâm.

“Em học được trong tim anh, và chỉ nói với anh thôi.”

Lưu bế bổng Thơm lên, nằng ôm lấy cổ chàng, nhắm mắt lại...

o o o

Chiều về, Thơm đã ủi đồ, gói quà và kêu xe tận cửa chờ Lưu qua Saigon đi dự đám cưới. Dù sao thì chàng cũng là một Việt Kiều. Nhất định trong mắt những người đồng hương thiếu may mắn của Lưu phải dành cho chàng một chỗ đứng xứng đáng. Mặc dù đó chỉ là giả tạo, ảo mộng nhất thời và ru ngủ chính bản thân.

Bước vào nhà hàng, Lưu ngạc nhiên chẳng có ai ngoài những thực khách tầm thường lác đác vài bàn. Chàng hỏi người quản lý mới biết tiệc cưới được đình lại vì cô dâu bất ngờ ngã bệnh trầm trọng.

Lưu ngạc nhiên tới thích thú. Chàng nghĩ không lý con Ma Ngải chẳng những giúp chàng ân ái với Tú Quyên trong giấc mơ, mà còn làm Cho nàng phát bệnh, ngăn cản đám cưới này nữa. Chàng quyết định tới nhà nàng hỏi thăm xem Tú Quyên đau ốm ra sao.

Căn nhà của ba má Tú Quyên chàng đã biết từ hồi còn ở bên Mỹ, khi cùng nàng đi gửi tiền hay quà về cho ông bà cụ. Ba má Tú Quyên ngạc nhiên nhìn thấy Lưu ôm quà cưới vô nhà.

Ông cụ nhận ra chàng ngay vì hồi đó Tú Quyên gửi nhiều hình ảnh của chàng về nhà. Lưu cũng không muốn nói dông dài, chỉ hỏi thăm qua loa, gửi quà cưới lại rồi xin phép vô nhà thương thăm Tú Quyên.

Chàng gặp nàng nằm bất động trên giường bệnh. Khuôn mặt nàng vẫn tươi rói như người đang ngủ, hơi thở phập phồng, bộ ngực căng tròn dưới lớp áo nhà thương. Y tá cho biết từ hôm qua tới giờ vẫn thế, chưa ai kiểm ra được bệnh gì.

Bác sĩ không dám chữa bậy nên chỉ tiếp nước biển khơi khơi và chờ đợi biến thái cũng như kết quả thí nghiệm máu và nước tiểu.

Lừa ra về, lòng chàng tự nhiên thơ thối lạ lùng. Tình trạng này có khác gì Tú Quyên đã trở thành vợ chàng về đêm nữa đâu. Tối nay Ma Ngải lại đem nàng tới trong giấc mơ, con người thực của Tú Quyên sẽ bước qua ngưỡng cửa siêu linh để ân ái với Lưu hằng đêm.

Quả thực, cũng như tối qua. Con Ma Ngải sau khi hít máu. Nó lại nhìn Lưu và đưa chàng vào giấc ngủ dễ dàng. Và rồi Tú Quyên lại hiện đến. Nàng như tỉnh như mơ, nhưng ái ân cuồng nhiệt. Bộ ngực nung núc, căng tròn và đứng thẳng làm Lưu mê man. Chàng không ngờ chỉ có vài chục ngày xa cách, da thịt Tú Quyên đã đầy đà, đầy áp tới mê người. Chàng vực mặt trên gò bông đảo ấy mà rên lên

thích thú.

“Em... em... em... y... ê... u... ới...”

Ngoài trời bỗng mưa thực lớn, giông tố nổi dậy bất ngờ. Tiếng gió rít lên qua cành cây đập vô mái ngói nghe tới rợn người. Cam choàng tỉnh, nàng ngơ ngác một hồi. Rụi mắt, thức dậy, tụt xuống giường. Cam đi ra nhà ngoài kiểm soát lại cửa nẻo, nàng bỗng giật mình vì nghe thấy tiếng ai rên rỉ. Cam đi nhẹ nhẹ vô phòng ngủ Lưu. Nàng lật chiếc mền trên giường, không thấy chàng đâu. Kinh ngạc, Cam

mò ra nhà ngoài. Ánh sáng trong nhà lờ mờ qua cây đèn dầu nhỏ để trên bàn. Nàng lắng nghe tiếng rên rỉ và biết được phát ra từ căn phòng làm việc của Lưu. Nàng bước tới, nhưng rùn chân vì sợ bị nhiễm phóng xạ như bữa trước.

Tiếng rên rỉ trong phòng phát ra thực rõ. Cam không dám gọi, nàng cũng không dám gõ cửa. Lưu đã dặn nàng không được tới gần căn phòng đó, dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Bởi vì với sức nàng, không thể nào làm

gì được, cho dù có tai nạn cho chàng, mà ngược lại khi Cam đánh vô, chắc chắn nàng mang họa, không ai cứu được nàng.

Nhưng trong trường hợp này, không thể nào Cam yên tâm được. Nàng bứt đầu bứt cổ, đi lên đi xuống. Ngồi đứng không yên, và cuối cùng Cam nghĩ ra một cách. Nàng vội vàng mặc áo mưa vào, nai nịt cho thực gọn. Đi vòng ra mé hiên nhà, leo lên cây si truyền lên inái ngói. Cam định đứng vị trí phòng làm việc của Lưu, nhẹ nhàng gõ một miếng ngói nhìn xuống dưới.

Trong phòng tối om om, Cam không nhìn thấy gì. Trời vẫn mưa như thác đổ. Nàng cố chịu lạnh, nhất định phải nhìn thấy những gì xảy ra trong phòng. Bỗng một tia sét loé lên, Cam giật bắn mình nhìn rõ mọi vật trong phòng Lưu. Nàng tụt xuống ngay, quên cả lắp miếngngói lại. Cam cầm cổ chạy một mạch thẳng về nhà, không dám nhìn lại phía sau nữa

15. Chương 15: Ngày Thứ Mười Hai

Sáng nay Lưu dậy thực trễ, đêm qua trời mưa như thác đổ cả đêm, chàng sung sướng nằm kẻ người yêu tâm tình tới gần sáng. Tú Quyên ngọt ngào, tươi mát hơn bao giờ Nàng đã cảm thấy sự lấm lẩn của một quyết định vội vàng nhận lời kết hôn với Phú. Nhưng bây giờ cũng chưa mất hết những ân tình, khoái cảm, vì nàng đã trở lại, dù chỉ mới thực hiện được trong giấc chiêm bao.

Hồi còn yêu nhaubên Mỹ, Lưu đã thần thánh hoá thân xác ngllời yêu để giữ lại sự trinh nguyên cho nàng đêm động phòng hoa chúc. Nhưng hôm nay, mọi chuyện đã đổi thay, cả hai cuộn lấy nhau, trao tình một cách cuồng nhiệt.

Cũng vì vậy mà sáng nay Lưu dậy thực trễ, chàng mệt mỏi tới rã rượi. Chân tay như không muốn nhấc lên nữa. Thân thể bải hoải, đầu óc u mê. Chàng không muốn nhúc nhích cự quậy mà chỉ muốn đi ngủ. Nhưng đã ngủ cả nửa ngày rồi. Chẳng lẽ ngủ luôn không dậy nữa hay sao.

ặt trời đã đứng bóng mà Lưu vẫn không thấy Tholn qua. Còn Cam cũng biến mất dạng. Chàng uể oải đi tắm, nước mưa chảy vào hồ đêm qua đầy ắp. Chàng xối lên mình mà tỉnh hẳn người. Lưu lại mức một gáo thực đầy, trước khi tắm xong, chàng uống một hơi tới căng bụng. Nước mưa thực ngọt và mát mẻ làm sao.

Lưu vừa bước ranhà ngoài, Thơm cũngvừa đi vô. Nàng buồn bã nói:

“Em xin lỗi tới trễ.”

”Em có chuyện gì không?”

Thơm nói nho nhỏ:

“Con Cam đau nên em không tới đây sớm được.”

Lưu ngạc nhiên hỏi:

“Ừa, nó đau làm sao, tại sao nó không cho anhhay?”

Tholn nhìn Lưu như dò hỏi, nàng ngập ngừng:

“Tối qua nó chạy về nhà, cũng vào khoảng một hai giờ sáng gì đó. Mình mảy ướn nhem, em ra mở cửa thì nó xiu đi trong tay em và không nói được gì nữa. Nó bị nóng lạnh tới kinh hồn, tội nghiệp con nhỏ không biết có qua khỏi cơn đau này hay không?”

Lưu tá hoả, ngạc nhiên tới sững sờ, chàng lụm chụp nói:

“Tại sao kỳ vậy. Có đưa nó đi nhà thương chưa? Tối qua nó tới đây, anh chỉ gặp một lát, nói mấy câu rồi đi ngủ ngay. Sáng ra dậy trễ nên không thấy nó đâu. Ai ngờ có chuyện này?”

“Vậy ra không phải có chuyện gì xảy ra giữa anh với nó à?”

”Không, em nghĩ thế nào?”

“Cả nhà em, ai cũng tưởng nó có chuyện gì xích mích với anh. Đang đêm chạy về, nên trúng gió độc làm cảm khẫu luôn.”

Lưu kêu trời, chàng lật đặt mặc quần áo vô cùng Thơm về thăm Cam.

Lưu thấy Cam nằm thiêm thiếp, mình mẩy nóng ran.

Chàng bảo Thơm:

“Không được rồi, em đi gọi bà Chín tới đây chích thuốc cho nó ngay đi.”

Thơm lắc đầu, nói:

“Ai cũng biết nó trúng nước, trúng gió thôi. Đã cạo gió và cho nó xông nước nóng với dầu cù là rồi. Gọi bà Chín làm gì cho tốn tiền. Hơn nữa, anh còn lạ gì tụi em, đâu có tiền để làm chuyện ấy chứ.”

Lưu sốt sắng nói thực nhanh. .

“Em cứ cho gọi bà Chín đi, anh lo vụ này cho nó mà.”

Thơm cũng mừng thầm khi thấy có Lưu nhúng tay vô lo cho con Cam. Chắc chắn nó sẽ mau bình phục hơn. Nàng vội vàng kêu mấy thằng em chạy đi kêu bà Chín liền. Lưu cũng không quên đưa cho tụi em Thơm ít tiền đưa cho bà Chín trước, để bà yên tâm mang thuốc tốt tới.

Chỉ vài phút sau bà Chín đã có mặt tại nhà Thơm.

Chẳng phải bà sét sảng vì Cam hay lương tâm nghề nghiệp, mà nghe có Lưu ở đó nên bà chạy tới liền. Ngay cả Lưu cũng không ngờ bà Chín lại mau mắn như vậy. Câu nói đầu tiên của bà bước vô nhà không phải là hỏi thăm bệnh nhân mà nói với Lưu, như mĩa mai, trách móc thực khéo:

“Chị em cô Thơm được anh Lưu săn sóc thực là có phước. Kể cũng may.”

Thơm nghe bà nói muốn lộn ruột~, nhưng nàng cố nhịn và lờ đi như không nghe thấy, nàng nhỏ nhẹ:

“Thưa dì Chín, không biết em cháu bị đau ra sao mà nóng quá. Lại không nói được nữa mới khổ chứ.”

Bà Chín như không để ý gì tới câu nói của Thơm, bà quay ra hỏi Lưu một câu chẳng ăn nhập gì tới con bệnh:

“Anh Lưu tới đây hỏi nào vậy?” .

Lưu vô tình trả lời:

“Tôi cũng vừa tới là cho kêu dì liền.”

Bà Chín lườm I~ưu một cái thực dài:

“Anh học được lối xưng hô ở đâu mà kêu em bằng dì này dì nọ vậy?”

Lưu chợt hiểu, chàng cười khỏ lấp:

“Ồ anh xin lỗi. ở ngoại quốc riết rồi, học ba cái máy móc nguyên tử nó làm mình quên cả ngôn ngữ mẹ đẻ đi. Nếu anh có gì lầm lẫn em chỉ lại cho anh nhe.”

Bà Chín cười tít mắt lại. Bà đứng sát vô Lưu nói nhỏ nhỏ chỉ đủ mình chàng nghe.

“Chúc nữa về nhà đóng cửa lại, em chỉ cho anh.”

Lưu cười hì hì, nói lảng qua chuyện khác.

“Tối qua, Anh cho con Cam về nhà sớm, ai ngờ nó mắc mưa nên ra nông nỗi này, em giúp nó một mũi thuốc cho bớt nóng đi. Tội nghiệp con nhỏ.”

Bà Chín lảng xảng, soạn thuốc và ống chích ra ngay. Tay bà nhanh thoăn thoắt. Chỉ vài phút sau bà đã chích xong cho Cam rồi, bà làm việc còn nhanh hơn cả tán dóc với Lưu. Xong việc bà quay qua Lưu nói:

“Trưa nay em mời anh ăn cơm nhé.”

Lưu còn đang ngần ngừ, chàng nhìn Thơm dò hỏi, bà Chín đã nói tiếp:

“Anh phải cho con Thơm ở nhà sẵn sóc em nó chứ. Hôm nay mà bắt nó đi làm không quá lắm sao?”

Lưu nghe có lý, nủi với Thơm ngay.

“Phải đó, Thơm phải ở nhà lo cho Cam. Nếu có chuyện gì xảy ra, anh ân hận suốt đời đó. Hôm nay anh tới nhà Chín xin một bữa cơm được rồi.”

Bà Chín cười hi hí sung sướng.

“Cái anh này nói gì nghe ghê quá đi. Ăn có một bữa cơm ở nhà người ta mà làm như cái gì ấy...”

Bà nói xong không để cho Lưu trả lời, vội vàng name tay chàng giục:

“Đi, đi anh... cơm nước dọn ra sẵn rồi đó, không về mau kéo đồ ăn nguội hết, à mất ngon.”

Lưu ngạc nhiên hỏi:

“Ừa, cơm đâu ai làm sẵn vậy hả?”

Bà Chín cười hí hí.

“Lúc nãy em vừa bưng chén cơm lên, xấp nhỏ này tới nói anh ở đây. Em lật đặt buồng chén cơm tới liền.”

Lưu ngẩn người.

“Như vậy anh làm phiền em quá rồi.”

Bà Chín kéo Lưu đi ngay.

“Đã biết vậy mà còn ở đây nói hoài hay sao đây?”

Lưu lú lú theo bà Chín đi ngay, chàng không kịp nói với Thơm một lời nào.

Quả thực tới nhà bà Chín mọi người đã ăn cơm xong, phần ăn của bà được để riêng. Chén cơm mới và mấy miếng còn đó. Tụi nhỏ ăn cơm xong cũng đã chạy ra ngoài chơi hết, chỉ còn lại con nhỏ lớn nhất coi nhà, chờ mẹ về là chạy qua nhà hàng xóm chơi liền. Lưu ái ngại nói:

“Hay là thế này, để chuộc lỗi với Chín, anh mời em qua Sài Gòn ăn một bữa. Đã mấy hôm nay nằm bẹp ở nhà rồi, anh cũng muốn đi một vòng cho khuây khỏa.”

Bà Chín chịu ngay.

“Em cũng định ăn cơm xong, rủ anh đi Sài Gòn mua mấy mớ thuốc. Bây giờ anh chê cơm nhà em thì phải theo anh ra tiệm rồi.”

Lưu cười hì hì.

“Em nói quá đi, ai dám ehê bai cái gì đâu. Anh chỉ muốn được đi với em vô nhà hàng nào đó cũng là một vinh dự cho anh rồi.”

Bà Chín nhìn trước, ngó sau, thấy cơm cái chạy ra ngoài hết, bà ôm lấy Lưu, cắn vô má chàng, nói nho nhỏ:

“Mấy ông trí thức ở ngoại quốc về có khác, ăn nói như quét mặt vô miệng người ta ấy. Thương quá đi thôi.”

Lưu nhìn ra cửa, nói nho nhỏ:

“Em coi chừng tụi nhỏ nó về bắt tử đó.”

Bà Chín lì lợm, kéo Lưu vô phòng trong.

“Nếu sợ thì vô đây.”

Lưu chưa kịp trả lời, bà đã kéo chàng phăng phăng vô phòng ngủ. Đóng cửa rồi khoá kín lại ngay. Căn phòng lờ mờ không nhìn thấy rõ mặt nhau. Bà Chín quay lại ôm cứng lấy Lưu, cười khúc khích.

“Bây giờ hết sợ, ai thấy biết tử rồi phải không. Ở đây không có như nhà anh đâu, ai muốn vô thì vô, ai muốn ra thì ra. Hôm đó con nhỏ làm em chết đứng được đó.”

Lưu dả dãi nói:

“Ôi nó con nít con nôi mà biết cái gì chứ.”

“Con nhỏ đó mà còn con nít hả. Nó dám đe anh chết chứ không phải chơi đâu.”

“Em tưởng tượng thôi.”

“Anh còn nói em tưởng tượng nữa. Anh không thấy ngực nó thốn thẹn ra đó hay sao. Không chừng con Thơm còn thua nó xa đó.”

Lưu thấy bà Chín nhận xét thực đúng. Làm sao Thơm có thể so sánh được với Cam chứ. Không ngờ nó mới có mười sáu mà đã dâm dăng tới mức đó rồi. Không biết vài năm nữa ai chịu nổi nó đây. Nhưng Lưu vẫn làm bộ ngây thơ, nói:

“Để bữa nào anh lột áo nó ra thử coi lớn hay nhỏ nhé.”

Bà Chín tập mạnh vô lưng Lưu, cười hăng hắc.

“Đồ quỷ, người ta có bấy nhiêu không đủ hay sao mà còn muốn chơi trống bỏi nữa hả?”

Lưu luồn tay vô áo bà Chín, bộ ngực bà có thua gì gái Mỹ đâu.

Bỗng có tiếng đập cửa ầm ầm. Cả bà Chín và Lưu cùng giật mình, sửa lại quần áo cho ngay ngắn rồi chạy vội ra mở cửa. Mấy đứa em Thơm mặt mày dáo dác, thấy Lưu

Chúng hốt hải, rồi rít nói:

“Chú Lưu ơi, chết rồi. Chị Cam đang phá bụng bụng ở nhà kia. Không ai cản được chli ấy đâu. Chú về mà coi.”

Lưu quay lại bảo bà Chín:

“Không lý nó nóng quá hóa điên rồi hay sao?”

Mặt mũi bà Chín nhăn nhó.

“Lúc này nhiệt độ đã hạ rồi, chích mũi đó đáng lẽ phải ngủ êm rơ, chứ sao lại nổi điên lên được. Không lý quỷ nó bắt con cô hồn này.”

Lưu biết bà Chín mất hứng, bực mình lắm. Chàng nói xuôi cho bà mát dạ.

“Con nhỏ này rã rồi thực. Thôi, em mang ít thuốc chích cho nó mấy mũi nữa đi cho nó êm.”

Bà Chín vùng vằng xách đồ nghề theo Lưu và mấy đứa nhỏ tới nhà Thơm. Vừa tới đầu đường, Lưu đã nhìn thấy con nít bu kín trong ngoài nhà nàng. Tiếng chúng hò hét, cười rơn rần rần. Vô tới nơi, chàng phải khó khăn lắm mới dẹp được đám nhỏ để vô trong. Lưu thấy Cam đang nện ầm ầm xuống giường, chiếc chiếu đã rách nát, nhiều thanh nẹp giường không còn nguyên vẹn. Thơm bưng mặt khóc rưng rức. Bố Thơm có lẽ đi làm với thằng con trai lớn, còn mẹ nàng đang đau nằm trong nhà. Ở nhà chỉ có mình Thơm và mấy đứa nhỏ. Không ai biết làm gì khác hơn là đứng nhìn Cam đập phá miệng Cam la bai bai.

“Tao giết mày, tao giết mày...”

Lưu sẵn lại, la lớn:

“Cam, em làm cái gì đó?”

Tự nhiên Cam ngừng tay, nằng nhìn Lưu chòng chọc, rồi cất tiếng cười thực ghê rợn. Nàng giơ hai tay nhào tới ôm hôn lấy Lưu siết chặt. Lưu chơi với, chàng không ngờ bây giờ Cam khoẻ tới như vậy. Khớp xương chàng kêu răng rắc, hai cánh tay Cam như hai con trăn cuốn vòng lấy thân thể Lưu. Chàng cố vùng vẫy nhưng vô ích. Bà Chín và Thơm thấy vậy nhào vô gỡ Lưu ra, nhưng cả hai đều bị

Cam hắt té lẫn cù. Đám trẻ nhỏ nhón nháo. Khu này bay giờ ngल्ली lớn đi làm hết, nên ở nhà còn toàn trẻ con, không ai giúp gì được Lưu cả.

Cam vẫn ôm ghì lấy Lưu, chàng muốn nghẹt thở. Mắt Lưu đã hoa lên, chân tay bủn rủn. Bỗng chàng chợt nhớ ra hôm trước mở cửa sổ làm con Ma Ngải bị ánh nắng rọi vô, phải chạy trốn. Chàng cố gắng ôm chặt lấy Cam lết ra ngoài sân. Lưu đã nghi ngờ chính con Ma Ngải nhập vô người nàng, nhiều cử chỉ của Cam chẳng khác gì nó. Chàng cố lết ra sân, đồng thời la lên cho bà Chín và Thơm phụ với chàng:

“Thơm... Chín... tụi em phụ với anh đẩy con nhỏ này ra ngoài nắng đi. Nó bị ma hành đó.”

Bà Chín nghe Lưu nói xong ngay vào. Thơm run rẩy nhưng thấy Lưu bị nguy và bà Chín nhào vô rồi nên cũng xông vô, cả hai cố đẩy Cam và Lưu ra ngoài sân.

Đúng như Lưu suy đoán. Vừa ra tới sân, bị ánh nắng chiếu vào người, Cam buông Lưu ra, hai tay che mặt rít lên, vùng vẫy, cố thoát vô nhà. Nhưng nàng bị Lưu ôm chặt, cũng như bà Chín và Thơm dè cứng không cho nhúc nhích.

Bỗng một cơn gió lốc xoáy tròn, bụi cát bay mịt mù, mặt trời như bị ai che chớp tắt. Con nít chạy toán loạn. Lưu bị Cam đã bật ngửa ra sân, bà Chín và Thơm cũng chẳng hơn gì chàng, té bò càng. Ai cũng tưởng Cam sẽ vùng lên, ai ngờ nàng nằm suội lơ không nhúc nhích được chút nào như người chết rồi. Lưu lồm cồm bò dậy, ôm Cam vô nhà. Chàng giục bà Chín:

“Em vô coi xem nó ra sao dùm anh đi.”

Bà Chín vạch mắt Cam coi, rồi lại nắm tay nàng bắt mạch. Một lúc sau bà thở ra.

“Con nhỏ này sao kỳ cục quá vậy nè, nó có đau ốm gì đâu mà thuốc với thang chứ.”

Lưu chưng hửng, tưởng bà giận lấy nói mát. Ai ngờ bà Chín vừa nói xong Cam cũng từ từ mở mắt, chống tay ngồi dậy, ngơ ngác hỏi:

“Cái gì mà đông quá vậy nè. ủa, anh này làm gì ngồi sát người ta quá vậy hả?”

“Cam, em đau làm sao vậy?” .

“Ai là Cam, đau cái gì chứ?”

Con nít ngoài đường lại bu vô, cười nói ầm ầm. Lưu phải ra nạt chúng một hồi mới đóng cửa được. Chàng biết là Cam mất trí rồi. Cái kiểu này dám bị con Ma Ngải của chàng hốt hồn lắm. Sở dĩ Lưu đoán chắc là con Ma Ngải vì lúc ôm Cam ra ngoài nắng, đầu chàng nhúc nhúc như búa bổ.

Điều này chứng tỏ là chính nó, bởi vì bây giờ máu mủ chàng và Ma Ngải đồng thông. Những gì nó cảm ứng là chàng lãnh đủ; hai người như một mà thôi. Nhất là khi nó thoát ra khỏi xác Cam rồi, chạy mất, cũng là lúc Lưu thấy dễ chịu trở lại. Như vậy không phải nó còn ai vào đây nữa!

Sau khi bà Chín chích cho Cam một mũi thuốc khỏe, cho vài viên thuốc an thần rồi ra về. Lưu ở lại một chập thấy không còn gì nữa, chàng dặn Thơm khỏi phải đi làm, cứ lo cho Cam trước đã. Nếu có chuyện gì ấy đứa nhỏ kêu chàng ngay. Xong chàng cũng ra về.

Tối nhà Lưu mệt nhoài, chàng chợt nhớ từ sáng tới giờ chưa ăn uống gì. Xuống bếp nấu đại một tô mì gói ăn cho qua bữa rồi đi vô phòng nuôi Ma Ngải ngủ ngay. Sở dĩ chàng vô phòng nuôi Ma Ngải ngủ vì sợ một mối, ngủ quên quá mười hai giờ đêm không cho Ma Ngải ăn, lại mang họa như lần trước.

Đúng như sự lo sợ của Lưu. Chàng ngủ quên thực, và tới mười hai giờ đêm bỗng Lưu thấy đau nhói ở cánh tay. Giật mình tỉnh dậy, thấy con Ma Ngải nằm dài bên cạnh chàng. Nó vừa cắn vô cánh tay Lưu lấy máu. May mà vết thương không lớn lắm, có lẽ nó chỉ cắn nhẹ ấu chảy ra vài giọt để hít vô mũi, rồi nằm lơ mơ như người say thuốc lào.

Khi con Ma Ngải quay qua nhìn Lưu, chàng thấy buồn ngủ kinh hồn và lịm đi ngay. Trong giấc mê, Lưu lại thấy Tú Quyên tới với chàng. Nàng nằm dài bên cạnh, gác một chân lên mình Lưu. Bộ ngực núng nính như nhung, mịn và mát như nước hồ thu, ép sát vô mình chàng. Lưu ngây ngất trong cơn mê thần bí tới run người. Hình như chàng rên lên trong đêm tối...

16. Chương 16: Ngày Thứ Mười Ba

Lưu đã đi du lịch được hai tuần rồi. Ba ngày ở Thái Lan và mười hai ngày ở đây, kể cả ngày hôm nay nữa là mười sáu ngày. Số tiền Lưu đem theo đã gần hết. Chàng lo lắng vô cùng, bây giờ không biết phải làm sao. Điều chắc chắn là không thể nào bỏ cuộc mà về Mỹ được. Bằng mọi cách, phải kiếm ra tiền, Lưu đã nghĩ nát óc từ sáng tới giờ.

Bỗng chàng nghĩ ra một cách thần diệu. Lưu vội vàng tắm rửa, sang rủ bà Chín đi Sài Gòn chơi. Lẽ dĩ nhiên bà Chín mừng lắm, hớn hở theo chàng đi ngay. Bà Chín chọn chiếc áo dài màu hồng lơ, cắt thực bó, ôm lấy eo rất gọn. Bà ngắm nghía mãi trước khi bước chân ra khỏi nhà.

Sài Gòn đông nồm nợp. Lưu có cảm tưởng sau giải phóng, dân chúng ngoài Bắc kéo hết vô Sài Gòn rồi hay sao mà lắm người thế này. Chỉ có tội bà con nghèo quá. Cứ trông cách ăn mặc và di chuyển thì biết ngay. Lưu chỉ liếc qua các cửa tiệm, cách trang trí và bầy biện là chàng biết liền mọi điều đều giả tạo. Những cái hộp giấy đựng mấy móc được bầy nhan nhản khắp các cửa hàng, nhưg mấy móc khi hỏi tới thì tiệm nọ chạy qua tiệm kia mua đi bán lại Khách hàng được mời đứng chờ với lý do chủ tiệm về kho hàng lấy, bầy ở đây sợ bị đánh thuế và trộm cướp. Lưu biết tổng đi làm gì có mấy với móc mà cướp với lại chẳng thuế.

Chàng bắt được cái mánh buôn bán này liền. Lúc rủ bà Chín qua đây là Lưu cũng đã tính cái lối làm tiền như thế này rồi. Nhưng chắc chắn chàng phải chơi trội hơn đám dân trong nước này, vì dù sao chàng cũng đang mang cái mác Việt kiều mà. Lưu bảo bà Chín:

“Hôm nọ em muốn khi anh về Mỹ, mua cho em mấy món thuốc bên này không có. Vậy bây giờ có muốn mua liền không?”

Bà Chín ngơ ngác hỏi:

“Mua liền à? ai mà không muốn. Bộ anh tính về liền hay sao đây?”

Lưu cười hì hì:

“Không về mà vẫn mua thuốc được cho em mới bảnh chứ. Nào, bây giờ muốn mua cái gì đây cô nương.”

Dù chưa biết Lưu làm sao, nhưng bà Chín cũng nhanh nhẩu nói:

“Em có mang cái danh sách thuốc theo đây.”

Lưu cầm danh sách thuốc, gật gù:

“Tốt, tốt lắm. Chúng mình vô nhà hàng ăn cái đã, tiện thể anh viết cái thư, điện về là em có thuốc ngay.”

Mắt bà Chín sáng lên, bà cười tí toét:

“Trời ơi, có vậy mà em nghĩ không ra. Không lý anh không có bạn bè, bà con gì ở bên Mỹ hay sao hả. Nhờ họ mua gửi qua cái một chút gì.”

Vô tới tiệm, Lưu viết thư ột thằng bạn mà chàng biết y còn gia đình ở Sài Gòn, vẫn gửi tiền hàng tháng về nuôi vợ con.

”Đức thân mến.

Mày mua dùm tao mớ thuốc tây này, gửi qua gấp. Muốn tao gửi tiền trả ở Mỹ hay đem qua cho gia đình mày cũng được.

Mày kiếm dùm tao con Rose, Massage. Nói nó tao đã mua một căn nhà trên miếng đất ngay khu buôn bán ở Sài Gòn, có 50 cây. Nhà rất tồi, phải phá đi để xây lại căn nhà lớn trên toàn khu đất, Mất chừng 100 cây nữa để làm cái khách sạn con con gần 20 phòng. Nếu bán đi cho tụi Đài Loan rẻ ra cũng được 300 cây.

Còn cho Việt kiều thuê cũng có ba, bốn chục đô một ngày mỗi phòng. Như vậy một ngày cũng kiếm sơ sơ 300 đô ngon ơ. Sở dĩ làm ăn được là vì nhân công xây cất ở đây rẻ mạt, mà tụi Đài Loan lại giàu, chúng nó đâu có biết mô tê gì, nhưng khoái đầu tư. Mình kiếm ăn dễ dàng.

Còn hai khu đất khác ở cầu Xa lộ, có thể làm nhà kho được khúc sông này sẽ là thương cảng mới. Đầu tư bây giờ dể vài năm nữa hết bạc, đốt thiên hạ cũng không hết.

Thôi, vài hàng thăm mày, nķớ nhận được thư gửi thuốc liền ngay nhé.

Thân,

Bạn mày. Lưu.

T.B. Bây giờ đọc thư vợ mày nhe.

Viết xong lá thư, Lưu mua hộp bánh. Kêu taxi tới nhà vợ thằng bạn. Lẽ dĩ nhiên là lâu ngày không gặp, bà ta rất mừng. Lại được Lưu cho viết thư kẻo nữa làm gì không khoái. Bà lật đật chỉ viết được vài chữ:

”Anh Đức thương mến.

Anh Lưu tới chơi, cho quà. Nếu có tiện mua đồ cho anh ấy để em lấy tiền ở bên này cho dễ dàng, lại đỡ lo nữa. Mong thư anh.

Trở lên chợ Sài Gòn, Lừa đưa bức thư cho bà Chín coi rồi nói:

“Em đã vừa ý chưa?”

Bà Chín cầm lá thư đọc, miệng há hốc. Bà không ngờ Lưu lại có óc đầu tư, làm ăn ghê gớm như vậy. Như thế này chẳng cần văn bằng kỹ sư nguyên tử, Lưu cũng đã là một nhà triệu phú rồi. Bà hãnh diện đã quen biết được một người học giỏi, tài cao lại giàu có. Bà nghĩ thầm; nếu cơ hội này không nắm được thì chắc chắn cho tới ngày xuống lỗ cũng không thể nào ngóc đầu lên được.

Bà bảo Lưu:

“Em đâu có ngờ anh làm ăn ghê gớm như vậy. Em có người bà con ở sau chợ Bến Thành, cũng có một căn nhà rộng lắm, muốn bán. Anh có muốn tới coi hay không?”

Lưu mừng thầm nhưng còn làm bộ.

“Em nhắm liệu chỗ đó làm ăn có được không?”

Bà Chín sốt sắng. .

“Khu đó còn phải nói nữa. Số một bây giờ đó”

Lưu gật gù.

“Thôi cũng được, để đi điện cái thư này về Mỹ rồi chúng mình đi coi nhà người bà con em ra sao.”

Bà Chín hớn hỏ, nghĩ thầm, nếu Lưu chịu mua căn nhà này, thế nào bà cũng phải hùn chút ít. Mấy chục năm nay bà dành dụm cũng được hơn chục cây vàng để phòng thân.

Cơ hội này phải tung ra làm giàu mới được, có Lưu đỡ đầu, còn lo lắng gì nữa chứ.

“Anh Lưu à, anh làm ăn có bao giờ nghĩ tới hùn hạp không?”

Lưu cười.

“Hùn hạp khó lòng lắm, nhưng làm ăn lớn nhiều khi làm một mình không kiểm soát hết được, cần phải có những người chung vốn mới có thiện chí làm việc.”

Bà Chín đứng thật sát vô Lưu, nhân cơ hội thiên hạ chen chúc trong chợ, bà ép thật sát bộ ngực sau lưng chàng. Bà biết tánh Lưu rồi, chàng khoái táy máy phần trên hơn là những chỗ khác nhiều. Những hôm gần đây, Lưu còn mết mõi, lười biếng ngay cả cái vụ tiến tới chung cuộc ái ân nữa. Hôm nay bà đã để ý, Lưu chỉ táy máy mà không dè bà ra liền như bữa trước. Bởi vậy đi đâu, bất cứ khi nào có dịp là bà lại dùng cái vũ khí trời ban cho, ít người có vốn liếng bự như thế này. Bà thì thầm sau gáy chàng.

“Anh Lưu à, em cũng có ít cây. Nếu anh làm ăn chuyển tới cho em hùn với được không?”

Lưu sướng rơn người, chàng không ngờ tính câu cá rô lại nếm được con cá chép. Nhưng Lưu cố làm bộ, hỏi:

“Em có được bao nhiêu mà làm với ăn chứ, có thắm tháp gì đâu ắt công hã.”

Bà Chín lúc lắc thân mình, nũng nịu.

“Em không chịu đâu, có bao nhiêu thì bao chứ. Bất quá như tiền đưa cho anh tiêu vặt trước thì được rồi.”

Người đi trong chợ như nêm, người nọ đứng sát vô người kia, nhích từng bước một. Lưu cười ha hả, luồn tay xuống phía dưới, mò vô bà Chín bóp mạnh. Chàng cũng quay lại ghé sát miệng vô tai bà Chín thì thầm:

“Coi như mấy cây của em hùn vô để hai đứa mình mượn phòng làm ăn đi.”

Bà Chín cười hinh hích, ấn mình về phía trước cho tay Lưu mạnh bạo hơn, bà cũng thì thầm:

“Anh được mấy tấm hơi mà phách lối thế.”

Hình như có mấy người đi bên cạnh để ý. Bà Chín vội kéo Lưu rẽ ngang một cửa bên hông chợ ra ngoài.

“Trong đó hầm muốn chết, chúng mình tới nhà bà con em đi. Đi lòng vòng như vậy đủ rồi.”

Lưu bằng lòng ngay, chàng theo bà Chín đi coi nhà tới mái tận chiều tối mới về.

Lưu không ngờ người ta dễ tin nhau như vậy. Quả thực cái mác Việt kiều đã làm loà mắt mọi người một cách dễ dàng. Căn nhà của chị bà eon với bà Chín thực lý tưởng. Khu thị tứ làm ăn như vậy giá hai trăm cây cũng đáng. Chàng đã có đủ giấy tờ sao lại và hình ảnh cũng như họa đồ xây cất từ thời Đế Nhất Cộng Hoà. Với mớ tài liệu này, gửi về Mỹ lại làm mờ mắt nhiều thằng nữa chứ không phải chơi. Cứ cái kiểu mượn đầu heo giấy, nấu cháo này coi bộ làm ăn khấm khá không chừng. Chàng mỉm cười trong phòng tối, nghĩ mình có khác gì mấy thằng cha chủ tiệm bán máy trưng hộp rồng đầu.

Đã mười hai giờ đêm rồi, Lưu lại vô phòng nuôi Ma Ngải ngủ. Bây giờ chàng lấy phòng này làm phòng ngủ luôn chứ còn gì nữa. Tối tối con Ma Ngải đem Tú Quyên vô giấc ngủ như thế này còn gì thú vị hơn. Lưu nghĩ đã tới lúc chàng phải sai khiến nó giết Phú để chính thức đoạt lại người yêu. Lúc ấy mới có thể eung nàng ngày đêm an hưởng tình ái được.

17. Chương 17: Ngày Thứ Mười Bốn

Mới sáng sớm tinh mơ mà bà Chín đã mò qua nhà chàng rồi. Lưu ngạc nhiên ra mở cửa. Bà Chín ào vô như một luồng gió, vừa vô tới trong bà đã hỏi:

“Nhà có ai nữa không anh?”

Lưu ngáp dài, lắc đầu.

“Có con Thôn với con Cam thì một đứa đau, một đứa anh cho ở nhà coi bệnh cho em nó rồi còn ai nữa đâu.”

Bà Chín cười khúc khích.

“Em qua đây với anh sớm quá, sợ có tụi nó lại lăm chuyen.”

Vừa nói bà vừa kéo Lưu vô phòng ngủ ngay. Lưu vẫn còn ngái ngủ, chàng lại mệt nữa. Tối qua Tú Quyên làm chàng ngất ngư, Lưu không ngờ năng học được ở đâu cái miệng lưỡi rùng rợn như Yậy. Thân thể chàng cong cớn cả đêm. Chỉ một chiếc miệng năng mà làm Lưu mê mèm cho tới sáng. Bây giờ chân tay bải hoải, bà Chín lại qua kéo chàng vô phòng ngủ nữa coi bộ dám liệt dương mà chết lắm.

Chàng thờ ơ nhìn bà tháo giày lưng quần, lôi ra một gói vải nho nhỏ.

Nhưng bỗng Lưu tỉnh hẳn ngủ khi thấy bà Chín mở chiếc bọc nho nhỏ đó. Những lá vàng Kim Thành lóng lánh tới hoa mắt. Bà Chín xếp ngay ngắn trước mặt Lưu nói:

“Em tạm đem cho anh mười cây, coi như phần hùn em ứng trước cái vụ mua căn nhà bà chị họ em đi. Anh cứ cầm tiêu để lo giấy tờ và làm tiền đi lại. Khi nào xong xuôi, tính lời lãi gì cho em cũng được.”

Lưu ôm lấy bà Chín, chàng làm bộ không để ý tới số vàng bà vừa xếp trên giường.

“Anh phải tính cái này trước đã, vàng bạc nhiều quá rồi, chán lắm? Coi nào, nó chạy đi đâu rồi hả.”

Bà Chín cười thực tâm đang, ôm lấy Lưu. Bà ưỡn hẳn người lên ép vô tay chàng. Bàn tay Lưu xông xáo mạnh bạo làm bà cong cớn. Từ ngày ngủ với Lưu một đêm sau bao năm thèm thuồng, thân thể bà vùng dậy đòi hỏi dễ sợ. Hôm vừa rồi, mới nhập vô lại bị cái đám quỷ con phá đám. Rồi ngày hôm qua cọ sát cả ngày ngoài đường làm bà càng điên lên. Tối về không thể nào ngủ được, cứ lặn lội cả đêm nên sáng sớm nay bà phải chạy lại nhà Lưu sóng như vậy. Bà làm bộ nói ehuyện làm ăn, nhưng kỳ thực cũng là để thoả mãn ân ái thềm khát mấy ngày qua nữa. Lưu thấy mới ráp vô mà thân thể bà Chín đã nóng hừng hực, da thịt căng lên, hơi thở dồn dập như muốn đứt quãng, chàng càng ngạc nhiên hơn nữa vì mới đây mà bà đã ướt nhèm nhẹp và rên rỉ liên hồi.

Quần áo bà rơi lả tả xuống sàn nhà không cần Lưu phải đụng tay vô. Con Lưu đang ngủ, bị đánh thức dậy nên chàng mới vội vàng mặc có cái quần đùi vô thôi. Chàng dìu bà Chín nằm xuống giường. Mắt bà nhắm nghiền, thì thầm:

“Anh... anh ơi, mau đi anh... em chịu hết nổi rồi... anh... ơ ơ ơ ơ”

Mặt trời đã lên khỏi ngọn cây. Bà Chín đã đánh thức Lưu mấy lần mà chàng vẫn nằm sải chân tay. Không phải chàng chưa thức. nhưng không sao mở mắt ra được và gân cốt chàng như bị ai rút hết từ lâu.

“Dậy anh Lưu ơi. Trễ lắm rồi đó, em đã làm hột gà ốp la cho anh rồi nè, dậy ăn kéo nguội.”

Thấy Lưu vẫn không nhúc nhích. Bà Chín luồn hai tay qua lưng Lưu kéo chàng dậy.

“Dậy đi mà cưng, em làm đồ ăn sáng cho anh rồi đó.”

Lưu đã tỉnh hẳn, nhưng vẫn nhắm mắt như mê ngủ, chàng mệt muốn ngất ngư, bá lấy vai bà Chín mỉm cười, lè nhè, giọng ngái ngủ:

“Mệt... mệt quá mà, ngủ một chút nữa đi.”

Bà Chín cười hì hì, cổ kéo Lưu dậy.

“Dậy đi mà, ăn sáng xong ngủ lại được không.”

Lưu từ từ mở mắt, luồn tay vô áo bà Chín. Bà Chín vội vàng kéo tay Lưu ra vừa cười vừa gắt.

“Thôi mà, đừng có rờn nữa đi. Dậy rửa mặt, súc miệng còn ăn sáng chứ.”

Lưu theo tay bà Chín đứng lên đi từ từ vô phòng tắm. Bà Chín vẫn dìu Lưu, sợ chàng té.

“Anh hư quá đi, có bấy nhiêu mà đã muốn chết rồi còn nước nôi gì nữa chứ.”

Rửa mặt đánh răng xong, Lưu đã bắt đầu tỉnh hẳn.

Chàng mặc quần áo tràng hoàng, ra bàn ăn.

“Nhà anh làm gì khổ sở quá. Chỉ có mỗi một chiếc ghế thôi hả, để em mang cho anh mấy cái nữa cho khách khứa ngồi chứ.”

Lưu mỉm cười, vỗ vỗ lên đùi.

“Thì em ngồi xuống đây được mà.”

Bà Chín “hứ” một tiếng, phát mạnh vô vai Lưu:

“Còn chưa chết hay sao mà làm bộ nữa.”

Lưu vòng tay ôm lấy hông bà kéo lại sát bên. Đùi bà U mạnh vô vai chàng.

“Để anh ăn xong đa cơm tắm với hai cái hột gà ốp la này rồi em biết tay anh.”

Bà Chín cười ha hả.

“Để đó xem anh được mấy tấm hơi.”

Lưu vừa định nói thì thấy Thơm đi vô cửa, bà Chín đứng hơi xích ra khỏi Lưu một chút, cau mày bực bội. Lưu biết ngay, hỏi Thơm liền:

“Ủa, con Cam sao rồi mà em tới đây?”

Thơm lí nhí nói trong miệng:

“Dạ, nó vẫn vậy thôi anh. Lơ lơ láo láo, chẳng biết cái gì”

“Thế còn nóng lạnh gì không?”

“Nó khoẻ hẳn rồi, eh! có điều như mất trí nhớ vậy. Cả ngày nói cái gì đâu đâu không. Toàn chuyện ma với quỷ không hà.”

“Sao em không ở nhà săn sóc nó?”

“Em thấy ở nhà cũng vậy thôi, hơn nữa má em hết đau rồi. Bố em đi làm một mình để thằng em ở nhà phụ với má, trông coi nó rồi, nên em tới đây làm cho anh.”

Lưu gật đầu, nói:

“Vậy em đi chợ đi, nhà cũng hết đồ ăn rồi. Hôm nay anh mời bà Chín ở lại ăn cơm đó.”

Thơm dạ một tiếng nho nhỏ, lấy tiền đi chợ ngay. Khi nàng vừa ra khỏi nhà một quãng, bỗng gặp một ông đạo sĩ thật già, chặn nàng lại hỏi: .

“Có phải nhà thí chủ có đám tang không?”

Thơm ngơ ngác, trả lời:

“Dạ, thưa thầy không. Chắc thầy lầm với ai rồi. à, hình như có cái đám ma ở xóm bên cạnh chứ không phải ở đây.”

Lão đạo chấp tay, cúi đầu niệm.

“Mô Phật, thiện tai, thiện tai. Không phải bần đạo đi cầu siêu cho ai đâu. Chỉ vì bần đạo nhìn thấy thân thể thí chủ có nhiều tà khí nên lầm lẫn. Nếu nhà thí chủ không có ai chết, chắc chắn có tà maxâm nhập, muốn hại người.”

Thơm biến sắc, ấp úng nói: .

“Con em cháu mới bị đau, phá nhà, phá cửa. Bây giờ thì êm rồi, nhưng nó mất hết trí nhớ, nói chuyện tầm bậy tầm bạ, toàn ma với quỷ.”

“Thí chủ có muốn bần đạo bắt yêu trừ ma cho em thí chủ không?”

Thơm nhìn lão đạo sĩ, tần ngần. Ông mỉm cười hỏi nàng:

“Không cần tiền bạc đâu, bắt ma trừ quỷ là bổn phận của bần đạo.”

Thơm vẫn còn tần ngần, nàng hỏi nho nhỏ:

“Không phải đâu, con ma này dữ lắm. Không biết thầy có bắt được nó không?”

Lão đạo cúi đầu nói:

“Bần đạo còn sư phụ, tu trên núi Phụng ở Thất Sơn. Bây giờ đang ở nhà bần đạo, nếu có bất trắc, ắt thầy sẽ can thiệp.”

Thơm trợn mắt nhìn lão đạo sĩ. Ông này cũng phải trên bảy mươi là ít, lông mày ông bạc phơ. Râu năm chòm tuyệt đẹp. Bây giờ ông ta lại nói có sư phụ nữa, không lý ông kia phải sống tới trăm tuổi.

Thấy Thơm cứ dòm mình không nói gì. Lão đạo sĩ lại nói:

“Thí chủ đừng ngại gì, cứ dắt bản đạo tới coi cô em thí chủ ra sao rồi tính. Nếu lượng sức mình không gánh vác nổi, bản đạo sẽ trở về nhà thỉnh sư ngay.”

Thơm nghe thấy được, nàng bảo lão đạo:

“Nếu thầy nhất định bắt được con ma này, xin đợi con đi chợ nấu cơm xong cho ông chủ con, rồi mới đi được.”

Lão đạo tỏ ý mừng rỡ, chấp tay cúi đầu nói:

“Thiện tai, thiện tai. Bản đạo ra gốc cây kia thiền định. Khi nào thí chủ xong việc, ra đó dẫn bản đạo theo được không?”

Thơm mừng rỡ, gật đầu lia lịa, vội vã đi ngay. Chỉ mong sao cho xong việc để dẫn lão đạo sĩ về nhà trừ tà ma cho Cam.

Sau khi dọn cơm cho Lưu và bà Chín ăn xong, Thơm xin phép về nhà thăm Cam. Lưu bằng lòng ngay và bà Chín còn vui mừng hơn, bà không muốn thấy mặt một người thứ ba trong căn nhà này.

Thơm trở ra chợ, lão đạo sĩ vẫn ngồi yên dưới gốc cây lúc nãy. Thấy nàng ông ta mừng lắm, theo Thơm về nhà ngay. Đi đến gần nhà, bỗng lão đạo sĩ cười gần, chỉ ngay vào nhà Thơm nói:

“Có đúng nhà thí chủ kia không?”

Thơm ngạc nhiên hỏi:

“Ừa, sao thầy biết?”

”Bản đạo nhìn thấy yêu khí bao phủ căn nhà nên đoán vậy. Vui nghe nói càng mừng thêm, vì biết chắc là mình đã tìm đúng thầy rồi. Nàng dẫn lão đạo sĩ vào nhà. Cam đang ngồi trên giường thấy lão đạo sĩ bước vào, nàng nhảy xuống giường, la lớn:

“Có tà, có tà đuổi ngay thẳng tà chó kia đi. Không tao giết chết nó bây giờ.”

Lão đạo sĩ cười ha hả. ông bắt ấn chỉ ngay người Cam hô:

“Biến”

Tức thì Cam nhào xuống đất giẫy dụa đành dạch, lão đạo sĩ lấy ra trong bị một lá bùa dán lên trán Cam, nói:

“Không được tháo lá bùa này ra, nếu cô ấy ngủ được hai mươi bốn giờ sẽ trở lại bình thường. Bản đạo xin ngồi thiền tại đây canh chừng”

Nói xong ông đi lại góc nhà ngồi xuống thiền ngay và không để ý gì tới mọi người nữa. Ai nấy mừng rỡ thấy Cam hết bệnh một cách dễ dàng, không để ý tới lão đạo sĩ ngồi ở góc nhà nữa.

Trong khi đó Lưu và bà Chín vừa ăn cơm xong. Chàng đang lui khui rót nước trà uống. Bỗng Lưu la lên một tiếng lớn buồng chiếc ấm xuống sàn nhà vỡ toang. Chàng ôm đầu lẫn lộn. Bà Chín lật đật đỡ lên, hốt hoảng hỏi:

“Anh Lưu... anh làm sao vậy?”

Lưu không nói gì được, chỉ ôm đầu rên la. Bỗng bà Chín nghe có tiếng rên của ai nữa trong phòng bên. Bà ngạc nhiên, bỏ Lưu chạy ra mở cửa. Lúc ấy Lưu nhìn thấy bà Chín chạy tới phòng nuôi Ma Ngải, tính lên tiếng ngăn cản nhưng không được. Cổ họng chàng nghẹn cứng và đầu đau nhức không thể nào chịu được. Chàng đành giương mắt nhìn bà Chín đi vào phòng nuôi Ma Ngải. Ngay lúc ấy,

Lưu nghe tiếng bà Chín thét lên rồi im bật. Lưu sợ hãi, cố gắng lết vào trong. Chàng biết chắc bà Chín gặp con Ma Ngải rồi.

Chàng vừa lê tới cửa buồng, đã nhìn thấy con Ma Ngải cũng trong tình trạng y như chàng, hai tay nó ôm lấy đầu lẫn lộn tỏ vẻ đau đớn tột cùng. Khi thấy Lưu, nó mừng rỡ lết lại gần chàng. Lưu cũng cố bò tới gần nó. Khi tới nơi, con Ma Ngải vươn cả hai tay nắm được tay Lưu, kéo chàng sát lại gần nhẹ vô ngón tay chàng, để lên mũi hít lia lịa.

Kỳ diệu thay, hít được máu Lưu rồi, con Ma Ngải trở lại mạnh khoẻ ngay. Nó vươn vai đứng dậy, cuộn tròn người lại như trái banh, lăn vô trong hang liền. Lưu cũng hết đau tức thì, chàng lồm cồm bò dậy, nhìn bà Chín nằm bất tỉnh dưới đất. :

- Lưu kêu bà mấy tiếng, Bà Chín từ từ mở mắt. Thấy Lưu, bà mừng rỡ ôm cứng lấy chàng.

“Anh Lưu ơi... trời ơi, ghê quá đi, em gặp con quỷ ở trong phòng này đó.”

Lưu cười ha hả:

“Thời buổi này mà em nói chuyện hoang đường đó với anh hay sao?”

Bà Chín run rẩy nói:

“Không phải đâu anh à, em nói thực đó.”

“Thôi được rồi, nếu em có gặp con quỷ nào đó thì nó cũng sợ em chạy mất rồi, hãy quên chuyện này đi, đừng nhắc tới nữa, người ta cười cho đó.”

Thấy Lưu nói vậy, bà Chín không dám nói thêm nữa, nhưng bà biết chắc, mình vừa gặp con quỷ ngay trong phòng này, làm sao nói cho Lưu tin được bây giờ. Anh ta là người từ nước ngoài về, dễ gì tin chuyện ma quỷ chứ. Bà hỏi Lưu:

“Anh hết đau rồi sao?”

Lưu nói dối:

“Hết rồi, anh bị bệnh này từ lâu, đau đầu một chút thôi rồi hết ngay.”

Bà Chín lo lắng hỏi:

“Sao anh không đi khám bệnh.”

“Có chứ, chính phủ Mỹ có cho bác sĩ đặc biệt tới khám bệnh cho anh, nhưng cũng chẳng đi tới đâu. Họ nghi anh bị ảnh hưởng bởi những tia phóng xạ trong phòng thí nghiệm. Bởi vậy mới cho anh đi nghỉ mát ít lâu ở những xứ nóng như thế này.”

Lưu không muốn cho bà Chín tò mò hơn nữa, chàng sợ nói nhiều lời đuôi nói láo. Chàng cúi xuống hôn nhẹ lên môi bà, hỏi:

“Em đỡ chưa?”

Bà Chín bá lấy cổ Lưu nũng nịu.

“Mình làm cho em sợ hết hồn à.”

Lưu luồn một tay vô quần bà, ôm cứng. Bà Chín cong người lên ngay. Bmh như bà quên đi mọi chuyện thực nhanh...

o o o

Chiều về, mặt trời vừa lặn sau hàng cây. Bà Chín cũng đã về từ lâu Lưu cất mớ vàng bà đòi hùn hạp. Chàng mỉm cười thích thú. Thật là eủa trời cho, cái vụ làm ăn này dù là bịp bợm, nhưng nếu trời cho, bạn bè bị mắc lừa, chàng dám làm nên sự nghiệp lắm. Cái vụ buôn bán nhà đất Lưu đã nghe lóm được hồi còn ở Mỹ do mấy nàng kiều đầm bốp nói chuyện với nhau. Bây giờ gặp lúc khốn cùng, đem ra xài đỡ lại có người tin mới tức cười.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, Lưu thấy một luồng gió lạnh thổi qua thực mạnh. Lưu biết ngay con Ma Ngải vừa cuộn mình ra ngoài. Bây giờ cứ vào chạng vạng tối, nó thường hay ra ngoài không biết làm cái gì. Có thể là đi kiếm đồ ăn chứ cũng chẳng có gì lạ. Bởi vậy căn phòng của nó Lưu chỉ khép hờ cửa chứ không khoá như mọi khi nữa.

Đúng như Lưu nghĩ, con Ma Ngải tối tối thường ra ngoài kiếm ăn. Trong vùng dân chúng đã bắt đầu xôn xao về những vụ mất cắp gà, chó, mèo càng ngày càng nhiều mà không tìm ra thủ phạm. Tuy nhiên, con Ma Ngải ra ngoài tối nay không phải đi kiếm mồi. Nó bay thẳng tới nhà Thơm, bốc tẩm bùa dán trên trán

Cam xuống và đá nhào lão đạo sĩ đang ngồi thiền ở góc nhà một cách dễ dàng. Ông ta học máu tức thì và biết là mình không phải là địch thủ của eon ma này, nên hốt hoảng ôm đầu chạy thực mạng.

Cũng may cho ông, ma tính của con Ma Ngải chưa phát triển toàn bộ nên nó không ham giết người mà chỉ tự vệ, và đi kiếm ăn mà thôi. Khi thấy lão đạo sĩ chạy rồi, nó lại cuốn gió bay về nhà, chui vô hang ngay. Lúc ấy cả nhà Thơm ngơ ngác chẳng hiểu gì. Mọi người chỉ thấy một luồng gió thực lạnh cuốn vô nhà như cơn lốc, thổi bay lá bùa dán ở trần Cam lên không và lão đạo sĩ đang ngồi thiền té nhào, học ra một búng máu. Ông hết hoảng, vội vàng vùng dậy, không nói được một lời nào, ù té chạy như bị ma đuổi.

Còn Cam, khi lá bùa bật ra khỏi trán, nàng nhồm dậy, ngơ ngác, la đói, rồi tự động xuống bếp lục lọi đồ ăn. Nhà nàng làm gì có cơm gạo đâu mà sẵn vậy. Nhưng Cam lại tìm được một ổ chuột con nơi khe cửa, nàng vội vàng bỏ từng con vô miệng nhai ngon lành. Máu me be bét dính đầy mép. Cả nhà hoảng kinh, nhưng không ai biết phải làm sao bây giờ. Chỉ còn nước mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm. Cam ăn rồi lại đi ngủ và nói lảm nhảm một mình. Thơm thấy em như vậy rồi, chán nản. Nàng biết chắc là Cam bị ma bắt, nhưng không biết phải làm Bao. .

Tối nay Thơm thấy tới nhà Lưu ngủ còn hơn ở nhà. Nàng cho cha mẹ hay rồi đi liền. Trời cũng đã khuya lắm rồi. Thơm - vừa đi vừa suy nghĩ, không biết có nên cho Lưu hay vụ lão đạo sĩ và tình trạng của Cam hay không. Cuối cùng, nàng quyết định không nói gì về vụ này với Lưu, vì Thơm biết chắc Lưu chẳng bao giờ tin chuyện ma quỷ cả.

Nàng vừa bước vào nhà, Lưu cũng vừa từ trong phòng tắm đi ra. Thấy Thơm, Lưu cười thích thú.

“Sao em tới đúng lúc quá. Anh đã tưởng tối nay em không tới rồi chứ.”

Thơm không hiểu Lưu nói gì, hỏi:

“Anh nói sao, đúng lúc gì vậy anh?”

Lưu ôm lấy Thơm thì thầm:

“Đúng lúc anh muốn...” .

Thơm chưa kịp nói năng gì, bờ môi Lưu đã gắn chặt lấy miệng nàng. Hai tay chàng luồn qua quần áo Thơm thực tham lam. Thơm hơi co người lại, nhưng những ngón tay chàng càng len lỏi xa hơn làm nàng quỳnh quáng. Thơm rên lên nho nhỏ:

“Đừng đừng làm thế mà anh.”

Lưu lỳ lợm hỏi:

“Thế em thích làm thế nào?”

Thơm dụi đầu vô ngực Lưu, nói nho nhỏ:

“Vô phòng ngủ đi, làm gì thì làm mà.”

Lưu cười hì hì.

“Em nói thực nhé.”

Thơm ngược mặt nhìn Lưu thật yếu đuối, gật đầu nhe nhe, không nói gì. Lưu thích chí, bồng nàng vô phòng, nói:

“Tối nay anh sẽ trói tay em lại, bịt mắt rồi đem vô phòng làm việc ngủ.”

Thơm cười khúc khích vì ý nghĩ ngộ nghĩnh của Lưu, nàng hỏi nho nhỏ:

“Anh tính đem em làm thí nghiệm hả.”

“Ừ em có sợ không?”

Thơm vênh mặt bướng bỉnh:

“Không sợ.”

Nàng không ngờ Lưu đã sửa soạn sợi dây dù tử bao giờ, chàng kéo hai tay Thơm ra sau lưng trói nghiêng lại.

Nàng hốt hoảng kêu lên:

“Anh Lưu, anh... anh... tính làm thiệt hả?”

“Bộ em sợ rồi hay sao?”

“Em không chịu đâu.”

“Lúc này em nói rồi, bây giờ em phải giữ lời hứa.”

Nói xong Lưu bịt luôn mắt Thun lại, bẻ nàng vô phòng nuôi Ma Ngải. Lưu biết để Thơm nhìn thấy con Ma Ngải, nàng sẽ sợ mà chết. Nhưng bịt mắt lại rồi là an toàn. Lưu đặt nàng xuống đi vắng, từ từ cởi từng chiếc cúc áo trên ngực Thơm. Chàng đã nhiều lần ôm tấm thân này trong tay, nhưng không biết tại sao bây giờ chàng thấy hồi hộp lạ thường. Bộ ngực Thơm nhỏ nhắn nhưng thực chắc, những bắp thịt nhỏ nhắn săn lại, trên cao ửng hồng thực dễ thương. Chàng từ từ kéo chiếc quần nàng xuống, không biết hôm nay Thơm mua ở đâu được chiếc quần si líp hồng hồng mỏng tanh, làm chàng nhìn thấy ngay vùng đen thui chính giữa. Lưu thích thú không muốn lột chiếc quần lót ấy ra nữa. Chàng vội vàng cởi quần áo thực nhanh.

Bỗng Lưu giật mình vì vừa nhìn lại, đã thấy con Ma Ngải ngồi ngay sau lưng chàng từ bao giờ. Nó đang ngắm nghía thân hình Thơm một cách say sưa. Lưu thấy ánh mắt xanh lè của nó chiếu ra sự thèm muốn ghê người. Cũng lúc ấy, đồng hồ trên tường điểm mười hai tiếng. chàng đưa ngón tay ra trước mặt nó. Con Ma Ngải nâng niu bằng tay chàng một cách nhẹ nhàng làm Lưu thật ngạc nhiên, chưa bao giờ nó tỏ ra dịu dàng như vậy. Cuối cùng, nó cho ngón tay chàng vô miệng cắn nhẹ một cái, máu rỉ ra ngay. Nó đưa ngón tay chàng lên mũi hít mạnh. Lưu nằm xuống bên cạnh Thơm hồi nhỏ nhỏ:

“Em có nhìn thấy gì không?”

Thơm nũng nịu .

“Anh còn hỏi nữa, đã trói tay người ta, còn bịt mắt nữa mà thấy cái gì được chứ.”

Lưu cười hì hì.

“Tại em không biết, bên Mỹ hai vợ chồng ngủ với nhau họ thích chơi trò bắt cóc như thế này lắm. Bà vợ làm bộ để ông chồng bắt cóc như thiệt, trói chân tay, đánh đập như người lạ, rồi dè ra hãm hiếp.”

“Chơi gì kỳ cục vậy?”

“Không kỳ đâu em, họ muốn đi tìm những cảm giác lạ đó Để anh thử cho em coi nhé.”

Vừa nói, Lưu vừa cúi xuống hôn lên ngực Thơm, khi chàng vừa ngừng đầu lên, bỗng con Ma Ngải cúi xuống cổ Thơm cắn mạnh. Lưu hết hồn nhưng không biết phải làm sao. Lúc ấy Thơm lại tưởng Lưu cắn, ré lên nhỏ nhỏ:

“Anh... Anh Lưu à. Anh chơi gì kỳ quá đi, đừng có cắn em nữa mà, đau lắm đó. Em không chịu đâu.”

Lưu thấy con Ma Ngải vục đầu vô cổ Thơm một lúc rồi mà không thấy nó nhúc nhích, chàng biết ngay là nó đang hút máu Thơm mà nàng không biết gì, cứ vẫn tưởng chàng chơi ác. Lưu vội vàng lấy cả hai tay nắm lấy gáy con Ma Ngải kéo lên. Con Ma Ngải nhìn chàng giận dữ, hai mắt đỏ ngầu, miệng đầy máu. Bất thình lình nó hất đầu một cái, tay Lưu tuột ra, nhưng nó lại nhào mình theo cắn vô tay chàng một cái thực mạnh. Máu ở tay rỉ ra ngay. Lưu hết hồn, nhưng chàng càng sợ hãi hơn vì vừa rút tay về, con Ma Ngải lè lưỡi liếm vô chỗ vừa bị cắn, chàng không ngờ lưỡi nó dài như vậy. Phải nói cả sải tay chứ không phải ít. Lúc ấy Thơm lại la lên:

“Anh Lưu à, chỗ anh cắn em rất mà ngứa nữa, cởi trói cho em gỡ đi, tức anh quá.”

Lưu lật đặt ôm Thơm lên, bẻ nàng chạy vội ra nhà ngoài. Chàng không quên khoá cửa phòng nuôi Ma Ngải lại. Trên cổ nàng hiện rõ hai dấu răng nanh của Ma Ngải.

18. Chương 18: Ngày Thứ Mười Lăm

Cả đêm qua. Lưu không dám cởi trói cho Thơm, chẳng những thế, chàng còn trói luôn hai chân nàng căng ra hai bên thành giường. Nhưng Lưu đã mở khăn bịt mắt cho nàng, chàng phải làm như vậy vì không dám để tay nàng tự do sẽ lộ chuyện MaNgải cắn nàng ngay, đồng thời chàng trói chân nàng căng ra giữa giường vì sợ nàng chạy ra ngoài đường kêu cứu sẽ phiền phức lắm. Cho tới sáng, Lưu mới cởi trói cho nàng. Thơm ôm lấy Lưu làm bộ cắn vô cổ chàng, nói:

“Em phải cắn anh trả thù, tối qua anh làm cái gì kỳ cục quá hà.”

Lưu cười mơn trớn.

“Đùa em chơi thôi mà, ở Mỹ người ta thường hay sống như vậy. Anh muốn em sống thử lối sống Mỹ xem sao.”

Thơm lắc đầu nguầy nguậy.

“Thôi, em không chịu sống cái kiểu đó đâu. Ghê quá hà, ai chịu cho nổi.”

Lưu hôn nhẹ lên má chàng, nói:

“Thôi, em tắm đi rồi còn đi chợ.”

Thơm vừa rời khỏi nhà ra chợ, bỗng Lưu nghe có tiếng rít thực ghê rợn trong phòng nuôi Ma Ngải. Chàng chạy vô, thấy con Ma Ngải đang đứng trên đi văng nghiêng rặng, trợn mắt, trông thực ghê rợn. Lưu lùi lại, tính chạy ra nhà ngoài. Con MaNgải vươn tay chụp lấy chàng níu lại. Chàng hoảng kinh vì thấy nó từ từ cúi đầu xuống cổ mình. Lưu biết ngay nó tính hút máu chàng như hút máu Thơm tối qua. Chàng vùng lên thực mạnh, tà áo rách soạc cứu Lưu thoát khỏi tay con Ma Ngải. Lưu phóng người thực nhanh ra nhà ngoài. Con Ma Ngải đuổi theo bèn gót, lanh trí, Lưu chạy thực mạng ngoài sân nắng chói. Con MaNgải đứng sững lại, rít lên nghe ghê hồn. Chàng bàng hoàng, không ngờ sự tình lại biến chuyển như vậy. Lưu nhớ tới lời lão đạo sĩ bữa trước: “Đời là bể khổ, giấc ngộ là bờ.” Hình như lão đạo sĩ này biết chàng nuôi Ma Ngải mà không nói. Bây giờ phải làm sao?

Chàng thấy trước tiên chắt phải ra chợ báo cho Thơm biết, đừng để nàng trở về, con Ma Ngải sẽ hút máu nàng ngay. Lưu đi thực nhanh ra chợ. Chàng Um gặp Thơm và kéo nàng tới một chỗ vắng, nói:

“Nguy rồi em ơi.”

Thơm ngơ ngác hỏi:

“Có chuyện gì xảy ra đó hở anh?”

Lưu ngần ngừ rồi nói:

“Tới nước này, anh không thể giấu em được nữa.”

Linh tính cho Thơm biết chuyện chẳng lành rồi, nàng im lặng chờ Lưu nói rõ hơn. Lưu cũng im lặng một lúc rồi mới nói:

“Anh có nuôi một con ma, có lẽ là con ma em nhìn thấy bữa trước. Từ trước tới nay, nó nghe lời anh. Bỗng nhiên hôm qua nó hút máu em, và sáng nay khi em vừa đi chợ, nó tính hút máu anh nữa.”

Vừa nghe Lưu nói, Thơm kinh hoàng đưa tay lên cổ.

Vết ma cắn còn rành rành. Nàng hãi hùng bật khóc.

“Trời ơi, bây giờ phải làm sao đây anh?”

“Anh cũng không biết tính sao bây giờ.”

Thơm sụt sịt nói:

“Còn con Cam nữa.”

Lưu hốt hoảng hỏi: :

“Con Cam làm sao rồi?”

Thơn từ từ kể lại hết mọi chuyện xảy ra cho tới lúc ông đạo sĩ cầm cổ chạy thực mạng và Cam lục lợi bắt chuột ăn. Lưu sợ hãi rụng rời, chàng chỉ còn một chút hy vọng ở lão đạo sĩ đó nay lại biết chính ông ta đã thua con Ma Ngải của chàng rồi, biết tính làm sao bây giờ. Chàng nắm tay Thơm, đứng chết trân không nói được lời nào.

Ngay lúc ấy Thi đạp xe xích lô đi qua, thấy Lưu và Thơm đứng sớ rớ, vội vàng ghé xe lại, hỏi:

“Anh Lưu đứng đây làm gì vậy, lên xe em chở đi.”

Lừa gặp Thi mừng rỡ, nắm tay Thơm kéo lên xe ngay, chàng nói:

“Em chạy xe tới nhà cô Thơm, anh có chuyện nói với em.”

Biết là sắp có chuyện, nhưng Thi biết tính Lưu, chàng không hỏi thêm, cầm cổ đạp xe đưa Lưu và Thơm trở về nhà nàng ngay. Tới nơi, Lưu mới kể rõ cho Thi nghe.

Câu chuyện thực rùng rợn, chính Thi cũng không ngờ lại có thể xảy ra tới như vậy, chàng bàn với Lưu.

“Theo em thấy, bây giờ chỉ còn nước đi kiếm lão đạo sĩ bữa trước.”

Lưu lắc đầu, chỉ Cam, nói:

“Em không nhìn thấy con Cam kia hay sao?”

Thi mỉm cười. .

“Nó bị vậy là vì lão đạo sĩ còn non tay ả.”

Lưu thở dài. .

“Như thế còn kiếm ông ta làm chi nữa?”

“Kiếm chứ, bởi vì anh không nhớ ông ta chẳng nói sư phụ ông đang ở nhà ông ta là gì.”

Lưu mừng rỡ, nhưng chàng lại băn khoăn ngay.

“Nhưng biết đâu mà tìm chứ?”

“Anh đừng lo, tự nhiên họ sẽ tìm tới đây thôi.”

“Tại sao?”

“Trừ khi lão đạo sĩ chết mất xác thì không kể, còn như lão chạy được về tới nhà, chắc chắn sư phụ lão ta phải trả thù cho đệ tử chứ.”

Mặt Lưu vẫn rầu rầu, nói:

“Biết bao giờ họ mới tới chứ, clll eòn mấy tiếng nữa, mặt trời lặn là con Ma Ngải có thể tới kiếm tụi mình rồi. Lúc đó không biết làm sao đây.”

Tất cả đều im lặng, không khí chết chóc bao phủ cả căn nhà. Bỗng Thi mừng rỡ kêu lên:

“A, được rồi.”

Tất cả mọi người đổ dồn nhìn về phía Thi. Lưu hỏi:

“Em nghĩ ra được gì?”

Thi hí hửng nói:

“Bữa trước em có chở một người bị bệnh tà tới nhà một ông thầy bên Thị Nghè, chúng mình thử qua đó cầu cứu xem sao.”

Lưu lật đật nói:

“Vậy phải mau lên mới kịp. Mặt trời sắp lặn rồi.”

Lưu, Thơm và cả Cam nữa, chất lên xe xích lô của Thi. Chàng cố đạp thực nhanh. Tới bến phà Thủ Thiêm, Lưu đề nghị bỏ xe xích lô tại bến đò, mọi người qua phà kêu xe Taxi đi au. Từ ngày giải phóng, xe Taxi rất hiếm, nhưng ngay bến đò lại dễ kêu xe hõn dọc đường, vì bây giờ xăng mắc mỗ, không ai dám xách xe chạy vòng vòng kiếm khách cả.

Chỉ vài chục phút xe đã tới Cầu Sơn. Thi nói bác tài ngừng lại. Mọi người đi bộ vô trong con đường nhỏ tới một con lạch, qua cây cầu khỉ, đi một quãng nữa tới căn nhà lá nhỏ. Thi dắt mọi người vô.

Một người đàn ông trạc ngũ tuần ra chào hỏi mọi người và mời vô nhà. Thi chưa kịp nói năng gì, ông ta đã nhìn đăm đăm vô Thơm nói:

”Cô em này bị trúng tà nguy hiểm quá, chỉ sợ tôi không đủ sức đâu

Thi lật đật nói:

”Thưa thầy không phải con nhỏ đó mà là con này.”

Vừa nói Thi vừa chỉ Cam. Ông thầy lắc đầu, nói:

”Cô đó không thành vấn đề, tôi chỉ cho uống lá bùa là hoàn hồn liền. Ngại là ngại cô này và ông đây thôi.”

Vừa nói ông ta vừa chỉ Thơm. và Lưu làm mọi người giật mình. Lưu lật đật nói:

”Thưa thầy như vậy phải làm sao bây giờ?”

Ông thầy nói:

”Trước hết, để tôi cứu cô này đã, rồi dắt mấy người tới chùa Linh ẩn thỉnh sư phụ, nhờ ngài cứu giúp.”

Nói xong ông lấy mấy thẻ nhang trên bàn thờ, vẽ mấy chữ bùa vô ly nước, cho Cam uống. Thật không ai ngờ, vừa uống xong ly nước, Cam ói mửa lung tung ra đầy nhà. Nào thằn lằn, rắn mối, chuột, bọ, sâu, làm mọi người muốn ói mửa.

Ói xong, Cam nằm vật ra đất bất tỉnh nhân sự. Ông thầy mỉm cười đắc ý, nói:

”Cô ấy sẽ ngủ cho tới sáng mai là hết bệnh. Bây giờ tôi lo cho thầy này và cô kia nữa. Xin theo tôi, còn cô em này để ngủ đây đi, không sao đâu, có sắp nhỏ lo cho cô ta được rồi.”

Nói xong, ông gọi với vô trong nhà. Một cô gái chạc tuổi Cam đi ra, ông thầy nói:

”Thu Ba, con lo cho cô này, có lẽ đêm nay ba không về. Bây giờ phải dắt mấy thầy cô đây tới chùa Linh ẩn.”

Nói xong ông lật đật chụp chiếc nón lá đi ngay. Lưu, Thi và Thơm vội vàng theo ông bèn gót. Đi khoảng hơn một tiếng, băng qua nhiều cánh đồng, tới một rừng chàm. Mọi người vạch lá mà đi, hình như ít có người qua lại khu này, con đường cỏ mọc xanh um. Nếu không phải là có ông thầy này dắt lối chắc không ai biết đường mà mò ra chỗ của vị sư nào đó đang tu luyện. Đi chừng một tiếng sau, ông thầy dắt mọi người tới một căn nhà cỏ thấp lè tè, nói:

”Chúng mình tới chùa Linh ẩn rồi.”

Lưu ngạc nhiên hỏi:

”Căn nhà cỏ này mà lại là một ngôi chùa sao hả thầy?”

Ông thầy gạt đầu.

”Dạ, chính thế, ở đó có mấy nhà sư tu luyện. Căn này là lớn nhất, để mọi người nghe Pháp. Còn mấy căn nhỏ hơn của mỗi vị chỉ lớn đủ để một người ngồi thiền thôi.”

Vừa lúc ấy một nhà sư đi tới cúi đầu nói:

”Các thí chủ tới thực đúng lúc, Sư Phụ chúng tôi vừa hết bế quan. Bần tăng xin mời các thí chủ vô bên trong.”

Lưu đi theo ông sư vòng qua một con đường nhỏ, lảng lảnh chứng tỏ có nhiều người đi lại trên con đường này hàng ngày. Cuối cùng, nhà sư nọ đưa bọn Lưu vô chùa. Nói là chùa chứ thực ra đó chỉ là một cái lều nhỏ

nhỏ, chung quanh được phủ lên một lớp lá. Trên nóc nhà cũng lợp bằng lá và chỉ với tay là chạm nóc nhà rồi. Tuy nhiên các lều này cũng có thể chứa được mười mười lăm người, nếu ngồi khít vô với nhau.

Lưu nhìn thấy ngay ở giữa lều, có tám ông sư đang ngồi thiền chung quanh một ông sư già ở chính giữa. Những ông sư ngồi chung quanh Lưu đoán ông nào cũng phải trạc bảy mươi hay tám mươi là ít. Còn vị sư già ngồi chính giữa chàng không thể đoán được là bao nhiêu tuổi cả. Mọi người lặng lẽ ngồi xuống sát bên nhau. Ông sư trụ trì bỗng cất tiếng:

“Bần tăng pháp danh là Phục Linh, có phải là Lưu thí chủ tới thăm đó không?”

Lưu giật mình hỏi:

“Dạ, chính là con, tại sao thầy biết?”

Không trả lời thẳng vô câu Lưu hỏi, thầy Phục Linh nói tiếp:

“Nuôi Ma Ngải rất tổn thọ, lại phá huyết khí. Chưa hại được người mà đã hại mình. Mong thí chủ sớm giác ngộ, đừng tiếp tục nữa.”

“Thưa thầy, con cũng thấy hối hận. Nhưng tình hình bây giờ đã đi quá tầm tay của con rồi. Con Ma Ngải không còn nghe lời con. Hơn nữa, con vẫn không muốn nhìn thấy người khác cướp đi người yêu của mình.”

Thầy Phục Linh lắc đầu.

“Con Ma Ngải tuy nhờ máu của thí chủ mà lớn. Nó cũng cảm ứng với thí chủ. Nhưng bản tánh nó vẫn là tà giáo Trước sau gì cũng phản chủ. Trong số những người nuôi ma, có một số trả được thù, nhưng đa số lại bị chết vì tay con ma mình nuôi lớn.”

Lưu rùng mình, hỏi:

“Thầy biết rõ việc này quá. Hình như xưa kia thầy cũng có lần nuôi Ma Ngải phải không?”

Thầy Phục Linh trầm ngâm, rồi từ từ mở mắt nhìn Lưu, trả lời:

“Không!”

Lưu nhìn thẳng vào cặp mắt của ông, sững sờ vì ông đã bị mù. Hai hốc mắt đựng con ngươi sâu thăm thẳm, trống rỗng. Lớp da bao quanh hốc mắt nhăn nheo, co rút và đỏ thẫm như máu. Ông quay về hướng Lưu nói tiếp:

“Sư phụ bần tăng trước kia có lần quyết đấu với La Cát. Bần tăng cũng có dự trận đấu. Nhưng ngài đã lâm nạn, còn bần tăng bị hủy đi cặp mắt. Lúc ấy La Cát chỉ bị thương nặng. Một trăm lẻ tám con Ma Ngải của La Cát đều bị giết chết hết trong trận đánh này. La Cát trốn đi từ hồi đó tới giờ.”

Thầy Phục Linh im lặng một lúc rồi nói tiếp với vẻ khích động:

“Hình ảnh cuối cùng của cặp mắt bần tăng nhìn thấy là cảnh bốn con Ma Ngải chụp vô bụng sư phụ, moi ra tất cả lục phủ ngũ tạng của ngài. Cũng vì thế mà bần tăng bị phân tâm, nên một con Ma Ngải khác thừa cơ móc mắt bần tăng. Rất may sư phụ trước khi chết, đã sử dụng tuyệt chiêu ”La Hán Phục Ma, tự cắn lưỡi, phun những giọt máu cuối cùng của đời ngài vào lũ Ma Ngải còn lại. Bởi vậy ngày hôm nay bần tăng mới còn sống sót.”

Lưu run run nói: .

“Tên La Cát hiện giờ ở Thái Lan.”

Thầy Phục Linh nhắm mắt lại, gật đầu:

“Tà ma ngoại đạo bây giờ rất thịnh hành tại Thái Lan. Không biết bấy lâu nay La Cát đang tu luyện bùa phép gì đây? Nói thực với thí chủ. một trăm lẻ tám con Ma Ngải của La Cát hồi đó toàn là những con Ma Ngải phản chủ để trở về với La Cát. Bây giờ tới lượt thí chủ nuôi Ma Ngải dùm cho La Cát đó. Thí chủ có tưởng tượng một ngày nào đó sẽ bị chính con Ma Ngải mình chích máu nuôi xé xác mình ra ăn thịt không?”

Lưu hoang mang tột cùng.

“Thưa thầy, con không dám nuôi Ma Ngải nữa. Nhưng phải làm sao bây giờ?”

Thầy Phục Linh niệm Phật:

“A Di Đà Phật. Thí chủ đã nuôi con Ma Ngải đó được bao nhiêu ngày rồi?”

Lưu tính nhẩm, từ ngày tới chùa La Cát đem con Ma Ngải về cho trứng nở tới nay đã mười lăm ngày, nhưng hôm nay chưa cho Ma Ngải ăn nên nói:

“Thưa Thầy, con đem Ma Ngải về được mười sáu ngày rồi. Tuy nhiên, mất một ngày bên Thái Lan, và ngày hôm nay chưa cho nó ăn, như vậy là mười bốn ngày, đang bước qua ngày thứ mười lăm ạ.”

Sắc mặt thầy Phục Linh có vẻ bất căng thẳng.

“Còn may chưa quá ba mươi sáu ngày, nếu không càng khó đối phó. Khi nuôi đủ ba mươi sáu ngày, con Ma Ngải trở nên biến hoá vô biên, rất khó thu phục.”

Lừa hỏi:

“Vậy con có hy vọng được cứu giúp không?”

Về mặt thầy Phục Linh nghiêm trang trở lại.

”Theo dự đoán của bần tăng cũng chưa tới nỗi nào. Bần tăng sẽ cho hai đệ tử, mang theo sấu chuối và ngọc kiếm đến nhà thí chủ đêm nay để thu phục con ma. Nhưng lòng hận thù của thí chủ vẫn còn chưa dập tắt, đó mới chính là cơ nguy gốc họa. Ý tà thì tâm ma phát, thí chủ phải xoá bỏ ý niệm hận thù mà theo Phật mới có thể giải thoát được.

Hình ảnh của tên Phú đang ôm ấp thân thể ngọc ngà của Tú Quyên bỗng hiện thực rõ trong đầu Lưu. Y đang rên rỉ trong khoái lạc, đầu vực xuống trên bộ ngực ngút ngàn của nàng. Thân thể Tú Quyên vặn vẹo, nàng đang từ từ dặng chân ra thực rộng và uốn hằn người lên. Người Lưu run lên, máu nóng dồn lên đầu. Chàng phải giết chết tên Phú khốn kiếp và đoạt lại người yêu của mình. Không thể nào để cho tên Phú sống được: Con Ma Ngải dù có hại chàng, Lưu cũng đành lòng.

Ngay phút đó, tiếng tụng kinh niệm Phật của thầy Phục Linh và chín đệ tử vang vang:

”Quan tự tại bồ tát hành thâm ban nhược bà la mật đa thời chiếu kiến ngũ uẩn giai không độ nhất thiết khổ áxá lợi tử Lưu lắng nghe tiếng tụng kinh, từ từ thấy máu nóng hạ xuống hơi thở đều hoà. Tâm hồn trở nên thanh thản. Bên tai chàng bỗng nghe thấy tiếng thầy Phục Linh như gió vi vu

“Thí chủ đã thức tỉnh rồi.”

Tự nhiên nước mắt Lưu trào ra, chàng thấy chính mình đã làm nên bao nhiêu điều ngu muội. Lưu quì gối, thành khẩn nói:

“Thưa thầy, con đã lầm lỗi. Con nguyện từ bỏ ý nghĩ thù hận, xin thầy cứu vớt con.”

Thầy Phục Linh để một tay lên đầu Lưu nói:

”Được rồi, thí chủ đừng khóc nữa. Bây giờ hãy về nhà với Pháp Hùng và Pháp Cang. Chờ khi thu phục được con Ma Ngải rồi sẽ bàn chuyện sau. Hãy đi ngay kéo muện.

Còn nữ thí chủ đây, ta cho đạo bùa dán ngay nơi bị ma cắn sẽ bình yên thôi.”

Nói xong về ngay một đạo bùa đưa cho Thôn. Hai nhà sư Pháp Hùng và Pháp Cang ngồi bên cạnh thầy Phục Linh cũng đứng dậy. Thầy Phục Linh lấy từ trong áo cà sa một cây kiếm nhỏ và một sấu chuối, giao cho hai đệ tử, căn dặn: .

“Chuỗi Phật Giáng Ma và Ngọc Kiếm Diệt Yêu chương nghiệp tự trừ.”

Hai đệ tử bái lĩnh, cùng mọi người lên đường. Lưu tự nghĩ, sau bài học này, chàng sẽ cẩn thận hơn. Không bao giờ hồ đồ để mang họa vào thân. Tự nhiên lòng Lưu thấy thanh thản lạ lùng. Không còn nghĩ tới ý niệm thù hận gì nữa. Bây giờ chàng chỉ muốn sống bình yên. Chiếc Taxi đưa mọi người tới bến đò Thủ Thiêm thì trời cũng bắt đầu chạng vạng tối. Mọi người qua sông và Thi kêu thêm hai chiếc xích lô nữa chở mọi người về nhà Lưu. Về tới nhà, Lừa hỏi hai nhà sư:

“Hai thầy có chắc chắn thu phục được Ma Ngải không?”

Hai nhà sư lấy ra ngọc kiếm và sâu chuỗi nói:

“Thí chủ cứ an tâm chờ bên ngoài, mọi việc sẽ đâu vào đó.”

Lưu và mọi người chờ ngoài sân. Chàng nói với hai nhà sư:

“Cửa không khóa, xin hai thầy cứ tự tiện.”

Hai nhà sư gật đầu. Sư Pháp Hùng cao tuổi hơn. Thầy đi tới xô cửa bước vào nhà. Còn sư Pháp Cang đi sát theo sau. Sư Pháp Cang toan đóng cửa lại. Bỗng nghe bên trong nhà vang lên một tiếng thét thảm khốc xé gan, nát ruột. Sư Pháp Cang quay mặt lại, hãi hùng. Thì ra một bàn tay ma quái đâm máu đã thọc thủng thân thể sư Pháp Hùng từ trước ngực ra tới sau lưng. Trên bàn tay đó còn đang nắm chặt trái tim còn đập của sư Pháp Hùng. Chiếc cà sa của sư Pháp Hùng nhuộm đầy máu đỏ ao. Hai tay ông múa may điên cuồng, trong họng phát ra những tiếng ằng ặc như bị sặc nước. Sâu chuỗi Phật đứt ra, các viên chuỗi lăn tứ tung dưới đất.

Cực kỳ giận dữ. Sư Pháp Hùng thét lên một tiếng kinh người, cầm kiếm lao tới. Bàn tay Ma Ngải liền bóp nát trái tim của sư Pháp Hùng rồi rút ra khỏi mình ông. Xác của ông đổ xuống như một thân cây mục. Sư Pháp Cang lật đật đỡ người sư huynh và nghẹn ngào gọi to trong nước mắt.

“Sư Huynh... sư huynh...”

Chưa dứt lời, một luồng gió lạnh buốt thổi tới. Con Ma Ngải đã phóng lên vai của sư Pháp Cang. Những móng tay của nó như lưỡi dao bầu vô đầu người tu hành. Chỉ trong một tích tắc. Da thịt trên đầu sư Pháp Cang bị cào lên, máu bắn ra tung toé. Xương sọ màu trắng lòi ra. Sư Pháp Cang thét lên đau đớn cố cầm kiếm đâm lên. Con Ma Ngải né sang một bên, đồng thời hai tay nó thọc thủng xương sọ sư Pháp Cang một cách dễ dàng. Báu kiếm chưa thi triển được đã rớt khỏi tay nhà sư, lăn lóc dưới đất. Sư Pháp Cang trợn mắt, máu trong luyệt phun ra có vòi, ngã xuống sân nhà chết ngay tại chỗ. óc não bắn tứ tung dưới đất. Con Ma Ngải cúi xuống hốt lấy, bỏ vô miệng nhai tóp tép ngon lành.

Lúc ấy Lưu nghe tiếng thét của sư Pháp Cang chạy vô nhà. Chàng thấy chân tay của sư Pháp Cang còn đang giựt giựt Con Ma Ngải nhìn thấy chàng mỉm cười thích thú.

Lưu hoảng hốt ù té chạy ngoài sân. Đầu óc chàng choáng váng. Chàng chỉ còn một ý nghĩ duy nhất trong đầu là làm sao chạy trốn cho thực mau để giữ lấy tánh mạng.

Mọi người thấy Lưu chạy bán mạng ra ngoài đường cũng chạy theo ngay. Cả Lưu và Thơm cùng nhảy lên xe xích lô của Thi. Lưu hét lớn:

“Chạy mau, chạy mau về chùa Linh Ẩn, không có chết cả đám bây giờ.”

Thi đạp xe tới bên phà. Lưu nhảy xuống nói:

“Con Ma Ngải giết chết hai ông ấy rồi. Thi về nhà nói mọi người đừng tới nhà anh nữa, kéo mang họa cả đám đó. Để anh và Thơm đi cầu cứu được rồi.”

Thi quay trở về ngay. Lưu và Thơm vội vàng qua sông, kêu xe tới chùa Linh Ẩn. Trời đã tối hẳn, Lưu phải khò khẩn lắm mới tới được nhà ông thầy dẫn đường. Nghe Lưu nói, ông hoảng hốt xách đèn pin dẫn lối, tắt tả đi ngay.

Lưu và Thơm theo ông đi liền. Phải khó khăn lắm mới tới được chùa Linh Ẩn. Gặp thầy Phục Linh, Lưu nhào xuống đất, nắm lấy áo cà sa của thầy như thể đã tìm được cứu tinh, chàng nghẹn ngào thốt lên:

“Thưa thầy, hai thầy kia đều chết rồi. Thầy hãy cứu con, thầy ơi.”

Nói xong Lưu thấy đầu óc tối tăm, chân tay rã rượi. Nhiều ánh sao bay tứ tung quanh đầu, và chàng ngất đi. Khi tỉnh lại, chàng đã thấy đồng hồ tay chỉ gần mười

hai giờ đêm. Lưu nhìn thấy thầy Phục Linh đang đứng bên cạnh. Hai hóm mắt ứa máu trông ra ngoài trời, hình như ông đang suy ngẫm điều gì mà chưa có giải pháp giải quyết.

Lưu trở mình nhè nhẹ, thầy Phục Linh phát giác ngay. Ông nói chậm chạp:

“Đi sai một nước cờ, thua hết cả ván. Xin thí chủ cho biết Pháp Hùng và Pháp Cang chết như thế nào?”

Lưu kể lại đầu đuôi những gì chàng chứng kiến. Thầy Phục Linh chăm chú lắng nghe, hồ mắt sâu thăm thẳm trào rạ vài giọt lệ ngậm ngùi. Ông nói:

“Con Ma Ngủ này có nhiều công lực hơn bản tăng dự đoán. Nó hơn hẳn những con Ma Ngủ khác khi nuôi đủ ba mươi sáu ngày. Thí chủ có chắc chắn là chỉ mới nuôi được nó có mười lăm ngày thôi phải không?” Lưu đếm thầm một lần nữa rồi đáp:

“Chắc chắn không sai. Vì con ở Thái Lan ba ngày, trở về Việt Nam mới có mười lăm ngày, mà hôm nay chưa cho nó hút máu. Như vậy là nó chỉ được nuôi có mười bốn ngày thôi.”

“Thí chủ có nuôi nó bằng những thứ gì khác nữa không?”

“Không.”

Nói xong Lưu chợt nhớ ra con Ma Ngải còn tự đi tìm đồ ăn tùm lum, nào gà, chó, mèo, nó còn hút máu Thơm và ngủ với chàng nhiều đêm nữa. Lưu lật đật nói hết cho thầy Phục Linh nghe. Thầy Phục Linh cau mày lắc đầu than:

”ý trời, ý trời Quả là trời đã xếp đặt cái chết cho hai đệ tử ta. Vì bản tánh Ma Ngải thuộc về âm. Khi nó đã tự đi tìm được thức ăn thì chỉ cần những thứ âm tinh. Bởi vậy ngay từ khi còn non ớt mà đã được nuôi dưỡng nhiều như vậy, con Ma Ngải này phải là thứ ghê gớm hơn tất cả các con Ma Ngải được nuôi từ trước tới giờ. Nếu nó được nuôi đủ ba mươi sáu ngày, bản tăng chắc chắn nó sẽ thành

Ma Vương, Không có ai ở trần thế này có thể khuất phục được nó nữa. Có lẽ cách nuôi này chính La Cát cũng không biết. Không ngờ nó lại xảy ra trong trường hợp của thí chủ.”

“Thầy có cách nào khuất phục được con Ma Ngải này không?”

Thầy Phục Linh trầm ngâm giây lát, lắc đầu:

“Bản tăng cũng không biết chắc có đủ sức hay không. Nhưng thí chủ tuyệt đối không được chích máu nuôi nó nữa. Nếu không sẽ chẳng có ai là địch thủ của nó đâu.”

Lưu bàng hoàng, chàng kể lại những kinh nghiệm đau đớn về cảm ứng máu thịt thông đồng của chàng và Ma

Ngải. Thầy Phục Linh an ủi:

“Thí chủ đừng sợ, lát nữa đúng mười hai giờ đêm, bản tăng sẽ cùng bảy đệ tử còn lại lập Bát Quái Trận hộ pháp cho thí chủ. Khi phát giác không tìm được thí chủ để hút máu, Ma Ngải sẽ làm cho thí chủ đau đớn. Nhưng chúng tôi sẽ dùng Bát Quái Trận vây thí chủ vô chính giữa để làm thành Vòng Ban Nhược Tâm Tấu Hộ Pháp để bảo vệ thí chủ trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Nếu Ma Ngải không được tiếp máu, công lực nó sẽ giảm đi thực mau và mình kéo dài được hai ngày nữa, nó không có máu của thí chủ sẽ phải chết.”

Lưu an tâm gật đầu, đồng hồ cũng đã chỉ gần mười hai giờ đêm. Thầy Phục Linh nói:

“Bây giờ thí chủ ngồi lên, chúng ta bắt đầu lập trận thì vừa. Còn nữ thí chủ ở bên cạnh lo tiếp nước cho chúng tôi, mỗi khi chúng tôi cần.”

Thầy Phục Linh và bảy đệ tử của ông ngồi chung quanh Lưu làm thành Bát Quái Trận. Không một ai lên tiếng. Cảnh rừng âm u, côn trùng reo rả rích như ma kêu quỷ hờn. Lâu lâu có tiếng chim cú ăn đêm nghe rợn gáy.

Đúng mười hai giờ đêm, tim Lưu bắt đầu giật mạnh, đau nhức như có ai lấy dao thọc vô, chàng co ngời lại đau đớn Tắm nhà sư bắt đầu tụng kinh. Nghe nghiêm trang hiền lành, du dương, trầm bổng. Tim Lưu từ từ đập lại bình thường và chàng không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Nhưng Lưu vẫn còn cảm thấy hồi hộp lạ thường. Hình như sức ép vừa rồi từ lồng ngực Lưu đã chuyển sang tắm nhà sư ngồi chung quanh. Mỗi lúc họ tụng kinh càng nhanh, mồ hôi đã bắt đầu ra lấm tẩm trên trán mọi người và càng ngày càng ra nhiều hơn. Những vị sư này hình như đã dùng toàn lực để giải tỏa phép ma trên người Lưu. Chàng thấy cảm động vô cùng và liếc nhìn thầy Phục Linh.

Thầy đang cau mày, vẻ mặt lo lắng. Linh cảm cho Lưu biết có điều gì bất chắc.

Bỗng một tiếng hú ghê rợn từ xa vọng lại, trong chớp mắt. Con Ma Ngủi đã bay xuyên qua mái tranh vô trong lều. Bây giờ nó đã lớn như một ngời bình thường, nhưng chân tay dài lướt thướt và cao lêu khêu. Bộ ngực nó to như hai cái rổ đồ hồ, hai mắt chiếu ra luồng ánh sáng đỏ như máu. Cái đầu lắc lư nhìn chăm chăm vào Lưu. Tất cả các vị sư bỗng cất tiếng cao hơn tụng niệm, âm thanh bay

bồng xoăn lầy nhau. Ma Ngải bước đi nghiêng ngửa, bỗng nó cuộn tròn người lại, phóng tới phía Lưu. Hình như nó đụng phải một bức tường vô hình, té nhào xuống đất. Nó tức giận rống lên vang rền, cặp mắt thù hằn gian ác nhìn Lưu đăm đăm như muốn ăn tươi nuốt sống chàng tức thì.

Toàn thân nó run rẩy thực mạnh. Sức ép trên ngực Lưu bắt đầu thấy nặng nề. Tiếng tụng kinh của các vị sư càng lên cao, nhưng càng nhanh thì Lưu cảm thấy hơi thở của các vị đó càng nặng nề và đã bắt đầu nghe rõ. Bây giờ Ma Ngải đã thay đổi mục tiêu, nó không nhắm vào Lưu nữa, mà bắt đầu quay vòng tròn quanh tám vị sư. Nó càng quay nhanh, sức ép càng đè nặng trên ngực Lưu. Tiếng

tụng kinh càng nhanh theo. Cuối cùng Ma Ngải đã trở thành một cái bóng màu đỏ quay nhanh như chong chóng.

Tám nhà sư đã bắt đầu khó thở, tim đập thành thịch thịch thật mạnh trong lồng ngực của các ngài. Không biết lồng ngực của họ sẽ nổ tung ra lúc nào. Ma Ngải quay càng nhanh, tim của các vị sư đập càng mạnh. Bỗng có tiếng gà gáy sáng. Tám vị sư mừng rỡ, hình như họ được hỗ trợ một nguồn sinh lực mới. Tiếng tụng kinh mạnh mẽ trở lại, điều hoà và thật thư thái.

Ma Ngải bỗng dừng ngừng lại, lông lá nó tả tơi, cặp mắt thù hận ngất trời. Cái đầu lúc lắc nhìn quanh, bộ ngực đung đưa trông dễ sợ. Nó chợt nhìn thấy Thơm nằm chết giấc ở góc lều, tia mắt đỏ hung quang, mừng rỡ từ từ tiến lại. Nó chiếu luồng nhơn tuyến đỏ ao vô mặt nàng. Không hiểu sao Thơm từ từ mở mắt, nàng nghe có tiếng thì thầm:

“Bóc tấm giấy dơ bẩn ở cổ mày ra mau.”

Thơm từ từ đưa tay gỡ tấm bùa, ném xuống đất. Con Ma Ngải tiến lại vòng tay ôm lấy Thơm, lột hết quần áo nàng ra thực mau. Thân thể nàng lồ lộ, bộ ngực chắc nịch căng tròn, làn da trắng muốt. Hai chân thẳng tắp, cặp đùi nở nang chạy dài tới bờ lông mượt mượt đen tuyền. Con Ma Ngải nắm hai chân nàng căng ra, mở rộng banh ra trước mắt các vị sư. Các ngài từ từ nhắm mắt lại, nhưng tiếng tụng kinh vẫn điều hoà và thực mạnh mẽ.

Con Ma Ngải cất tiếng cười ghê rợn, bất thành linh nó thấy Thơm vô mình Lưu. Vòng Ban Nhược Tâm Tẩu Hộ Pháp chỉ cần được tà ma chứ không có ảnh hưởng gì tới người phạm xác thịt nên thân thể Thơm rơi ngay trên mình Lưu. Lúc ấy Lưu bị sức ép trên ngực đã trở nên nửa tỉnh nửa mê. Tự nhiên chàng thấy một người con gái ôm chầm lấy mình, Lưu từ từ mở mắt, thấy Tú Quyên nước mắt đầm đề, trần truồng run rẩy nhìn chàng như van xin. Chàng vội vàng vòng tay ôm lấy nàng, bờ môi Lưu cúi xuống gần lấy miệng Tú Quyên, thì thầm:

“Em đừng khóc nữa, có anh đây không ai dám động tới em đâu.”

Tú Quyên càng sa lệ, nàng không nói gì. Thân thể ép cứng lấy mình Lưu. Bộ ngực Tú Quyên như có ai bóp nặn tới đỏ ao, căng cứng và run lẩy bẩy. Chỉ có vài ngày mới đây mà Lưu không hiểu sao ngực nàng cương lớn lên quá khổ như vậy. Trông thực hấp dẫn tới điên người. Chàng đưa tay lên ngliic nàng xoa nhẹ nhẹ, hỏi:

“Em có đau không?”

Tú Quyên lắc đầu. Lưu lại bóp mạnh hơn chút nữa hỏi:

“Như vậy có đau không?”

Tú Quyên lại lắc đầu nhẹ nhàng và mỉm cười. Lưu thích thú bóp thực mạnh, nàng rên lên sung sướng làm máu trong người chàng chảy mạnh và toàn thân nóng lên. Lưu cởi nhanh quần áo ném qua một bên, đè Tú Quyên xuống, lụp chụp trườn lên mình nàng, nhấp mạnh...

Bỗng có tiếng nổ long trời lở đất, Lưu hải hùng nhồm dậy. Giọng cười ma quái của con Ma Ngải đặc thẳng kéo dài ghê rợn. Lưu nhìn thấy bảy vị sư té bật ra nằm sòng sượt lồng ngực của các vị bể nát, máu me lênh láng như nước lụt. Lại có tiếng gà gáy sáng. Con Ma Ngải vội vàng phóng lại, nó tấp Lưu một miếng, vục mặt, mũi vô vết thương hất mạnh. Lúc ấy thầy Phục Linh lom ngòm bò dậy,

mặt mày mình mẩy ngài máu me be bét, nhưng lồng ngực còn nguyên vẹn. Ngài chấp hai tay thét to:

“Đồ nghiệp chướng, hãy phục pháp lập tức.”

Tiếng thét của thầy Phục Linh to như sấm sét. Tiếp đó một dòng máu tươi từ trong miệng của thầy bắn ra thực mạnh như mũi tên bay thẳng vào Ma Ngải. Đang mải hút máu Lưu, con Ma Ngải tránh không kịp dòng máu, té nhào xuống đất, gằm lên vang trời. Nhưng nó đã lạnh lẽo, cuốn người lại, bay tung nóc lều mất dạng.

Thầy Phục Linh chợt ngã người trên mình Lưu. Chàng vội vàng đỡ nhà sư già dậy. Cả miệng thầy đầy máu me, thầy thở hổn hển, mắt nhắm nghiền chứng tỏ muốn đứt hơi tới nơi. Tiếng thầy đứt quãng bên tai Lưu.

”Thí chủ hãy trốn nhanh. Bần tăng đã cắn lưỡi phun máu. Đây là tuyệt chiêu La Hán Phục Ma, nhưng rất tiếc chỉ làm cho con súc sinh bị thương nhẹ. Tối mai nó có thể đi tìm thí chủ nữa. Thí chủ hãy trốn mau... đừng bao giờ... giờ... để cho nó hút... máu nữa... nữa nhớ nhé... đừng... đừng ,

Lưu run rẩy hỏi:

“Con phải trốn đi đâu bây giờ?”

“Hãy tới miếu Chung Quì trong Chợ Lớn. Tìm Chung Tử, cho ông ta biết về cái chết của bần tăng là được rồi.”

Lòng Lưu nổi lên trăm mối đau thương, trăm tội cũng tại chàng gây nên. Không hiểu sao Lưu lại nhìn Thơm thành Tú Quyên ngay lúc thập tử nhất sinh đó. Mà dù cho có là Tú Quyên đi chăng nữa, chàng cũng không có quyền làm ô uế nơi Phật môn như thế này. Lưu khóc rống lên:

“Thầy ơi, thầy không chết được đâu. Chung Tử là ai vậy hả thầy?”

Thầy Phục Linh cố ráng hết sức thì thào.

“Ông.. ta... là... cháu... hai... mươi... đời... của... Chung...Quì...”

Thân thể của thầy Phục Linh dần dần lạnh đi. Máu của ông ràn rụa ra khắp quần áo Lưu. Chàng từ từ đứng dậy đặt xác nhà sư già xuống đất. Cặp mắt ông vẫn còn mở to Lưu nhìn chung quanh, thấy xác của các vị sư vẫn còn nằm la liệt trên vũng máu với trái tim bể nát văng ra ngoài. Lưu nhớ tới chiều nay khi tới chùa Linhẩn, lòng chàng tràn đầy hy vọng. Nhưng bây giờ, chỉ vài tiếng đồng hồ sau, tất cả mọi vị sư khả tính trong ngôi chùa cách biệt trần thế này bỗng dưng đều quy tiên một lượt. Từ nay nơi đây sẽ không còn tiếng gõ mõ tụng kinh hàng ngày của các vị chân tu này nữa. Quả là lạnh xa trần thế mà vẫn không thoát khỏi nghiệp chướng từ xa mang lại. Lưu quì xuống đất khóc nức nở, chàng đâm mạnh xuống nền đất cho tới khi tay bật máu, gào lên:

“Tại sao... tại sao... tôi đã phạm lỗi...”

Tiếng âm vang của rừng già:

“Phạm lỗi... phạm lỗi...”

Một hồi lâu, Lưu chùi nước mắt đứng dậy. Nhìn xuống nhục thể của vị sư già, chàng nói:

“Xin thầy tha tội cho con. Cứ an nghỉ giấc ngàn thu, con sẽ nhất định trả thù cho các thầy. Con phải tận tay giết chết con Ma Ngải này. Tận tay giết chết tên La Cát nữa.”

19. Chương 19: Ngày Thứ Mười Sáu

Lưu Thơm và Cam từ giã gia đình người đệ tử tu tại gia của chùa Linh ẩn. Ba người kêu xe vô Chợ Lớn. Quần áo của mọi người đã được giặt sạch những vết máu trước khi trở về.

Cả ngày hôm nay, ba người đã hỏi thăm cả ngàn người mà không ai biết miếu Chung Quì ở đâu. Cả cái tên Chung Tử cũng không ai nghe thấy bao giờ. Nhiều người còn ngạo báng tui chàng là đọc tiểu thuyết riết rồi điên nữa. Bởi vì cái tên ông Chung Quì là một tay bắt ma chuyên nghiệp trong chuyện Tàu. Một nhân vật nổi tiếng trong tiểu thuyết của những chuyện thần thoại, ma quỷ !

Nhưng cả ba người nhất định phải tìm cho ra. Bởi vì đó là điều sống chết, không thể nào bỏ cuộc được. Trời đã về chiều, mặt trời cũng vừa khuất dạng. Những tia sáng yếu ớt cuối cùng trong ngày còn phản chiếu trên những đám mây bay thực thấp. Cuối chân trời, mây đen phủ kín cả một vùng. Những tia sét thỉnh thoảng chạy ngoằn ngoèo trên nền mây đen sậm. Chắc chắn đêm nay sẽ có mưa to.

Thơm lo lắng hỏi:

“Bây giờ phải làm sao hả anh Lưu?” .

Lưu thở dài.

“Anh cũng không biết làm sao bây giờ. Nhưng nhất định chúng mình phải tìm cho ra ông Chung Tử.”

Cam mệt mỏi hỏi:

“Tìm đâu cho ra bây giờ?”

Lưu thần thờ nói:

“Anh cũng không biết, nhưng tới đâu hay tới đó?”

“Nhưng con Ma Ngải nửa đêm sẽ lại tìm tới anh.”

Lưu gật đầu.

“Nhất định nó sẽ tới, dù anh có trốn đi đâu cũng không được vì anh và Ma Ngải máu thịt đã đồng thông.”

Thơm run lấy bẫy.

“Như vậy thì chết rồi.”

Lưu cố bình tĩnh, nói:

“Bây giờ nó còn cần tới anh nên không dám giết anh chết đâu. ít nhất cũng còn hai mươi ngày nữa. Tức là đủ ba mươi sáu ngày để nó hoàn tất việc sinh trưởng và tu luyện sơ khởi.”

Thơm nói:

“Trời sắp mưa lớn, chúng mình về nhà đi anh.”

“Anh nghĩ bây giờ chúng ta ngủ đâu cũng vậy, hay là cứ ở quanh vùng này cho tiện để ngày mai còn tiếp tục kiếm nữa.”

Thơm gật đầu.

“Như vậy cũng được.”

Lưu bàn:

“Chúng ta kiếm một cái khách sạn nào mượn phòng, ở luôn đó cho tới khi nào tìm thấy ông Chung Tử thì thôi.”

Trời bỗng bất thần đổ mưa thực lớn. Bọn Lưu chạy vội vô mái hiên một căn nhà bên đường nép mưa. Những hạt mưa mỗi lúc một dày hơn, trời tối sầm xuống. Ba người đứng nép vô nhau cho khỏi ướt, ngoài đường vắng hoe không còn ai. Cả khu phố hình như không có điện, tối mò. Thơm dựa lưng vô tường, vòng tay ôm ngang lưng Lưu thì thầm:

“Trời tối quá anh ơi.”

Lưu cũng vòng tay ôm lấy vai Thơm.

“Không biết chỗ nào có phòng ngủ bây giờ.” .

Bổng Cam mừng rỡ la lên.

“Kia có chiếc xe xích lô kia, hay là chúng mình nhờ ông ta chở tới phòng ngủ đi.” .

Lưu dùng tay làm loa gọi lớn:

“Xích lô, xích lô...”

Bác phu xe từ từ cho xe đậu lại sát vô lề đường, vội vàng mở tấm chắn phía trước. Cam chạy ra thực mau, chui vô xe. Lưu và Thơm chạy theo liền. Cả ba người chất lên chiếc xe chật cứng. Cam vô trước nên nàng ngồi trên nệm xe, tự nhiên Lưu lại ngồi lên lòng nàng. còn Thơm phải gồi dưới chân. Bác phu xe hỏi lớn:

“Các ông bà muốn đi đâu ạ?”

Lưu trả lời liền:

“Ông chở chúng tôi tới bất cứ phòng ngủ nào gần đây nhất cũng được.”

Bác phu xe gài tấm che phía trước lại, hí hục đẩy xe đi. Xe chật quá nên Lưu phải ép sát lưng vô ngực Cam, chàng ái ngại hỏi:

“Em có chịu nổi không?”

Cam thì thầm bên tai Lưu.

“Không sao đâu anh.”

Xe chật quá, không biết để tay ở đâu. Cam vòng tay ôm lấy bụng Lưu. Trong khi đó Thơm ngồi dưới, hai tay ôm lấy hai chân Lưu, đầu ngửa dựa vô bụng chàng. Còn Lưu nắm lấy hai vai Thơm, sợ nàng té v~ phía trước. Đường xá gập ghềnh đầy ổ gà, bác phu xe không thể nào tránh được trong đêm m~.ta lén tới tấm nệm xe xóc lên xóc xuống. Xe chạy một lúc thực lâu. Lưu để ý thấy hơi thở Cam phía sau nóng hôi hổi, phà vô gáy chàng, ngực nàng cũng phập phồng lên xuống, tiếng Cam thì ào ào thực nhỏ như lẫn vào tiếng mưa rơi bên ngoài âm ỹ.

“Anh... anh Lưu ơi...”

Lưu nghiêng đầu qua hỏi nhỏ, chỉ đủ mình nàng nghe.

“Em nói gì?”

Cam thì thào: .

“Em thương anh quá hà.”

Lưu quay hẳn đầu lại, Cam đã vội vã hôn lên miệng chàng. Lưỡi nàng lùa qua răng Lưu, chàng vội vàng núc chặt. Ngay lúc ấy Lưu cũng thấy Thơm cúi xuống hôn lên tay chàng. Lưu luồn bàn tay qua cổ áo nàng, rà trên bộ ngực săn cứng, bóp nhẹ nhẹ. Thân thể của hai người con gái ép cứng hai bên trong chiếc xe xích lô chật chội làm người Lưu nóng lên bừng bừng. Những bắp thịt cứng lại, căng lên. Hình như Thơm cảm thấy điều bất thường này ngay vì nàng dựa lưng vô bụng Lưu. Nàng cắn nhẹ vô tay chàng, thì thầm:

“Em thương anh quá hà.”

Hai câu nói vô tình của hai chị em lại giống nhau từng chữ làm Lưu run rẩy. Có lẽ Cam (ũng nghe thấy chị nàng vừa nói gì nên cười khúc khích lặp lại:

“Em cũng thương anh Lưu nữa.”

Lưu cười nho nhỏ. .

“Vậy anh thương cả hai em có được không?”

Cam nói ngay: .

“Em chịu đó, chị Thơm chịu không?”

Thun~ véo vô đùi em, máng yêu:

“Đồ con nít hà bá.”

Nàng chẳng còn lạ gì Lưu đã ngủ với Cam và con nhỏ rét khoái chàng. Ngược lại Cam cũng biết thế, nhưng không có đứa nào dám nói ra miệng công khai mà thôi.

Cam nghe chị rửa, nàng thích thú lấy hai chân cặp chặt lấy mình chị. Nàng vô tình phát giác bàn tay Lưu đang mò mẫm trên ngực Thơm. Nàng cắn nhẹ vào má Lưu nói nhỏ nhỏ: .

“Anh tham lam lắm nhé.”

Lúc ấy Thơm cũng khám phá ra chân Cam chạm phải tay Lưu đang mò mẫm trên ngực nàng và nghe Cam trách Lưu. Nàng mỉm cười trong bóng tối. Nghĩ tới tối nay chắc chắn Lưu sẽ ngủ chung với cả hai đứa. Như vậy càng hay, vì đỡ phải đóng kịch nữa. Bỗng Thơm nghe Cam nói với nàng:

“Bà này cũng dâm quá đi.”

Lưu nghĩ cách phải bình Thơm, chàng cố tình tạo cơ hội chứng cứ sự dâm dúi của chàng với Cam. Nghĩ thế. Lưu hôn thực kê lên miệng Cam và gấn chặt môi nàng không cho Cam nói lên lời. Hình như Cam hiểu thâm ý của Lưu, nàng ứ ớ định phản đối lại càng làm cho Thơm có lý do nói vô:

“Còn mày đang làm cái gì đó hả Cam?”

Khi miệng Lưu vừa nhả ra, bàn tay Cam thọc xuống phía dưới nắm lấy đùi Lưu, bóp mạnh làm Lưu nhảy nhồm lên, Cam rít lớn nhỏ nhỏ.

“Cho anh chết luôn, ai bảo bình.”

Thơm thấy Cam hành hạ Lưu, cười khúc khích, nói:

“Cho mày đại diện tao nữa đó.”

Cam cười lớn hơn.

“Bà cứ yên chí đi, anh ấy không thoát khỏi tay tôi đêm nay đâu.”

Lưu cười sằng sặc. . .

“Tối nay anh chấp cả hai đứa đó.”

Cam day nghiến. .

“Anh mà sợ gì ai, con mẹ mập già mà anh còn nhào vô cả đêm với nó thì đâu có vừa gì.”

Thơm cười khúc khích hỏi:

“Bộ mày thấy sao?”

“Chứ còn gì nữa. Bữa hôm ấy em tới sớm thay chị. Bất gặp hai ông bà nằm tênh hênh không thèm đóng cửa nữa. Ghét mặt, em mới lấy phân bò chét tùm lum rồi nhúng nước quần áo của cả hai người luôn. Sáng ra cả anh lẫn chị quỳnh lên như gà mắc đẻ. Nghĩ cũng tức cười quá đi.”

Lưu la lớn:

“À thì ra là bàn tay nhám nhúa của em. Để tối nay em sẽ chết với anh.”

Thơm cười ha hả, nói:

“Đừng có sợ Cam, có tao bình mày.”

Xe cũng vừa ngừng lại. Bác phu xe mở tấm vải chắn phía trước, Thơm vội vàng nhảy xuống, chạy vô mé hiên phòng ngủ ngay. Lưu và Cam cũng lần lượt phóng ra thực nhanh. Lưu đưa tiền cho bác phu xe, chàng nói nhanh:

“Bác cầm lấy khỏi phải thối lại.”

Bác phu xe nhìn theo Lưu mừng rỡ.

Cả ba người chạy vô trong phòng ngủ cũng đã ướt hết rồi. Người quản lý đưa chìa khóa cho Lưu và nói số phòng. Chàng vội vàng cùng Thơm và Cam lên lầu ngay. Cả hai cùng dành nhau phòng tắm, nhưng cuối cùng Thơm cũng nhường em vô trước.

Cả Thơm và Lưu cùng cởi hết quần áo đưa cho Cam đem vô phòng tắm vắt cho khô, vì mọi người sợ nước chảy dòng dòng làm ướt hết nhà. Bởi vậy mỗi người phải lấy một chiếc khăn lông quấn chung quanh người.

Khi Cam vô phòng tắm rồi, tự nhiên Lưu nhìn Thơm, bỗng chàng bắt gặp ngay ánh mắt nàng cũng đang nhìn mình thật ướt át. Lưu mỉm cười ôm lấy nàng, chiếc khăn tắm quấn quanh mình chàng tuột xuống sàn nhà. Khăn tắm của Thơm cũng rơi xuống đất. Vì cả hai chiếc khăn nhỏ nhắn nên không quấn hết được một vòng, nếu không giữ sẽ tuột ra ngay. Khu này hôm nay lại bị cúp điện ánh sáng cây đèn dầu lơ mờ không soi rõ được căn phòng khiến cả hai tự nhiên hơn. Thơm thì thầm:

“Coi chừng con Cam ra bắt tử kỳ lắm đó anh à.”

Lưu cười hì hì. ”

“Lúc nãy trên xe nó nói gì em không nhớ sao?”

“Nó nói cái miệng thôi mà, biết gì đâu.”

“Em làm bộ hay ngây thơ thực sự vậy. Bộ em không biết anh với con Cam có gì rồi hay sao?”

“Ai lại không biết, nhưng mà dù gì thì nó cũng mới có mười sáu tuổi thôi mà. Ý nghĩ và hành động như con nít. Bất quá anh chỉ cho nó và nó cũng bắt chước người lớn chút đỉnh thôi chứ biết cái gì.”

“Em lầm rồi, nó còn ma quỷ hơn em nhiều. Đã có lần anh muốn xử vì nó.”

Thơm cười khúc khích:

“Em không tin.”

Lưu mỉm cười:

“Thù để tối nay em biết ngay chứ gì.”

“Ừ, nhưng anh không được bày đặt cho nó đó.”

Lúc ấy Cam cũng vừa trong phòng tắm đi ra, thấy hai người ôm nhau xà nẹo, cười hì hì:

“Mới đây mà đã dính vô nhau rồi, tôi cũng sợ bà Thơm luôn.”

Thơm trả đũa liền.

“Mày lo cái thân mày đi, đừng có làm bộ. Anh Lưu nói hết với tao rồi đó.”

Cam kêu “á” lên một tiếng, xông lại, vật Lưu xuống giường, leo lên bụng chàng. Hai chân nàng kẹp hai bên hông Lưu, mình chồm tới trước căng hai tay chàng ra, nhìn vô mặt Lưu, hỏi:

“Anh dám à?”

Lưu nằm dưới nhìn lên. Thân thể Cam tròn trịa, bộ ngực nung núc, rung rinh theo hơi thở nàng hỗn hển.

Chàng cười hì hì, nói:

“Anh dám cái gì đâu?”

“Thì bà Thơm bả ấy nói đó.”

“Nói cái gì?”

“Nói cái gì ai biết.”

“Vậy mà em hỏi anh.”

Thơm cười khúc khích, nói:

”Mấy người ở đó nói chuyện rằng lân đi, để tôi đi tắm cái đã.

Thơm nói xong bước vô phòng tắm, nàng múc nước kỳ cọ Thân thể mấy bữa nay bẩn thỉu ghê hờn. Cam và Lưu vẫn cãi nhau chí choé bên ngoài, thực trẻ con. Bất giác nàng mỉm cười. Tự nghĩ, con Cam dù sao cũng chỉ có mười sáu tuổi. Thân thể nó to lớn và đầy đà hơn nàng nhiều cũng chỉ vì ăn chưa no, lo chưa tới. Tâm tính vô tư, chưa biết gì mùi đời. Nàng cố tình tắm thực lâu để cho Lưu đùa rồn với Cam cho thoả thích. Thơm nghĩ tới cả hai chị em nàng cùng được lòng Lưu, lo gì cuộc sống gia đình phải khó khăn nữa. Dù chàng có về Mỹ, không lẽ mỗi tháng

không gửi về được vài chục đô la hay sao. Nhưng chợt nghĩ tới chuyện con Ma Ngủi, Thơm rùng mình, nàng run lên và chạy vội ra nhà ngoài. La lớn:

“Mấy giờ rồi anh Lưu.”

Lưu đang ôm Cam, nghe Thơm hỏi, giật nảy mình nhìn đồng hồ. Chàng hấp tấp trả lời:

“Gần mười một giờ đêm rồi, sao nhanh quá vậy kìa.”

Thơm giục.

“Anh vô tắm đi, con Ma Ngủi sắp tới rồi đó.” Lưu lật đặt phóng vô buồng tắm ngay, chàng kỳ cọ thực kỹ. Những vết máu đọng lại từ tối qua vẫn còn lổm đổm

trên da thịt chàng. Hơn nửa tiếng sau Lưu mới tắm xong.

Chàng ra nhà ngoài bảo Cam:

“Anh chắc em phải tắm lại quá, lúc nãy chúng mình ôm nhau, mình mảy anh dơ lắm, còn toàn máu đọng lung tung trong mình à.”

Cam lật đặt chạy vô buồng tắm, Bối nước ào ào ngay. Vừa tắm, nàng vừa la chói lói:

“Người anh hôi như cú hà.”

Lưu cười hì hì ôm lấy Thơm. Thân thể nàng mát rười rượi. Chàng thì thầm:

“Anh muốn mang em qua Mỹ sống cho tới già quá.”

Thơm hôn lên miệng Lưu, nói:

“Sống tới già rồi ném em vô nhà thương dưỡng lão phải không?” .

“Thì lúc đó anh cũng vô đó luôn.”

“Anh nói nghe tình nghĩa lắm. Em mới có vắng mặt mấy tiếng đồng hồ là đã lột quần áo mụ Chín y tá ra rồi còn làm bộ.”

Lưu nói nhây:

“Thì đàn ông nào không vậy. Tại mụ ấy cứ hây hây trước mặt anh. Kín kín, hờ hờ. Làm bộ khám bệnh, vuốt vuốt ve ve, làm sao anh chịu nổi.”

“Thế là anh dè dặt người ta ra à?”

“Thì bà ấy muốn thế mà.”

“Tại sao anh biết chắc người ta muốn chứ. Không lý bà ấy dám tấn công anh trước.”

“Không phải bà ấy tấn công anh trước. Nhưng mà bà ấy mặc áo rộng thùng thình, làm bộ cúi xuống khám bệnh cho anh. Trong chiếc áo bà ba đó lại không có đồ lót. Bộ ngực to như trái bưởi Biên Hòa lúc lắc như thế ai mà không thấy.”

“Thấy thì sao chứ. Tự nhiên anh dám rở vô sao?”

“Thì ai mà dám, nhưng bà ấy cứ đứng như vậy thực lâu cố ý cho anh ngắm nghía. Rồi nhìn anh mỉm cười như đồng lõa. Anh mới nắm lấy tay bà ấy. Bà ta cũng chẳng nói gì chỉ nhìn anh mỉm cười. Lúc ấy anh nín bả ta xuống, bà theo tay anh nằm đè lên mình anh. ép sát bộ ngực vô ngực anh nên anh mới hôn lên miệng bà ấy.”

“Thế là hai người bắt đầu à?”

“Thân thể anh như ngồi trên lò lửa, còn chịu thể nào nổi nữa. Chuyện gì phải tới nó phải xảy ra thôi.”

Thơm cười khúc khích.

“Em nghi anh xảo quá, cứ làm như tiểu thuyết ấy. Mấy ông có học ở Mỹ về, ông nào ông đó nói năng ngọt như đường phèn, chịu không nổi.”

Lưu xảo đã quen, chàng biết là Thơm biết chàng xảo nhưng vẫn cứ tin, và chính chàng nói xảo riết rồi cũng tưởng là mình nói thiệt. Lưu cười hì hì, ôm ghì lấy Thơm hôn lên môi nàng.

Khi Lưu ngược mặt lên, bỗng chàng giật mình thấy con Ma Ngải đứng bên cạnh tự hồi nào. Bây giờ nó to lớn, kèn càng như một ngời khổng lồ. Miệng nó dính đầy máu tươi, hiển nhiên là vừa đi hút máu ai ở đâu rồi. Nó hất Thơm qua một bên, nắm lấy tay Lưu đưa lên miệng cắn nhẹ cho rỉ máu rồi đưa lên mũi hít liên hồi. Xong đâu đấy, nó xoay mình biến mất thật lạ lùng. Lúc ấy Cam cũng vừa lộ đầu

ra khỏi phòng tắm. Nàng thấy con Ma Ngải đang biến thành gió lướt đi, đứng chết như trời trồng.

Lưu thấy Thơm bị nó hất văng xuống sàn nhà. Khi con Ma Ngải biến đi rồi, chàng lật đật ôm lấy nàng bế lên giường. Thơm thiem thiem như người say ngủ. Hiển nhiên nàng đã xỉu đi rồi. Một lúc sau nàng từ từ mở mắt, nhưng mắt mờ lơ lơ. Cam cũng từ từ đi lại, nàng ngồi nhìn Thơm không nói năng gì. Lưu thấy Cam cũng không hơn gì Thơm, nét mặt cả hai người đều như nhau. Chàng biết chắc cả hai đã chìm vào trạng thái hôn mê, ảnh hưởng của Ma Ngải rồi.

20. Chương 20: Ngày Thứ Mười Bảy

Sáng sớm Lưu đã vội vã thức dậy. Chàng biết bây giờ không còn trông cậy gì được ở Thơm và Cam nữa. Chàng kêu ông quản lý phòng ngủ, đưa một ít tiền nhờ ông ta lo lắng ăn uống cho hai người và dặn không được để ai làm phiền hà gì tới hai nàng.

Ông quản lý được món tiền lớn cười hả hê, hỏi:

“Chẳng hay ông anh mắc đi đâu có lâu không?”

Lưu cười gượng:

“Chính tôi cũng không biết, lâu thì không biết bao lâu mới kiếm ra, còn may mắn có thể gặp liền trong ngày không chừng.”

Ông quản lý tò mò hỏi:

“Chẳng hay ông anh có thể cho tôi biết ông đi kiếm ai được không?”

Lưu cười nói:

“Có gì bí mật đâu. Tôi đi kiếm lão đạo sĩ có tên là Chung Tử ở miếu Chung Quì.”

Ông già quản lý phòng ngủ bật cười ha hả, nói:

“Tưởng ai, hoá ra cái thằng khùng đó.”

Lưu nghe nói mừng rỡ, lụm chụp hỏi:

“Nói như vậy có nghĩa là ông biết ông ta ở đâu hả?”

Ông quản lý cười hi hi.

“Ông kiếm thằng khùng đó làm chi vậy?”

Lưu ngạc nhiên hỏi:

“Bộ ông ta khùng thật sao hả ông?”

“Tôi cũng không biết, nhưng y đi tứ xứ xưng là cháu hai mươi đời của Chung Quì. Tên y là Chung Tử, ở cái chòi nho nhỏ tận cùng con hẻm đằng sau phòng ngủ này. Y vẫn nói đó là Miếu Chung Quì có tức cười không.”

Lưu mừng rỡ, cảm ơn ông quản lý phòng ngủ. Lật đặt đi ngay. Chàng không ngờ kiếm cùng trời đất không gặp, bất ngờ nó lại ở ngay sau lưng mà không biết. Lưu đi vòng qua ngả sau, quả thực có con đường hẻm nhỏ đi vô một con xóm lao động ngay đằng sau con phố của phòng ngủ. Con hẻm cũng không dài gì lắm, chàng chỉ đi chừng hai chục phút là hết đường. Ở tận cùng có một cái nhà nho nhỏ, sơn đỏ chói, có mấy chữ Chung Quì Miếu viết nguệch ngoạc, hình như bằng nhựa đường thì phải. Chữ viết như con nít chơi, viết bậy lên tường.

Lưu hơi thất vọng, nhưng chàng đã tới nơi cứ vô hỏi có mất mát gì đâu. Lưu gõ cửa. Có tiếng hỏi vọng ra ngay.

“Ai đó?”

Lưu lên tiếng.

“Xin cho gặp bác Chung.”

“Không có bác nào ở đây cả, có mình tôi thôi à có lẽ bác Chung chết lâu rồi.” .

Lưu vội nói:

“Dạ, thưa cho tôi gặp cụ Chung Tử ạ.”

Tiếng vọng trong nhà lại nói ra, có vẻ bức tức.

“Cụ cái gì, chỉ có Chung Tử ta thôi chứ làm gì có cụ Chung Tử nào lọt vô đây chứ. Thôi, nhà người đi đi, đừng ở đó mà lảm nhảm, ta ra phang ột gậy bây giờ.”

Lưu vẫn cố nói:

“Thầy Phục Linh dặn con tới kiến thầy Chung Tử có điều quan trọng.”

Tiếng trong nhà lại vọng ra.

”Tên Phục Linh ra sao rồi? sai người tới Um ta có chuyện gì đó? .

Lưu vừa nghe xong, cánh cửa đã bật mở. Chàng thấy một gã đàn ông trẻ trên dưới ba mươi. Cặp mắt xanh lè, sáng quắc. Đặ biệty có hàm râu quai hàm thực rậm, vểnh lên như Trương Phi trong truyện Tam Quốc Chí. Nhưng lại lùn tịt và ốm tong teo, trông thực dị tướng. Lưu vội cúi đầu chào, kính cẩn nói:

“ThầyPhụcLinh dặn tôi nói với thầy Chung Tử là thầy đã mất rồi.”

Gã đàn ông vội vàng kéo Lưu vô nhà, đóng cửa lại. Mặt y nhăn nhó, hỏi:

”Sao, Phục Linh chết thật rồi à? Tôi là Chung Tử đây.

Không phải cụ, bác, thầy, bà gì cả.”

Lưu ngạc nhiên với tuổi đời của Chung Tử lại có tài như thầy Phục Linh nói đó sao? Nhưng chàng cũng cố kể hết đầu đuôi câu chuyện về cái chết của thầy Phục Linh và các đệ tử Mặt của Chung Tử thay đổi luôn luôn, buồn bức và đăm chiêu thấy rõ. Nghe xong câu chuyện, Chung Tử nói:

“Phục Linh quá khinh địch. Y đáng lẽ phải tới tìm tôi trước để tôi phụ một tay. Nhưng rất tiếc y ỷ vào tu hành lâu năm. Đánh giá quá cao vào công lực củay, không hiểu rằng; trừ ma diệt quỷ còn phải coi theo số mạng. Bản tánh của mỗi người khác nhau, chứ không phải chỉ ỷ vào công lực tu hành.”

Ngưng một lát, Chung Tử nói tiếp:

“Tôi cũng quen với La Cát. Lần trước đi Thái Lan, có gặp y Được biết y đã cải tà qui chánh. Ma Ngải chắc là do đệ tử củay đánh cắp, lén lút ra bán cho cậu đấy chứ không phải lỗi của y đâu. Nhưng có điều thực lạ lùng, tại sao Ma Ngải của cậu lại lợi hại như vậy. Cậu có nuôi nó bằng cái gì khác nữa không?”

Rồi không để cho Lưu trả lời; Chung Tử lại nói tiếp:

“Lại đây, cậu lại gần đây để tôi xem tướng cậu.”

Lưu đến gần trước mặt ông ta.

Chung Tử thốt lên: .

“Người âm, đúng là người âm”

Lưu nhìn ông ta ngạc nhiên, không biết ông ta đang nói gì. Chung Tử lại nói tiếp:

“Tướng của cậu là toàn âm. Hai tai mỏng, đầu nhọn, trán thấp, lông mày xệ, nhưng miệng lại nhích lên. Tay hạc, chân rùa. cậu cho tôi biết giờ và ngày sinh tháng để xem sao.”

“Nhưng tôi không biết âm lịch ngày nào.”

“Cậu cứ nói dương lịch là tôi tính ra ngay.” A Lưu cho ông ta biết ngày sinh tháng để xong. Ông đập mạnh tay lên bàn nói lớn.

“Đúng là cậu để vào giờ âm, ngày âm, tháng âm và năm cũng âm nữa! ! !”

Lưu lo lắng hỏi:

“Người âm có phải là xui xẻo lắm không?”

Chung Tử lắc đầu, nói:

”Trời có đạo, người có số. Người âm cũng có số của người âm chứ có tệ hơn người khác đâu. Nhưng âm khí mạnh thì nuôi ma rất dữ. Ngày xưa, người âm như cậu

thường bị bắt đi luyện phép tà ma. Phục Linh không rành tướng số nên không biết cái lợi hại của âm khí đã được cậu truyền cho con Ma Ngải.”

“Bây giờ tôi phải làm sao?”

Chung Tử cười hì hì, nói:

“Có gì đâu, dù ma có dữ mấy cũng không khỏi tay họ Chung này. Nhưng thật xui xẻo, hôm nay tôi mới đi hiến máu cho nhà thương, nên công lực chỉ còn lại bảy tám phần. Nhưng cứ thử vài chiêu với con Ma Ngải của cậu cũng không sao. Coi thử nó lợi hại tới cỡ nào.”

Lưu nói:

“Con Ma Ngải này rất lợi hại, tôi sợ ông đã yếu sức rồi, không nên đánh với nó đâu.”

Chung Tử trợn mắt nói:

“Khi tôi mười tuổi, công lực tôi đã ăn đứt Phục Linh rất nhiều. Giònghọ Chung là giònghôi bắt ma. Cậu cứ yên trí.”

Nói xong ông ta đi tới bàn thờ lấy ra một cái hộp đựng kiếm. Rút ra và múa lên không. ánh hào quang tỏa ra từ thanh kiếm sáng lóa, lóng lánh. Cán kiếm có khắc hình bát quái và tám chữho: Pháp Lực Thông Thiên, KhuYêu Giáng Ma. Chung tử cầm kiếm có vẻ đắc ý lắm. Hình như ông ta nóng lòng muốn đo sức với Ma Ngải nên khua chân múa tay, la hét inh ỏi:

“Ma Ngải ơi Ma Ngải, tới đây, tới đây chơi với ta một trận cho biết cao thấp đi... ha... ha... ha...”

Cười lên một trận sảng khoái xong, ông chỉ Lưu nói:

“Cậu hãy kêu eon Ma Ngải của cậu lại đây nhanh lên. Ta ngựa chân tay lắm rồi.”

Lưu nửa khóc nửa cười, không biết phải làm sao, nói:

“Thưa ông, ban ngày tôi không gọi nó được. Hơn nữa nó kỵ ánh sáng mặt trời nên không thể tới đây vào giờ này được đâu”

Chung Tử cười ha hả, nói:

“Nó chỉ sợ ánh nắng mặt trời khi dừng lại. Còn khi bay trong không gian, tới giờ này nó chấp cả trời đất rồi. Trừ khi mặt trời đứng ngọ thì y ngán thôi, vì sẽ làm áu nó khô đi mà chết. Bây giờ cậu gọi nó tới đây cho ta thou sức mau.”

Nhưng tôi phải làm sao bây giờ?”

“Cậu trồng cây chuối đi. Đầu chống xuống đất, cho chân lên trên, chỉ một lúc sau là con Ma Ngải của cậu sẽ tìm đến ngay.”

Lưu tò mò hỏi:

“Tại sao vậy?”

Chung Tử nói:

“Vì cậu là ngời âm. Đầu dưới chân trên tức là âm trừ dương tăng. Thêm vào đó cậu với Ma Ngải máu thịt đồng thông, đồng cảm ứng. Cậu mà chóng mặt thì Ma Ngải cũng không yên đâu. Tin tôi đi, cứ lộn ngược thử xem.”

Lưu bán tín bán nghi. Lộn đầu trồng cây chuối liền. Chung Tử vội vàng mở cửa sổ ra, đáng diệu ông nhảy cẫng cẫng như con khỉ mắc phong trôn thực tức cười. Miệng ông lẩm bẩm:

“Tao mở cửa ày vô, không được làm bể cửa kiếng của ông nội mi đâu.”

Nói xong ông ta đi lòng vòng nhìn dáo dác, lại lẩm bẩm một mình:

“Phải tìm chỗ nào khô ráo thì dương khí mới mạnh. Đá cho con Ma Ngải này lộn mèo chơi, hi... hi... hi...”

Lưu bắt đầu thấy khó chịu vì máu rồn lên đầu nhiều quá chàng lên tiếng hỏi:

“Tôi phải trồng cây chuối như thế này bao lâu nữa?”

Chung Tử cười hí hí, nói:

“Tới rồi, tới rồi...”

Vừa nói ông vừa vung cây kiếm lên không, hét lớn:

“Nghịch súc, hãy thử Long Tuyền Kiếm của ta.”

Chung Tử vừa dứt lời, một luồng gió lạnh buốt thổi ào ào vô nhà, bóng Ma Ngải đổ ửng, lao vút vô. Nó hiện nguyên hình cao lêu khêu, rít lên những tiếng nghe inh tai nhức óc Nó phùng mang, trợn mắt. Móng vuốt xoè ra.

Sắc mặt Chung Tử cũng hoàn toàn thay đổi. Trông xanh lè như lá cây. Ông ta hét lên một tiếng, nhào vô chém nhào nhanh như điện xẹt. Ma Ngải bất ngờ tránh không kịp, bị chém đứt lia một cánh tay. Máu phọt ra như một vòi nước, đen xì như đất bùn. Mùi hôi thối nồng nực.

Ma Ngải lộn một vòng, chụp cánh tay đứt hoá gió bay mất. Ngay lúc ấy, cánh tay Lưu tê nhức và cứng đờ như khúc cây. Chàng nhào xuống đất đau đớn vô cùng. Chung Tử đỡ Lưu dậy, an ủi:

”Không sao đâu, cậu ráng chịu đau. Bởi vì giờ đây cậu và Ma Ngải máu thịt đồng thông, nên tôi chém nó thì cậu cũng đau. Tuy nhiên, giết được nó rồi tất cả mọi phép tắc của nó đều bị hóa giải hết. Lúc ấy cậu mới mong được giải thoát.

Lưu rên rĩ: .

“Bây giờ tôi phải làm sao? có cần gọi nó tới nữa không?”

Chung Tử cười hì hì.

“Nó vừa bị thương, lại biết tôi ở đây, đời nào mắc lừa nữa. Dù cậu có lộn đầu cho tới chết. Nó cũng không chịu xuất hiện đâu. Tuy nhiên tối nay thênào mười hai giờ đêm nó cũng đi tìm cậu để hút máu.”

“Như vậy chúng ta chờ tới nửa đêm là có thể làm thịt nó phải không?”

Chung Tử im lặng một hồi rồi nói:

“Cũng chưa chắc đâu.”

Lưu ngạc nhiên hỏi:

“Lúc này tôi thấy ông chỉ chém nó một kiếm là y chạy dài. Tại sao bây giờ lại chưa chắc là thế nào?”

Chung Tử gật đầu, nói:

“Tại cậu không biết. Lúc này là ban ngày, công lực con Ma Ngải chỉ còn vài phân, vì vùng thái dương lần áp hết âm khí. Tối nay, mặt trời lặn rồi. Âm khí bao trùm vain vật, con Ma Ngải đầy đủ công lực, chưa chắc gì tôi là địch thủ của nó.”

Lưu sợ hãi hỏi:

“Như vậy mình phải làm sao bây giờ?”

Chung Tử mỉm cười:

“Cũng không sao, may mà tôi đã chém được nó một kiếm. Y chỉ còn lại một tay. Nhất định nó phải dưỡng thương một thời gian, chưa chắc gì dám kiếm mình ngay.”

“Nhưng tối nay nó nhất định phải kiếm tôi để hút máu.”

“Không sai, bởi vì trong hai ngày không có máu của cậu nó sẽ cháy thành than mà chết.”

Lưu mừng rỡ, nói:

“Như vậy chỉ cần tôi trốn đi được hai ngày là giết được nó thôi.”

“Đúng thế, nhưng cậu trốn đi đâu?”

Lưu chưng hửng không biết trả lời thế nào, ngập ngừng hỏi:

“Như vậy là hết cách rồi sao?”

Chung Tử lắc đầu, nói:

“Cũng không hẳn là thế.”

“Vậy phải làm sao?”

“Nhân cơ hội con Ma Ngải bị thương, từ giờ tới mười hai giờ đêm, chúng mình cũng còn mười mấy tiếng nữa. Cậu cứ ở đây tôi đi thỉnh mấy người anh em, tiếp tay giết nó.”

Lưu mừng rỡ, nói:

“Như vậy xin ông đi ngay đi cho kịp giờ. Nếu để tới mười hai giờ đêm nó trở lại e khó lòng. Tay tôi nhức quá rồi.”

Chung Tử gật đầu, nói:

“Thôi được rồi, tôi cho cậu một hoàn thuốc, uống vô sẽ bớt đau. Đồng thời có ít thuốc rượu, để cậu thoa bóp cho khỏe.”

Nói xong Chung Tử lui khui lấy thuốc và rượu trao cho Lưu. Chàng cảm ơn, bỏ vô miệng nuốt ngay, lại đổ thuốc ra tay thoa bóp ánh tay đau. Quả là thuốc tiên, chỉ một khắc chàng thấy dễ chịu liền.

Chung Tử cũng tắt tả ra đi, dặn chàng phải đóng cửa cẩn thận và không được đi đâu. Lưu tiếp tục bóp thuốc rượu, tới chợp tối, chàng đã bóp hết chai thuốc và cánh tay thấy khỏe nhiều. Không còn đau nhức như trước nữa.

Một điều mà cả Lưu lẫn Chung Tử không để ý là khi tay Lưu hết đau thì tay con Ma Ngải cũng lành lại. Mặc dù nó bị cụt một tay, không thể nào gắn lại được, nhưng vết thương đau nhức vì thanh Long Tuyền Kiếm gây nên đã được chữa lành bởi chính thuốc của Chung Tử.

Lúc mặt trời vừa lặn là con Ma Ngải bay tới nhà Chung Tử liền. Lưu đang ngồi thoa bóp cánh tay, bỗng thấy một làn gió lạnh buốt cuốn vô nhà. Chàng biết ngay có biến.

Nhưng không kịp nữa, con Ma Ngải đã hiện ra trước mặt Lưu, nó vòng tay cắp lấy chàng bay vọt lên không.

Gió thổi vù vù, trời đen mù mịt. Lưu không biết con

Ma Ngải đang đem chàng tới đâu. Khi nó dừng lại, đặt chàng xuống mới biết nơi đây là một nghĩa trang hoang vắng. Không nhà cửa ruộng đồng gì. Lưu sợ hãi, chắc phen này phải chết vì con Ma chính tay chàng nuôi lớn.

Bây giờ chàng ngồi lọt thỏm trong lòng nó chứ không như mấy bữa trước, nó chỉ nho nhỏ như con mèo. Lưu thấy một cánh tay nó bị cụt tới sát vai, nhưng vết thương đã lành lặn tự bao giờ. Chàng đâu có ngờ chính mình và Chung Tử đã chữa thương cho nó.

Mặc dù trông con Ma Ngải xấu xí và gian ác. Nhưng Lưu đã ngửi với nó, ôm ấp nó từ nhỏ nên chàng đã quen với thân hình này rồi. Nên không quá sợ hãi. Chỉ có điều chàng sợ nó giết mình vì Lưu đã đi tìm thầy hại nó. Chàng nhìn con Ma Ngải dọ chừng nó sẽ đối xử với chàng ra sao. Nhưng từ lúc đem chàng tới đây, nó chưa tỏ ra một cử chỉ gì muốn hại chàng cả. Lưu chợt nhớ ra con Ma Ngải còn phải dùng chàng để hút máu đủ ba mươi sáu ngày để sống còn. Nếu nó giết chết Lưu thì chỉ hai ngày sau nó cũng phải chết theo mà thôi. Biết vậy, Lưu rất an tâm, ít nhất cũng còn mười mấy ngày nữa, nó mới dám giết chàng. Từ bây giờ cho tới lúc đó, còn nhiều cơ hội trốn. Hơn nữa, ban đêm nó có thể công khai tha chàng đi đâu thì đi, còn ban ngày nó phải tránh ánh sáng mặt trời, không thể sống khơ khinh như thế này được. Nhất là vào đúng Ngọ, nó mà gặp tia sáng mặt trời là chết liền. Chàng nhìn con Ma Ngải hỏi:

“Tao nuôi mày để trả thù thằng Phú. Thù mày chưa trả cho tao, tại sao mày đã làm cho tao đau khổ rồi?”

Tự nhiên con Ma Ngải cầm lấy tay chàng nâng niu. Lưu chợt nhớ hôm nó cắn cổ Thơm và muốn hút máu chàng, nó cũng nâng niu bàn tay chàng như vậy. Lưu nghĩ không lẽ nó lại muốn làm gì nữa đây. Chàng hoang mang cùng cực. Cảnh nghĩa trang âm u lại càng làm cho Lưu thấy rờn rợn.

Bỗng con Ma Ngải rít lên nghe rợn ngời. Mắt nó trợn trừng, đỏ ao, nhìn thẳng vào mặt Lưu. Chàng hoảng kinh, nhảy ra khỏi vòng tay Ma Ngải. Nhưng tự nhiên Lưu lảo đảo ngã xuống, chàng biết mình không xui, chỉ thấy chung quanh tối đen và hình như đôi chân không còn theo ý mình điều khiển nữa. Lưu thấy mình quờ quạng. Thân thể chàng lửng lơ như đi trên mây, chập chờn chẳng khác gì mơ ngủ.

Bỗng xa, thực xa, có một đốm sáng, từ từ bay lại, hiện rõ dần, rõ dần. Chàng thấy có máu, toàn máu, rồi bất chợt Lưu nghe thấy tiếng gầm gừ. Có tiếng chim cú đi ăn đêm, tiếng côn trùng kêu réo. bóng tối từ từ nhạt màu, rồi Lưu đã nhìn thấy chung quanh.

Lưu nhìn đảo đảo, chàng không thấy con Ma Ngải đâu nữa. Chỗ chàng nằm hôi mùi mốc meo và hình như bít bùng. Lưu cố mở mắt thực to nhìn quanh. Chàng bỗng rùng mình vì nhận ra mình đang ở trong một căn hầm chứa nay quan tài Điểm sáng lúc này là cửa hầm ở phía ngoài. Lưu tính đứng dậy chạy ra cửa. Chàng lại phát giác ra cả hai chân mình như tê bại, không nhấc lên nổi nữa.

Bỗng có tiếng khóc thút thít của phụ nữ. Chàng ngạc nhiên nhìn về phía ấy. Một bóng đen nằm co ở phía trong.

Chàng vội vàng lết tới. Giọng cô gái thét lên:

“Trời ơi, quái vật... ai cứu tôi với...”

Lưu lên tiếng:

“Cô là ai, tại sao lại ở đây?”

Người con gái ngừng kêu, ngược lên nhìn Lưu mừng rỡ hỏi:

“Ông không phải là quái vật hả?”

Lưu lắc đầu.

“Không, tôi bị nó bắt về đây.”

“Ông cũng bị nó hút máu sao?”

“Có, nó hút máu tôi hàng ngày.”

“Như thế nó bắt ông về đây lâu lắm rồi à? Sao tôi không thấy?”

“Không phải bị bắt từ lâu, nhưng tôi bị nó hút máu mười mấy ngày rồi?”

Cô gái không hiểu hỏi lại:

“Sao kỳ vậy, mới bị bắt mà đã bị hút máu từ mười mấy ngày rồi hay sao?”

Lưu ngần ngừ trả lời:

“Chuyện dài lắm, cô không hiểu nổi đâu, còn cô bị bắt bao lâu rồi?”

“Dạ, kể cả hôm nay là ba bữa rồi.”

Lưu chưng hửng, chàng lẩm bẩm tính nhẩm:

“Mình nuôi nó kể cả hôm nay là mười bảy ngày. Nó bắt con nhỏ này vô đây được ba ngày. Như vậy là sau ngày nó hút máu Thơm, khi chàng trối nường đem vô phòng nó là nó bắt đầu rang ngoài bắt người để hút máu. Không biết ngoài người con gái này ra nó còn bắt ai nữa không.”

Thấy chàng lẩm bẩm nói một mình, cô gái hỏi:

“Ông nói cái gì tôi không nghe?”

Lưu lắc đầu, nói:

“À không có gì. Tại sao cô nằm tuốt trong này mà không chạy ra ngoài kia?”

“Ồ ngoài đó có một cái cửa sắt, có khoá. Nhưng đó cũng chưa phải là cửa ra ngoài, vì con đường hầm vô đây xây vòng vòng, tôi biết là có một cái cửa như thế này nữa, thông ra nghĩa địa, nhưng mình không nhìn ra đó được. Con quái vật nằm ở ngoài đường hầm nên tôi không dám ra đó. Hơn nữa, nó làm chân tôi tê liệt rồi, đâu có đi đứng gì được, muốn di chuyển phải lết bằng hai tay thôi.”

Lưu nhìn ra ngoài, bây giờ mắt chàng đã quen với bóng tối Cái cửa bằng song sắt lừng, cũng hơi cao. Nhưng phía trên còn trống có thể treo lên đó chui ra bên ngoài được. Chàng hỏi cô gái:

“Cái cửa có khúc trống phía trên, tại sao cô không nhân cơ hội eon quái vật đó đi khỏi, leo ra trốn đi?”

Cô gái lắc đầu.

“Tôi đã thử rồi, nhưng không leo lên đó được, vì chân bị tê liệt rồi. Hơn nữa, những chấn song nhỏ và đẹp, mình nắm tay không chắc để mà leo. Bộ chân ông cũng bị tê liệt hả?”

“Dạ, chân tôi chắc cũng như chân cô thôi. Không cử động được nữa.”

“Bây giờ mình phải làm sao?”

Lưu thở dài.

“Tôi cũng chưa biết phải làm sao bây giờ, cứ chờ tình hình biến chuyển ra sao rồi tùy cơ ứng biến thôi. Cô có biết chỗ này là ở đâu không?”

“Dạ biết, đây là nghĩa địa của người Tàu cách Chợ Lớn vài cây số thôi.”

“Cô có tới đây rồi sao?”

“Dạ, nhà tôi ở gần đây. Nói là gần nhưng cũng khoảng hơn một cây số. Gia đình tôi trồng rau cải ở khu này từ hồi tôi còn nhỏ nên tôi thuộc lòng vùng này.”

Lưu mừng thầm, ít nhất cô bé này còn biết được chút ít địa thế ở đây, như thế hy vọng có thể trốn ra mà tìm đường đi cầu cứu Chung Tử. Nghĩ vậy Lưu hỏi:

“Cô có biết một người tên là Chung Tử ở miếu Chung Quì không?”

Cô gái mừng rỡ hỏi:

“Bộ ông có quen với ông ta hả?”

“Phải, cô biết ông ta hả?”

“Dạ, cái ông khùng ấy ở vùng này ai mà không biết. Ông ta tự xưng là cháu hai mươi đời của Chung Quỷ gì đó, chuyên trừ tà bắt ma.”

“Phải rồi, là ông đó. Tôi bị con Ma Ngải này bắt từ nhà ông Chung Tử đó.”

Cô gái ngạc nhiên hỏi:

“Ủ, con quái vật là con Ma Ngải à? Sao ông biết. Mà ông làm gì tới nhà Chung Tử để bị nó bắt.”

Lưu lết lại gần cô gái, chàng nắm lấy tay cô ta từ từ kể lại hết mọi chuyện. Trời đã thực tối. Trong căn hầm không còn ai nhìn thấy ai nữa. Cô gái sau khi nghe hết câu chuyện của Lưu đã có cảm tình với chàng thức nhiều, vì hy vọng được cứu sống. Hơn nữa, khi kể chuyện. Lưu chỉ nói là chàng ở Mỹ về và con Ma Ngải do một người bạn cùng nhà nuôi mà chàng không biết. Những vụ lằng nhằng với các

cô gái khác cũng bị Lưu cố tình bỏ quên. Cái mác Kỹ Sư Nguyên Tử lại được chàng tô đậm lại càng làm cho cô gái gần gũi chàng hơn,

Khí hậu trong căn hầm chứa xác chết này thực lạnh, cái lạnh rùng rợn chứ không phải như thời tiết mùa đông bên Mỹ. Không ai bảo ai, cả Lưu và cô gái đã ngồi sát bên nhau như một cặp tình nhân, họ ôm lấy nhau như để tìm hơi ấm từ thân thể người cùng hoạn nạn. Lưu thì thảo:

“Em tên gì?”

Cô gái nói nhỏ nhỏ: .

“Dạ, em tên Mơ.”

“Mơ có gia đình chưa?”

“Dạ, em lấy chồng được hai năm thì anh ấy bị bắt đi nghĩa vụ quân sự và chết ở bên Cam Bốt cũng hơn một năm rồi.”

“Bây giờ em ở với ai?”

“Em ở với cha mẹ chồng và con em.”

“Em có mấy đứa con rồi?”

“Mới có một cháu thôi.”

“Nó được mấy tuổi?”

“Dạ, cháu mới được ba tuổi.”

“Em có tính lấy chồng nữa không?”

“Em cũng không biết.”

Lưu ôm Mơ sát vô chàng hơn nữa, nàng ngả hẳn vô ngực chàng, thì thầm: .

“Vợ anh ở Mỹ à?”

Lưu cười nhỏ nhỏ:

“Mục đích anh về Việt Nam là để đi dự đám cưới của người yêu mình một lần chót cho trọn tình trọn nghĩa, lúc này anh nói em không nhớ sao. Làm gì có vợ mà ở Mỹ chứ?”

Tự nhiên Mơ thấy vui vui, thì thầm:

“Biết đâu chuyện đàn ông các anh. Nhiều khi người ta có vợ rồi vẫn còn ham của lạ thì sao?”

“Cái đó là đương nhiên rồi, nhưng trời ối người một cái số. Nếu anh có số đào hoa còn nói gì. Đàng này thầy bói nói anh số cô quả. Chẳng những không có vợ mà tất cả những người mình yêu đều không có ai thương mình thực sự đâu.”

Bàn tay Mơ siết chặt hơn, nàng nói nhỏ nhỏ:

“Em không tin, với một Việt kiều ở Mỹ như anh. Lại có bằng Kỹ Sư Nguyên Tử nữa bộ không có cô nào mê anh sao. Chắc anh kén quá thôi. Nếu được gặp anh sớm hơn, khi còn trong trắng em đã mê anh rồi.”

Lưu cười thầm trong bụng, chàng biết câu mở lời khôn khéo của Mơ đầy ý nghĩa. Lưu cúi xuống thì thào trên má nàng:

“Nhưng bây giờ chồng em chết rồi, cũng kể như chưa có chồng thôi. Ở bên Mỹ người ta lấy nhau rồi ly dị, rồi lấy nhau là chuyện thường, miễn là họ yêu nhau thực sự. Còn dĩ vãng không ai nhắc tới bao giờ. Chuyện xác thịt dĩ vãng như chuyện ngoài da mà thôi. Không ảnh hưởng gì tới tương lai cả. Không biết bây giờ anh có được yêu em không?”

Tim Mơ đập mạnh, không lý trong cái họa lại tìm được hạnh phúc bất ngờ như thế này sao? Dù gì anh ta cũng là trai tân, lại là Việt Kiều nữa, đó là chưa nói tới bằng cấp cao chót vót kia, làm gì mà nàng tìm được ai hơn chàng. Chỉ có điều anh ta nói thực lòng không, hay là chỉ muốn chơi cho qua đường. Vì phải nghĩ lại, thân phận nàng có xứng đáng với chàng hay không? Mơ nói thực nhỏ và dụi đầu vô ngực Lưu như cầu xin một sự thương xót.

“Em đâu có đáng gì mà anh nói thế, chỉ quen anh cũng đủ mãn nguyện rồi, đừng nói được yêu.”

Lưu cúi xuống thực sâu, chàng hôn lên ngực nàng qua làn vải mỏng. Chàng không ngờ bộ ngực của Mơ lại lớn và chắc nịch như vậy. Có lẽ gái một con, lại là dân lao động, thân thể nàng chắc chắn phải như tượng thần vệ nữ rồi.

“Nếu chúng mình thoát khỏi đây, em có muốn theo anh về Mỹ không. Ở chốn này anh không sống nổi rồi đó.”

Mơ cúi xuống, hôn nhẹ lên gáy Lưu sung sướng.

“Anh nói thực đó hả, đừng gạt em nhé.”

”Không gạt đâu, anh cũng lớn tuổi rồi, cần phải có một người đàn bà bên cạnh sống hủ hỉ với nhau trong cuộc đời.

“Em có muốn theo anh không?”

“Còn gì sung sướng cho em hơn nữa hả anh. Hoạn nạn đã có nhau, còn gì em không chiều anh được.”

Bàn tay Lưu lùa vào cặp quần Mơ, mò xuống thực sâu. Hơi ẩm da thịt làm bàn tay chàng rạo rức. Cô gái Việt gốc Hoa này là người Hoa đầu tiên trong đời chàng được ôm ấp Hình như có cái gì là lạ thích thú.

“Em dám bỏ con theo anh sao?”

Hình như Mơ hơi lo lắng:

“Bộ người ta không ỉnh đem con nít qua Mỹ hả anh?”

“Cho chứ, nhưng cha mẹ chồng em có cho em đem nó theo không?”

Mơ có vẻ vui lên ngay.

“Em là mẹ nó, bây giờ em có đi lấy chồng thì con vẫn phải theo mẹ chứ có ai cản được đâu. Hơn nữa ông nội bà nội nó cũng già lắm rồi, làm sao coi cháu được chứ.”

“Thế còn anh em chồng thì sao?” .

“Ai có phận của người ấy, làm sao họ lo cho con em được. Bây giờ đâu có phải như trước ngày giải phóng, cuộc sống dễ dàng, muốn làm gì thì làm. Nhưng anh có cho nó theo không?”

Lưu hít một hơi thực mạnh trên làn da mịn màng thơm ngát ấy.

“Thương mẹ mà không thương con được hay sao, em có cho nó gọi anh bằng ba không?”

Trong bóng tối hơi thở Mơ rờn rập, miệng nàng vừa ngậm cứng lấy môi Lưu. Hàng nút áo trước ngực bật tung ra tự hồi nào. Bàn tay Lưu tham lam vô vấp. Bỗng có người nắm lấy tay chàng kéo ra, Lưu giật mình, chàng biết con Ma Ngải đang đứng bên cạnh hít máu từ ngón tay chàng. Như vậy là mười hai giờ đêm rồi. Lưu không muốn làm Mơ sợ hãi, chàng đưa tay ra xa cho nó tự do muốn làm gì thì

làm. Nhưng ngay lúc ấy. Mơ thấy chàng buông nàng ra, nhìn lên, thấy hai con mắt xanh lè, nàng rú lên kinh hãi:

“Con Ma Ngải đã đến rồi kìa anh ơi.”

Lưu dùng tay trái ôm chặt lấy nàng thì thầm:

“Em đừng sợ, tới giờ nó hút máu anh rồi. Nó không đụng tới em đâu.”

Mơ vẫn run lấy bầy trong tay Lưu.

“Nó... nó hút máu anh có sao không?”

“Không sao đâu, mỗi ngày nó chỉ cần hai giọt máu của anh thôi. Nó không hút máu anh mà chỉ hút vào lỗ mũi như người ta phi xì ke vậy. .

“Sao lạ vậy anh?” .

“Anh cũng không biết.”

“Nó có cần anh bao giờ không?”

“Chẳng những không mà anh còn sai khiến được nó nữa?”

“Thế tại sao nó lại bắt anh vô đây và làm cho chân anh tê liệt nữa.”

“Tại anh đi kiểm thầy hại nó và luôn luôn chạy trốn nên nó mới làm vậy.”

Lúc ấy con Ma Ngải cũng đã hút máu Lưu xong, nó hoá gió bay đi ngay mà không đá động gì tới Mơ. Nàng không còn sợ hãi nữa, hỏi Lưu:

“Anh đã sai khiến được nó, tại sao lại đi kiểm thầy hại nó chứ?”

“Tại vì như anh nói với em lúc nãy. Ông thầy cho anh hay nó chỉ lợi dụng anh trong ba mươi sáu ngày để lớn lên là giết anh rồi trở về thế giới riêng của tụi nó.”

“Anh nuôi nó được bao nhiêu ngày rồi?”

“Kể cả hôm nay là mười bảy ngày.”

“Như thế nó còn cần anh tới mười chín ngày nữa mới giết anh.”

“Đúng rồi, từ giờ tới ngày đó, mình làm sao liên lạc được với ông Chung Tử là có hy vọng được cứu thoát.”

“Anh có chắc ông Chung Tử giết được nó không?”

“Anh hy vọng ở ông ta nhiều lắm.”

“Tại sao?”

“Vì chỉ trong nháy mắt, sáng nay ông ta đã chém cụt một cánh tay của nó rồi.”

“Hèn gì nó về đây, cầm cánh tay cụt ăn hết cả xương lẫn thịt.”

“Nó ăn thịt nó à?”

“Dạ, thật là ghê gớm?”

“Em nhìn thấy hết hay sao?”

“Dạ, nó bắt em được ba ngày. Hút máu em một lần đầu, rồi sáng nay nó bị thương trở về đây, ăn hết cánh tay của nó rồi lại hút máu em một lần nữa, xong là bay đi ngay.”

“Tối nay chúng mình có thể được yên thân vì nó đã đi rồi.” .

Mơ ôm chặt lấy Lưu thì thầm:

“Nếu em có phải chết bên anh cũng thoả mãn rồi.”

Lưu cúi xuống, nói nhỏ nhỏ:

“Chúng ta không chết được đâu.”

Chiếc quần của Mơ cũng vừa tuột khỏi chân, nàng không cử động gì được cặp giò nữa, nhưng Lưu đã nắm hai chân nàng kéo banh ra. Mơ rên lên khi Lưu trườn lên mình nàng.

“Anh... Anh... ới...”

21. Chương 21: Ngày Thứ Mười Tám

Trời đã sáng thực rõ, ánh nắng chiếu qua song cửa phía ngoài, hắt vô bức tường trong con đường hầm nên Lưu có thể nhìn rõ mọi vật trong này. Tuy nhiên, ánh nắng không rọi vô tới bên trong hầm, vì con đường hầm xây theo kiểu chữ chi, làm cản nắng nên ở trong chỉ nhìn thấy khúc quanh là cùng, nắng cũng chỉ rọi tới đó thôi. Lưu đoán như vậy có nghĩa là con đường hầm dẫn vô đây cũng thật ngắn, bởi vậy nắng mới rọi vô tới khúc quanh đó được.

Mơ nằm trong tay Lưu như một con mèo đang say ngủ, chàng không dám động đây, sợ nàng thức dậy. Cả đêm qua, Mơ và Lưu hầu như thức trắng đêm tâm tình. Có lúc chàng tự hối hận vì những lừa dối của mình, trước thâm tình của người quả phụ trẻ. Nhưng làm sao đây, trong hoàn cảnh này, chàng đã đánh lừa chính bản thân và không còn lối thoát. Điều ngao ngán nhất là trong thâm tâm Lưu vẫn không thể nào quên được sự trả thù. Nhất định chàng không thể mất Tú Quyên. Người tình chàng đã trao trọn trái tim bao ngày tháng, và cho tới bây giờ, vẫn không quên được hình bóng nàng.

Lưu nhìn căn hầm đầy quan tài. Chàng càng ngao ngán cho cuộc sống, kiếp người thật phù du, cuối cùng rồi cũng chỉ có bấy nhiêu. Chàng nhìn quanh, bỗng Lưu giật mình vì thấy một cô gái thực trẻ nằm gần đó. Cô ta khoảng chừng mười ba tuổi là cùng. Thân thể gầy gò ốm yếu, nàng nhắm mắt như say ngủ. Lưu đập nhẹ vô tay Mơ.

“Dậy... em... dậy...”

Mơ dụi mắt ngơ ngác, ngẩng mặt lên nhìn chàng. Lưu biết nàng còn đang nửa tỉnh nửa mê. Chờ một lúc cho Mơ tỉnh hẳn, Lưu mới nói:

“Em nhìn kìa, lại thêm một nạn nhân nữa, Cô ta còn ngủ, không hiểu con Ma Ngải đem nàng về hồi nào mà chúng mình không hay. Cũng không thấy cô ta kêu la gì.”

“Để em tới đó đánh thức cô ta dậy.”

Mơ nói xong dùng hai tay lết mình tới bên cô gái, nàng lay nhẹ vai nàng gọi:

“Em... em...: dậy đi, dậy.”

Cô gái từ từ mở mắt, nhìn Mơ đăm đăm rồi tự nhiên bật khóc. Có lẽ nàng vừa chợt nhớ lại những gì xảy ra. Mơ lấy giọng thật thân mật hỏi:

“Em bị bắt từ hồi nào vậy?”

Cô gái vẫn khóc nức nở không trả lời. Lưu từ từ lết tới chỗ Mơ, chàng hỏi cô gái: .

“Em tên gì?”

Cô ta nhìn Lưu đăm đăm, bỗng nói:

“Nước, nước, khát nước quá.”

Lưu chợt nhận ra bị nhốt ở đây lấy gì mà sống, chàng hỏi Mơ:

“Em bị bắt vô đây mấy bữa rồi, vậy lấy gì mà ăn uống?”

Mơ chỉ ra góc phòng, nói:

“Ồ đó có lu nước và một bánh chuối. Mấy hôm nay em ăn trừ cơm.”

“Ai mang những thứ đó vô đây vậy?”

“Em cũng không biết, nhưng chắc là con Ma Ngải chứ còn ai nữa.”

Lưu chỉ lu nước bảo cô gái:

“Chỗ kia có lu nước, em ra đó uống được không?”

Cô gái nhìn Lưu rồi gật đầu. Nàng từ từ lết về phía lu nước. Thì ra cô bé này cũng bị liệt cả hai chân như chàng và Mơ. Bò tới lu nước, cô ta vục đầu xuống uống ừng ực. Tự nhiên Lưu cũng cảm thấy khát khô cổ, chàng vội lết tới lu nước, Chờ cho cô gái uống xong, Lưu cũng cúi đầu xuống uống nước, khi ngước mặt lên, cô gái đang nhìn chàng. ánh mắt thơ ngây và dịu dàng, Lưu hỏi:

“Em tên gì?”

“Thơ.”

“Nhà em ở đâu?”

Thơ ngần ngừ.

“Em không có nhà?”

“Thế em ngủ ở đâu?”

“Em ngủ ngoài đường.”

“Ba má em đâu?”

“Em cũng không biết ba má ở đâu nữa.”

“Sao kỳ vậy? Thêm sống với ai trước khi phải ranoài đường ngủ?”

“Dạ, hồi đó gia đình em ở đường Khổng Tử. Sau khi gia đình em bị kết án là tiểu tư sản, bị lừa đi vùng kinh tế mới một thời gian, gia đình lại trốn về Chợ Lớn, không nhà nên ngủ đường ngủ chợ. Một hôm, em đi lang thang chơi. Khi trở về chỗ cũ, không thấy gia đình đâu nữa, từ đó sống một mình. Cho tới tối qua, đang ngủ ở dưới một hàng hiên, bỗng bị ai bắt đem về đây, em cũng không biết.”

Lưu chỉ đôi chân Thơ hỏi:

“Em bị liệt cả hai chân hồi nào?”

Thơ ôm lấy chân mếu máo.

“Tối qua lúc bị bắt, có người vác em chạy tới đây, ném em xuống cái bịch thì cặp giò hết cử động được rồi. Em sợ quá ngất xỉu cho tới sáng. Chị kia kêu em dậy.”

“Lúc em bị bắt, em có kêu la gì không?”

“Dạ, không.”

“Tại sao?”

Thơ ngơ ngác.

“Ồ hén, em cũng không biết tại sao. Nhưng mà hình như em có kêu mà không mở miệng được.”

Lúc ấy Mơ cũng đã lết tới bên cạnh Lưu và Thơ. Lưu chỉ vết cắn ở cổ Mơ bảo Thơ.

“Em nhìn thấy vết gì đó không?”

Thơ cúi sát vô cổ Mơ nhìn cho rõ, nàng ngây thơ hỏi:

“Hình như ai cắn chị chảy máu hả?”

Mơ bảo Thơ:

“Em sờ lên cổ em xem có ai cắn em không?”

Thơ đưa tay sờ lên cổ mình, bất giác nàng la lên:

“Trời ơi... cái gì vậy? Có ai cắn em hồi nào nè. Trời ơi, chảy máu nữa.”

Mặt mày Thơ xanh rờn, chân tay nàng run lấy bầy. Mơ nói với Lưu:

“Hình như con nhỏ này không biết gì đã xảy ra cho nó thì phải.”

Lưu gật đầu.

“Khi nó bị con Ma Ngải bắt là lúc đang ngủ, tới khi đem về đây, nó xỉu rồi, nên bị hút máu đâu có biết.”

Thơ nghe Lưu nói với Mơ càng hoảng hơn, lắp bắp hỏi:

“Em... em... bị cái gì? ma... ma bắt em hút máu à. Trời ơi... anh chị đừng nhát em nhe, em sợ ma lắm đó.”

Mơ nhìn Thơ thương hại, từ từ kể lại hết tình trạng ở đây cho Thơ nghe. Thơ nghe xong co rúm người lại, ôm chặt lấy Lưu khóc nức nở:

“Anh Lưu ơi, em sợ ma quá đi, anh đừng bỏ em một mình nhé.”

Lưu vỗ về:

“Tình trạng anh cũng như em thôi, có khác gì đâu. Bị con Ma Ngải bắt về đây hút máu. Chúng mình phải làm sao trốn đi mới sống được.”

Cả ba người ngồi bàn tính và lết đi chung quanh hầm, tìm cách thoát ra, nhưng loay hoay cả ngày cũng không đi tới đâu. Trở ngại là cặp chân của mọi người đều bị tê liệt nên không làm gì được.

Những tia nắng rọi vô đường hầm đã từ từ rút ra ngoài, lúc đầu còn chút ánh sáng phản chiếu, sau mờ dần, mờ dần, và cuối cùng bóng tối từ từ tràn vào. Trong hầm đã bắt đầu nhá nhem. Thơ không rời Lưu nửa bước, từ lúc biết bị ma bắt nhốt vô đây hút máu, nàng ôm cứng lấy chàng.

Côn trùng bắt đầu kêu rả rích, cảnh tranh tối tranh sáng trong hầm trở nên thật rùng rợn. Bỗng có tiếng lạch cạch. Không ai bảo ai, tự động nhìn về hướng đó.

Nấp một chiếc quan tài từ từ nhúc nhích, cả Thơ và Mơ cùng bấu cứng lấy Lưu. Một bàn tay khẳng khiu này lông lá thò ra đẩy nắp quan tài từ từ qua một bên. Tiếng cọt kẹt của nắp quan tài di động làm mọi người cùng run lên sợ hãi. Chiếc đầu con Ma Ngải lộ ra, nó từ từ ngồi dậy, quay lại nhìn bọn Lưu trừng trừng. Hai tay nó chống lên rồi từ từ bò ra khỏi quan tài. Thì ra con Ma Ngải trốn trong chiếc quan tài này từ đêm qua, bây giờ hết nắng có lẽ nó bò ra đi kiếm ăn. Thân thể cao lêu khêu của nó rục một màu đỏ như máu. Bộ ngực lúc lắc phía trước và hai chiếc răng nanh chìa ra coi thật quái dị kinh..hồn.

Con Ma Ngải chậm chạp đi lại phía bọn Lưu, mọi người cố lết thực mau tránh xa~nó chút nào~hay chút đó. Nhưng chỉ một lúc sau, cả ba người đã tới sát tường. Con Ma Ngải tới thực gần, nắm quần áo Thơ xé toạc ra, thấy qua một bên. Thơ thét lên, thân thể trần truồng nhưng nàng vẫn cố ôm thật chặt lấy Lưu. Con Ma Ngải lại nắm quần áo Lưu xé luôn, thân thể Lưu lại trần truồng như Thơ. Rồi tới lượt Mơ cũng không khác gì. Nó nắm quần áo nàng xé xong, ôm luôn Mơ vô lòng, gục đầu cắn cổ nàng hút máu. Mơ thét lên, chân tay dẫy dụa, nhưng vô ích. Hai tay con Ma Ngải cứng như hai vòng thép nguội, ôm cứng lấy nàng. Chỉ vài phút sau, Mơ bắt đầu nằm xuôi xuội. Thân thể lâu lâu giật giật, hình như nàng đang hấp hối. Không còn kêu la gì được nữa.

Bóng tối chan hòa căn hầm. Bây giờ Lưu chỉ còn thấy một bóng to lớn của con Ma Ngải mà không còn phân biệt được phần nào là nó, chỗ nào là Mơ nữa. Hình như con Ma Ngải đã ôm Mơ đi raxa chỗ Lưu và Thơ nằm. Nó di chuyển ra phía ngoài cho tới khi Lưu không nhìn thấy gì nữa.

Thơ vẫn run lấy bầy trong vòng tay Lưu. Cả hai ôm cứng lấy nhau cả mấy tiếng đồng hồ rồi. Thân thể nhỏ nhắn như con búp bê của Thơ lọt gọn trong vòng tay Lưu.

Chàng nghe Thơ thì thầm nho nhỏ:

“Anh Lưu ơi, con Ma Ngải nó đem chị Mơ đi rồi phải không?”

Lưu thì thảo.

“Anh cũng không biết nữa, nó hút máu cô ta lâu như vậy làm sao sống nổi. Không biết bao giờ tới lượt chúng mình?”

Thơ rú lên nho nhỏ:

“Trời ơi... em sợ quá anh ơi.”

Lưu xoa nhẹ nhẹ trên vai nàng, làn da mịn màng con gái của Thơ làm Lưu thấy lâng lâng và từ từ quên đi hình ảnh ghê rợn vừa rồi. Lưu hỏi nho nhỏ:

“Em có bạn trai chưa?”

“Dạ, chưa, nhưng anh hỏi ehi vậy?”

Lưu rà một bàn tay xuống dưới, lách quahai thân hình, lướt qua bụng Thơ, mò xuống thực sâu. Chàng nói:

“Anh hỏi để biết xem em có sợ anh không?”

“Em chỉ sợ ma thôi.”

Lưu len lỏi những ngón tay vô khe nhỏ.

“Còn vụ này thì sao?”

Thơ hơi nhướn người lên thì thầm:

“Lần đầu tiên em sợ lắm, bây giờ thì hết rồi.”

Lưu ngạc nhiên hỏi:

“Em đã bị rồi à?”

Thơ gật đầu trên 'ngllec Lưu.

“Dạ.”

“Với bạn trai à?”

“Không, em đâu có bạn trai.”

“Vậy ai?”

“Em cũng không biết.”

“Tại sao lại không biết được?”

“Dạ, làm sao mà biết là ai. Tối đó như mọi hôm, em chui vô cái hàng hiên tiệm tạp hóa sau chợ ngủ. Tới nửa đêm, tối hù, trời mưa lớn. Không biết có đứa nào nó đè em ra.”

“Em không la lên sao?”

“Có chứ anh, nhưng trời mưa ào ào đâu có ai nghe. Hơn nữa, chỗ đó đâu có người chứ.”

“Em có đau không?”

“Dạ, đau kinh hồn chứ anh. Em tưởng chết rồi, vậy mà về sau em chẳng coi vô đâu nữa. Nhưng tại sao con trai cứ thích như vậy hoài, kỳ quá phải không anh?” .

Lưu gật đầu.

“Ừ, trời sanh con người cũng kỳ cục thực. Đàn ông cứ gần phái nữ là có chuyện đó.”

“Anh cũng vậy à?”

“Ừ, em có ghét anh không?”

“Đâu có gì, trời sanh ra như vậy thôi mà, phải không anh?”

Lưu không nói gì nữa, chàng đẩy nhẹ Thơ nằm xuống dưới, chưa bao giờ chàng nghĩ là mình có thể ăn nằm với một cô gái nhỏ nhắn như thế này. Lưu quên đi tất cả những gì sắp xảy ra trong đêm nay. Dù con Ma Ngải có hút máu chàng đi chăng nữa, nó cũng còn phải chờ đủ ba mươi sáu ngày mới giết chàng chết được.

Thơ đang rên lên, thân thể vụn vụn dưới mình Lưu, chàng hấp tấp đè mạnh xuống...

22. Chương 22: Ngày Thứ Mười Chín

Ánh nắng đã rọi vô vách đường hầm từ lâu, bây giờ căn hầm thật sáng. Lưu và Thơ cũng vừa tỉnh dậy. Cả hai vội vàng lết tới mở quần áo rách teng beng cổ mặc vô. Lưu không hiểu tại sao tối qua con Ma Ngải lại xé tất cả quần áo của mọi người ra. Chàng chợt nhớ tới Mơ. Dáo dác nhìn quanh khắp căn hầm, nhưng không thấy bóng dáng Mơ đâu. Cái nắp quan tài bật tung hôm qua bây giờ đã khép kín lại. Như vậy có nghĩa là con Ma Ngải đã chui vô trong đó ngủ rồi.

Lưu nhìn Thơ loay hoay mặc quần áo, e quần lẫn áo đều rách toạc, nhưng may mắn, cái quần nàng không tới nỗi nào cho lắm. Có lẽ con Ma Ngải chỉ nắm ống quần tuột ra nên nó mới không bị xé rách như quần Lưu. Nhưng áo Thơ thì thấm thương hơn, nguyên một tà áo phía trước rách lìa khỏi thân áo. Nàng túm những mép áo cổ cột lại với nhau, nhưng da thịt Thơ vẫn không thể nào che kín hết được.

Lưu nhìn Thơ hỏi:

“Em có lạnh không?”

Thơ gật đầu nhe nhẹ.

“Dạ, lạnh.”

Lưu kéo Thơ vô lòng, ôm lấy tấm thân gầy gò toàn xương xẩu. Chàng không ngờ tối qua Thơ lại có thể chịu đựng được sức nặng ~ mấy ..chục ký của Lưu đè lên mình nàng mà không tỏ vẻ gì đau đớn hết. Câu chuyện về cuộc sống của nàng kể tối qua làm Lưu bàng khuâng. Đời một người con gái trong xã hội này thấm thương tới như vậy sao. Không biết gia đình nàng bây giờ ở đâu? Lưu lùa bàn tay vô tóc nàng hỏi:

“Nếu thoát ra được chỗ này, em có cách nào kiếm được gia đình không?”

Thơ thở dài thật náo ruột.

“Đã từ lâu, em lẩn quẩn ở những hàng hiền gia đình thường hay lui tới, nhưng vẫn không thấy bóng dáng mọi người đâu.

“Em có hỏi thăm những người quanh đó không?”

“Dạ có, em hỏi thăm tùm lum, nhưng chẳng ai biết, ngay cả tới những gia đình thường ngủ gần đó cũng biến đâu hết. Em có gặp một chú công an gác khu này đó hỏi thăm. Y nói có một lần y không nhớ rõ, công an trên tỉnh cần quét hết những gia đình không có hộ khẩu đưa đi một vùng kinh tế mới nào đó rồi, không ai biết nữa.”

“Y có nói thực không?”

“Dạ, em chắc chắn nó nói thực, vì tối đó, nó đã làm khổ em cả đêm nên em mới cạy miệng nó nói được.”

Lưu chợt hiểu. Thì ra với cuộc sống trên hè phố. Thân thể Thơ đã bị vùi dập nhiều lần. Nàng dùng tấm thân bé bỏng ấy để tranh sống trong cái xã hội nghèo khổ cùng cực này. Những thắc mắc về sự chịu đựng của nàng trong đêm qua đã được giải tỏa trong đầu Lưu.

Bỗng có tiếng chiêng trống xa xa vọng lại. Không ai bảo ai, cả Lưu và Thơ cùng im lặng nghe ngóng. Thơ lật đật nằm xuống ép tai lên mặt đất. Nàng hớn hờ nói:

“Có người tới, có người tới rồi anh Lưu ơi.”

Lưu cũng đã nghe rõ tiếng kèn trống đám ma. Chàng mừng rỡ, nói:

“Có đám ma đó, mình phải làm sao bây giờ?”

“Anh ơi, chúng mình lết ra cửa kêu cứu đi!”

Nói xong, không đợi Lưu trả lời, Thơ lê mình ra phía ngoài ngay. Nàng lấy tay làm loa kêu lớn: .

“Bớ người ta, cứu tôi với, cứu tôi với...”

Lưu cũng ra phụ với Thơ la lớn. Hình như đám ma này còn ở xa nên không ai nghe thấy tiếng kêu cứu của hai người. Lưu nhìn quanh, thấy một khúc cây gần đó, chàng nhặt lên bảo Thơ:

“Em đừng la nữa, để anh lấy khúc cây này đập vô song cửa sắt có lẽ kêu lớn hơn.”

Vừa nói Lưu vừa lấy khúc cây đập vô cửa rầm rầm. Thơ cũng bắt chước kiếm được một khúc xương ống của ai lăn lóc, đập vô cửa phụ với Lưu. Tiếng đập ầm ầm. Thỉnh thoảng cả hai lại la to hơn:

”Cứu tôi với cứu tôi với.

Chỉ một lúc sau, có tiếng nói ở ngoài vọng vô, rồi tiếng mở cửa ken két. Hai ba người đi vô đường hầm. Một người đàn ông ngạc nhiên hỏi:

“Mấy người làm sao vô được đây? cửa còn khóa mà.”

Thơ nhanh nhẩu trả lời:

”Bác ơi cứu chúng cháu với, tụi cháu bị con Ma Ngải bắt vô đây hút máu đó.”

Mọi người ồ lên một tiếng, hình như không ai tin lời

Thơ nói. Cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra. Lưu mừng rỡ nói:

”Thưa các bác, quả thực chúng tôi bị ma bắt đem vô đây. Chân của tụi tôi đều bị nó làm tê liệt, trên cổ cô bé này còn dấu ma cắn nữa.”

Mấy người vội vàng dìu Thơ và Lưu đi. Khi họ thấy những điều Lưu nói, ai nấy đều vội vàng đưa Lưu và Thơ ra ngoài ngay. Hình như không ai muốn tin, nhưng những điều trước mắt họ không thể nào chối bỏ được.

Ra tới ngoài, ánh nắng chói chan làm Lưu sung sướng vô cùng. Còn Thơ lại khóc tức tưởi, có lẽ nàng quá mừng rỡ nên không cầm được nước mắt. Mọi người xúm vô chung quanh Lưu, hỏi han. Lưu kể lại sơ sơ từ lúc bị Ma Ngải bắt vô đây từ nhà Chung Tử. Có một người reo lên:

“Tôi biết ông Chung Tử mà, cái thằng gàn gàn điên điên ấy chứ ai. Y cũng ở gần đây thôi.”

Lưu vội vã nói:

“Nếu vậy xin bác làm ơn đưa tôi tới đó, tôi xin đền ơn các bác.”

Người đàn ông nhìn Lưu như ngờ vực vì đề nghị đền ơn của chàng. Lưu biết ý, móc chiếc bóp vẫn còn trong túi quần, lấy ra tờ giấy hai chục đô la đưa cho ông ta, nói:

“Đây là tiền xe, xin bác giúp tôi.”

Mọi người chung quanh sáng hẳn mắt lên. Lưu nhìn thấy những khuôn mặt hom hem nghèo khó ấy. Chàng lại móc ra mấy tờ giấy mười đồng, ổi người một tấm. Ai nấy vui mừng hớn hở, hình như họ quên cả vụ ma quỷ vừa rồi.

Chỉ một thoáng sau, một ehiếc xích lô được kêu tới chỗ Lưu đi, chàng hỏi Thơ:

“Bây giờ em có muốn theo anh tới nhà ông thầy bắt ma không?”

Thơ còn chưa biết trả lời sao, một người đàn ông đứng bên cạnh bảo nàng:

“Mày có phước quá, còn không theo ông ấy đi, chờ gì nữa.”

Thơ vội vàng gật đầu lia lịa.

“Dạ... dạ... cho em theo anh với.”

Ba người leo cả lên chiếc xe xích lô, xe chạy hơn nửa tiếng, Lưu đã nhìn thấy phòng ngủ bữa trước. Chàng nhớ ngay tới Thôn và Cam, nhưng không nói gì, để phải gặp Chung Tử đã.

Chỉ một thoáng sau, xe đã tới trước cửa nhà Chung Tử. Người đàn ông la lớn:

“Thằng Chung Tử có nhà không, có khách của mày nè.”

Chung Tử và ba bốn người nữa ở trong chạy ra. Khi nhìn thấy Lưu, ông ta la lên:

”Ủa, cậu Lưu. Tội tôi kiếm cậu gần chết mấy bữa nay, cậu đi đâu?”

Lưu chưa kịp nói gì, người đàn ông đã nhảy xuống xe nói ngay:

“Ông ta và cô gái này bị ma bắt đem nhốt vô hầm chứa xác trong nghĩa địa người Tiều Châu.”

Chung Tử đỡ Lưu dậy, ông ta năn Chân Lưu, la lớn:

“Con yêu này khôn kiếp thực, nó hại người ta quá rồi, không thể nào nương tay được nữa. Phải giết nó thôi.”

Người dẫn đường nói: .

“Thôi, đem ông ta và cô gái vô nhà đi rồi tính.”

Vừa nói, ông ta vừa lấy mớ giấy bạc trả tiền xe rồi phụ khiêng Lưu và Thơ vô nhà ngay. Lưu bắt đầu kể cho Chung Tử và mọi người nghe vụ con Ma Ngải trở lại bắt chàng và gặp Thơ cũng như Mơ trong căn hầm chứa xác. Một người đàn ông đứng tuổi kéo ống quần Lưu lên mỉm cười, nói:

“Cái trò này làm sao hại được người của tôi.”

Nói xong ông ta với trên bàn thờ của Chung Tử chiếc bút lông và chén mực tàu, vừa đọc chú, vừa vẽ lên chân Lưu mấy chữ bùa rồi bảo chàng:

“Ông khẩn ngài Quan Đế về trị tà là khỏi.”

Lưu làm theo lời ông ta ngay. Quả nhiên chân chàng cử động được liền, nhưng còn tê rần. Chung Tử nói:

“Chưa đi ngay được đâu, vì mấy bữa không cử động, mấy cái gân còn cứng. Để tôi lấy thuốc rượu thoa bóp một chập đã.”

Thơ cũng được người đàn ông đứng tuổi vẽ bùa lên chân. Nàng duỗi chân được ngay, reo lên:

“A, con đi được rồi.”

Người đàn ông đứng tuổi nói:

“Cô bé này còn nhỏ. Gân cốt còn dẻo dai nên nó không tê chân nhiều như cậu này.” - quay qua Thơ, ông ta nói

“Cô cố bước đi thử coi có khá không?”

Thơ “dạ” một tiếng bước xuống giường, nàng bước đi chệnh choạng, nhưng không mấy khó khăn. Mọi người mừng rỡ. Chung Tử nói:

“Để ta thoa thuốc rượu ột lúc là khoẻ lại như xưangay.” .

Nói xong Chung Tử chờ cho Thơ leo lên giường, ông đổ thuốc rượu ra tay thoa cho nàng, nhưng bỗng la lên:

“Xui quá xui quá hết thuốc rượu rồi... hết rồi.”

Người đàn ông đứng bên cạnh nói:

“Mày đi mua mấy sị rượu để đổ vô hũ thuốc lắc lên xài tạm được mà.”

Chung Tử nhăn nhó, nói:

“Ai có tiền ượn, tao nhả túi không có một đồng bạc.”

Lưu mau mắn nói:

“Dạ... dạ... tôi có tiền đây, xin ông đi mua giúp vài lít rượu về làm thuốc dùm.”

Mọi người quay lại, trố mắt nhìn Lưu cầm tờ giấy năm chục đô la đưa cho Chung Tử. Hình như không ai tin một người ăn mặc rách rưới, dơ bẩn thế kia lại có ngần ấy tiền trong túi. Duy chỉ có một mình Chung Tử biết Lưu là ai nên cười hì hì nói:

“Ma bắt nhà giàu, ma bắt nhà giàu... ”

Ông ta nắm tờ giấy bạc chạy đi mua rượu ngay. Khi Chung Tử trở về, không phải chỉ có rượu mà còn mang mấy gói đồ nhắm, ông ta trải lên giường, la lớn:

“Mại vô, mại vô. Chạm tay thì hết, lệ tay thì còn, mại vô mại vô.”

Cả nhà ồn ào hẳn lên, mọi người để xô vô đánh chén, quên cả vụ ma với quỷ. Lưu và Thơ cũng nhào vô bốc đồ ăn, ăn nhồm nhoàm, không chờ ai mời mọc gì nữa. Đã mấy ngày nay, chàng chỉ ăn vài trái chuối, bây giờ gặp thịt rượu Lưu không giữ ý tứ gì, ăn uống thoải mái, no nê.

Khi ăn xong, Lưu mới chợt nhận thấy mình đi lại được hồi nào không hay. Chàng nhìn lại những gói đồ ăn còn dang dở mới nhận thấy ngoài thịt thà, còn nhi-u món ăn thực lạ, như có tấm thuốc bắc, mùi vị ngọt ngào khác hẳn với những món mà chàng được ăn từ trước tới nay.

Sau khi mọi người đánh chén no nê. Lưu mới nói:

“Thưa ông Chung Tử, còn người bạn gái tên Mơ không biết bị con Ma Ngải tha đi đâu. Chúng ta có thể tới căn hầm kiểm cô ta và con Ma Ngải đó được không?”

Chung Tử gật đầu:

“Nên lắm, nên lắm. Chúng tôi đi kiểm con quỷ cái này mấy bữa nay hết cả tiền bạc mới chịu về đây ngồi chịu trận. Bây giờ no nê rồi, lại biết chỗ nó trốn, lẽ nào để nó yên chứ. Chúng ta đi thôi.”

Lưu được Chung Tử ượn bộ đồ mới. Dù ngắn cũn cỡn vẫn hơn bộ đồ rách rưới bẩn thỉu của chàng. Mọi người thuê xích lô chở tới nghĩa địa. Lưu nhận thấy ánh nắng chiếu vô chân chàng thực dễ chịu. Chàng ngồi chung với Thơ một xe nên hỏi nàng:

“Em có thấy ánh nắng chiếu vô chân ấm áp và dễ chịu lắm phải không?”

Thơ cười thực tươi.

“Dạ, em cũng định nói với anh như thế.”

Lưu nghe Thơ nói, cúi xuống vén hai ống quần lên. Ánh nắng chiếu vô da thịt chàng làm Lưu thoải mái lạ kỳ. Những vết đen còn bám trên chân loang lỗ cũng từ từ mờ dần làm chàng ngạc nhiên vô cùng. Thì ra những dấu tích của Ma Ngải để lại trên thân thể chàng bị tiêu tan ngay khi gặp ánh nắng chiếu vô. Chàng chợt nhìn lên trời, bây giờ là đúng Ngọ. Mặt trời chói sáng ngay trên đỉnh đầu. Lưu nhớ lại, giờ này con Ma Ngải mà gặp nắng sẽ khô máu mà chết ngay. Chàng mừng thầm, bây giờ mà tìm được nó quả là đúng lúc.

Tới nghĩa địa, mọi người theo người đàn ông hướng dẫn vô hầm chứa xác. Lưu chỉ chiếc quan tài con Ma Ngải trốn nói:

“Thưa ông nó trốn trong đó.”

Chung Tử kéo nắp quan tài ra, bụi cát bốc lên. Mọi người nhìn vô. Bên trong chỉ toàn là xương trắng, lộn xộn. Con Ma Ngải không có ở đó. Tuy nhiên, ai cũng thấy dấu vết của nó nằm làm xương người chết ở trong quan tài xáo trộn.

Chung Tử nói:

“Để tôi dán mấy lá bùa ngoài cửa không cho nó thoát ra trước đã. Xong chúng mình tìm từng cái quan tài một xem nó trốn nơi đâu.”

Sau khi Chung Tử dán mấy lá bùa rồi. Mọi người tử tử mỗ mỗ từng chiếc quan tài, nhưng tuyệt nhiên không thấy tăm hơi con Ma Ngải và Mơ đâu. Cuối cùng mọi người đành phải trở về. Chung Tử nói:

“Nếu vậy mình về nhà bày trận chơi với nó một phen tối nay đi. Nhất định tới nửa đêm nó phải tìm cậu Lưu hút máu.”

Mọi người lại kéo nhau về nhà. Chung Tử và các bạn hữu bày binh bố trận nhất định bắt cho bằng được con Ma Ngải tối nay mới nghe.

Trong khi đó, Cam và Thôn ở phòng ngủ đã ba bữa rồi mà Lưu không về. Nhưng người bồn chồn lo lắng nhất không phải là hai nàng mà lại là ông quản lý phòng ngủ. Mặc dù số tiền Lưu trao cho ông dư trả tiền phòng và ăn uống cho hai người trong cả tuần lễ, vậy mà không hiểu sao ông cứ bồn chồn không yên trong dạ. Bữa đầu ông sai chị dọn phòng đem cunl lên cho hai nàng, nhưng ngày hôm sau đích thân ông làm công chuyện ấy.

Khi vô phòng ngủ, ông hỏi Thôn mấy câu, nàng lấy mắt nhìn ông dăm dăm không trả lời. Quay qua nói chuyện với Cam cũng chẳng hơn gì Thôn. Ông đành để khay cốn lên bàn thì cả hai ngời tới ăn ngay. Ông để yên cho hai người ăn uống, lặng lẽ rời khỏi phòng. Chờ mấy tiếng sau, trở lên dọn cốn, ông bỗng giật nảy mình vì cả hai cô gái đã cởi hết quần áo, thân thể lồ lộ, thản nhiên đứng nhìn

ông. Lúc đầu hoảng hốt vì bất ngờ, sau ông đánh bạo tảng lờ như không có chuyện gì, vô thu dọn bát đĩa dơ đem ra.

Tối chiều ông lại đưa cốn lên, hai người con gái vẫn trần truồng. Khi thấy ông đặt mâm cốn xuống là hai nàng tiến tới ăn ngay. Họ dùng tay bốc, ăn uống nhồm nhoàm, không thèm để ý gì tới ông đứng bên cạnh.

Ông quản lý đánh bạo tiến lại gần, vỗ nhẹ vỗ vai Thôn hỏi:

“Tại sao cô em không dùng đĩa lại ăn bốc vậy?”

Thôn không trả lời, thản nhiên ăn uống như không biết có người đứng bên cạnh. Ông quản lý chợt nhớ ra trước khi người con trai ra đi, có hỏi ông tên Chung Tử ở

đâu. Như vậy có nghĩa là anh chàng đem hai cô gái điên này tìm thầy trị tà ma chẳng. Vì từ trước tới nay, ai không biết Chung Tử luôn luôn nói là mình ehuyền trị tà ma, không biết anh ta có tài đó thực không, nhưng ai ai cũng biết tên khùng khùng này giống ma quỷ lắm, vì hình giáng cũng như cuộc sống củay có khác gì một loại ma sống đâu.

Ông quản lý phòng ngủ vội vàng trở ra, đóng cửa phòng lại. Đi tới nhà Chung Tử tìm chàng con trai muốn phòng. Nhưng ông đập cửa nhà Chung Tử cả giờ mà không có ai ở nhà. Ông đành trở về phòng ngủ, lên lầu, vô phòng hai cô gái điên coi tình trạng ra sao.

Hai người đã ăn uống xong. Cam nằm chàng hăng trên giường. Còn Thôn lại nằm lẩn dưới đất. Ông quản lý ngồi xuống, nói:

“Sao cô em không lên giường nằm.”

Thôn vẫn nhìn ông dăm dăm như lúc nào. Hai mắt lạc thần không hiểu cô nàng muốn gì. Cả hai ngời trước sau không nói một câu nào và hình như cũng chẳng hiểu ông nói gì. Không lý họ vừa câm vừa điếc?

Nếu ông nhớ không lầm thì hôm mướn phòng, ông còn thấy hai cô gái đùa rôn với nhau, cười khúc kha khúc khích kia mà. Tại sao bây giờ tới nông nổi này?!

Thấy Thôn nằm dưới đất cũng không lộ vẻ gì dữ dằn như những con điên từ trước tới nay. Ông quản lý bế nàng lên giường, đặt nàng nằm cạnh Cam. Thôn cũng rất tự nhiên để ông ẵm lên giường mà không có phản ứng gì. Thấy không còn gì cần thiết tới mình nữa, ông quản lý phòng ngủ dọn chén bát dơ đem xuống bếp. Ông cẩn thận khoá cửa phòng lại, sợ có những người lạ vô làm bậy thì không biết phải làm sao.

Khoảng nửa đêm, như thường lệ. Ông quản lý đi kiểm soát một vòng quanh hàng lang các phòng ngủ. Khi qua phòng Thôn, bỗng ông để ý thấy căn phòng tối om om. Hôm nay lại là ngày cúp điện mà trong phòng hai cô gái này không chịu thắp đèn dầu lên. Ông lấy chìa khoá mở cửa phòng vô xem.

Cả hai người con gái cùng ngồi trên giường, ông hỏi:

“Tại sao các cô không thắp đèn dầu lên?”

Không ai trả lời ông. Đã quen với sự im lặng của hai nàng, ông quản lý phòng ngủ tự động châm lửa vô cây đèn dầu trong phòng. Ánh sáng của cây đèn dầu mới thắp tuy không sáng lắm, nhưng cũng tạm thấy được mọi vật trong phòng. Ông quản lý thắp xong ngọn đèn nói:

“Thôi, các cô đi ngủ đi, khuya lắm rồi đó.”

Cả hai vẫn ngồi không nhúc nhích nhìn ông đăm đăm. Trong ánh sáng lơ mơ, rung rinh của cây đèn dầu. Thân hình khoả thân của hai cô gái có sức hấp dẫn rợn người. Tự nhiên những ý tưởng dâm tình hiện lên trong đầu ông thực mạnh. Bây giờ là giờ giới nghiêm rồi. Không ai có thể đi lại được nữa. Người con trai muốn phòng chắc chắn tới nay không thể nào về được. Tự nhiên ngực ông đập thình thịch. Đứng nhìn hai người con gái một lúc. Ông bỏ cây đèn dầu đang cầm lên bàn, ngồi ghé lên giường, nói:

“Các cô không đi ngủ thực hả?”

Không ai trả lời và các cô đó vẫn nhìn ông đăm đăm. Ông làm bộ nắm vai một cô đẩy nhẹ xuống giường. Cô gái không có một phản ứng nào, theo tay ông từ từ nằm xuống. Bàn tay ông đặt trên vai cô gái vuốt nhẹ xuống dưới, nàng cũng không có một phản ứng nào. Ông bắt đầu thấy thân thể nóng hôi hổi, hơi thở nhanh hơn. Hơi chồm mình tới, ghé sát miệng vô môi cô ta làm bộ hỏi:

“Em không đi ngủ thực hả?”

Cô gái vẫn không có phản ứng gì. Ông từ từ hôn lên môi nàng. Bàn tay tham lam bóp nhẹ trên bộ ngực săn cứng. Bỗng nhiên cô ta xoay mình, ông quản lý nằm im nghe ngóng, nhưng cô nàng lại vòng tay ôm lấy ông. Tim ông đập thình thịch, hơi thở rấp rút. Ông trườn mình đè lên thân thể cô gái và tuột quần áo ra thực nhanh...

Sáng sớm, khi gà bắt đầu gáy. Ông quản lý phòng ngủ thức dậy ngay, vì biết là đã hết giờ giới nghiêm. Ông mặc quần áo lại tính mở cửa phòng đi ra. Nhưng suy nghĩ một hồi, lấy quần áo mặc lại cho cả hai người con gái này. Chẳng ai có phản ứng gì, cứ để tự nhiên cho ông muốn làm gì thì làm. Mặc quần áo cho cô gái lớn xong, lại mặc quần áo cho cô nhỏ. Bây giờ ông mới để ý, cô gái trẻ tuổi này thân hình còn đầy đặn hơn cô lớn nhiều. Ông ôm lấy nàng, hôn lên bộ ngực nung núc. Bàn tay vòng ra sau, ghì thực chặt bờ mông cong vòng đầy ắp, thân thể lại nóng lên hừng hực. Mặc dù đã nhiều tuổi, nhưng gặp trường hợp này không thể nào

cầm lòng được. Ông lại đè nàng xuống giường. Bỗng có tiếng chân đi ngoài hàng lang. Ông vội vàng nhồm dậy, xốc lại quần áo, chạy ra phía ngoài. Nhưng tiếng chân đã từ từ xa dần. Ông nghĩ có khách hàng nào đang rời phòng ngủ nên vội vàng mở cửa tới bàn giấy để lấy lại chìa khoá của khách.

Trưa nay ông lại mang cơm lên, hai cô gái thấy có cơm, chạy lại bàn ăn ngay. Bây giờ các cô đã mặc quần áo ngay ngắn, nhưng vẫn không nói năng gì và cặp mắt lơ đãng như không có hồn.

Để cho hai nàng ăn cơm, ông ra khoá cửa phòng lại rồi ngồi đằng sau cô gái nhỏ, vòng tay luồn qua áo nàng, mò về phía trước. Ông vén tóc nàng lên, vừa định hôn lên cổ cô ta, bỗng giật nảy mình vì nhìn thấy dấu răng trên chiếc cổ nõn nà đó. Ông buông nàng ra ngay và lùi lại. Cả hai vẫn ăn uống thản nhiên. Ông cố lấy bình tĩnh vén tóc cô gái lớn coi nơi cổ. Ông cũng lại phát giác ra dấu răng trên cổ cô ta. Trống ngực đập thình thịch. Những chuyện ma hút máu được nghe từ nhỏ chợt hiện lên đầu ông thực mau.

Như vậy không lẽ người con trai muốn phòng là Ma Cà Rồng bắt gái, muốn phòng ngủ để làm chỗ hút máu chăng? Nhưng không hiểu tại sao thành cha này lại đi kiếm Chung Tử. Không biết chừng Chung Tử cũng

là đồng bọn chứ thầy bà gì đâu. Nếu vậy thì nguy hiểm quá. Nghe nói những cô gái bị hút máu sau đó cũng trở thành ma hết. Ông nghĩ tới tới qua ngủ với cô nàng này mà rùng mình. Tự nhiên

ông sờ tay lên cổ. Đầu óc hoang mang không biết bây giờ phải làm sao?

Tối chiều, ông quản lý không dám mang cốn lên nữa. Ông sai bà dọn phòng buồng cơm lên và ông cũng đi theo. Hai cô gái vẫn ăn uống bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng trong khi đó tại nhà Chung Tử thật nhộn nhịp. Ba người bạn của ông ta và ông mỗi người ngồi một góc nhà. Lưu ngồi chính giữa trong một vòng tròn nhỏ. Những người tới coi ngồi trên giường. Rút kinh nghiệm ở chùa Linh Ẩn, sợ Ma Ngải lợi dụng người ngồi coi, lấy họ làm vũ khí tấn công mình. Chung Tử vẽ ôi người một lá bùa và ếm chung quanh giường như một thành trì bảo vệ những người này không cho Ma Ngải tới gần. Trời vì khuya, con trăng hạ tuần treo trên trời vàng vọt, không đủ ánh sáng rọi xuống khu xóm không một ngọn đèn đường.

Đúng nửa đêm, Lưu bắt đầu thấy nhức đầu. Chàng biết đó là cảm ứng từ Ma Ngải truyền qua thân thể chàng. Lưu rên lên nho nhỏ, nhưng chàng cố cắn răng chịu đựng vì biết là Ma Ngải sắp xuất hiện rồi. Đúng như Lưu nghĩ, một cơn gió lốc lạnh ngắt cuốn tới ào ào và Ma Ngải xuất hiện ngay trước cửa. Khi nhìn thấy đám người ngồi bầy trận ở trong nhà. Con Ma Ngải nhảy phốc lên sàn nhà ngồi vắt vẻo. Bây giờ mọi người mới nhìn thấy trên tay nó cắp theo một cô gái. Lưu nhận ra ngay là Mơ. Người góa phụ thể nguyên với chàng trong căn hầm chứa xác theo chàng tới trọn đời. Tim chàng nhói lên, Chung Tử nhìn ngay thấy tình trạng nguy hiểm này. Kinh nghiệm Ma Ngải dùng những cô gái có liên hệ với Lưu để làm chàng mất hết ý chí, phá vỡ trận thế ở chùa Linh Ẩn chợt tới thực mau.

Chung Tử hét lớn:

”Không xong rồi, tấn công ngay. Nó dùng cô gái này để làm cậu Lưu mất hết ý chí, phá vỡ trận thế của chúng ta đó. Đánh.

Cùng lúc bốn cánh tay vung ra, chỉ về phía Ma Ngải đang ngồi trên sàn nhà, miệng họ cùng hét lên một câu:

“Cấp cấp như luật lệnh.”

Con Ma Ngải rít lên, nhào xuống liền. Nhưng trước đó một giây, nó đã ném Mơ vào tay Lưu. Chàng lật đật ôm lấy nàng, sợ Mơ có thể bị nó ném gãy chân tay. Thân thể trần truồng của nàng lạnh ngắt. Lưu gọi lớn:

“Mơ... Mơ... em có sao không?”

Chàng đã bước ra khỏi vòng tròn của thần quyền mà Chung Tử bày trận. Ma Ngải cũng vừa rút xuống. Nó vói tay chụp lấy Lưu cuốn gió bay đi ngay. Trên thân thể nó mang đầy thương tích, máu đen chảy ròng ròng. Mùi hôi thối xông lên ngất trời...

23. Chương 23: Ngày Thứ Hai Mươi

Đám Chung Tử điên lên, thế là Ma Ngải lại một lần nữa trốn thoát. Bây giờ tìm nó ở đâu. Con ma quỷ quyết này thực lợi hại. Không ai ngờ chuyện nó đem Mơ tới để đổi lấy Lưu một cách dễ dàng như vậy. Đành là nó cũng phải trả một giá rất đắt cho sự liều mạng này. Nhưng bây giờ y lại nắm Lưu trong tay, cũng kể như khó có thể tiêu diệt được nó rồi. Hôm nay là ngày thứ hai mươi. Chỉ còn mười sáu ngày nữa nó sẽ trở thành Ma Vương. Thử hỏi ai có đủ sức giết được giống ma hồn lạnh quỷ quyết này!

Chỉ còn một hy vọng duy nhất, con ma này còn lẩn quẩn ở vùng này để hút máu các cô gái thiếu may mắn, may ra còn tìm được tung tích nó. Còn như nó mang Lưu tới một khu rừng già nào đó trên cao nguyên chẳng hạn thì đành chịu cho số kiếp thôi. Trên thế gian này lại sinh ra một loài ma dữ hại người. Kết quả sẽ thật thảm khốc cho đám dân lành vô tội.

Mà đúng như Chung Tử tính, con Ma Ngải đã ôm Lưu bay thực xa khỏi vùng Chợ Lớn. Nó không ngờ nơi đây nhiều cao thủ như vậy. Đã mất một cánh tay, bây giờ lại trọng thương nữa. Ma Ngải tính bay luôn về Thái Lan, nơi sinh sản ra dòng giống Ma Ngải. Nhưng đang bị thương nặng, Ma Ngải đành tìm một nơi nào trú ẩn cho vết thương lành lặn đã rồi mới tính sau được.

Nó bay tới Biên Hoà, coi bộ đã kiệt lực. Bèn đáp xuống ngay một rừng cao su. Tối hôm đó Ma Ngải hút máu Lưu để lấy lại sức. Máu chàng là liều thuốc vạn năng đối với nó trong lúc này. Tuy nhiên, không thể nào hút nhiều quá để Lưu mất sức, vì nó còn cần tới chàng mười sáu ngày nữa. Nếu Lưu chết lúc này kể như cuộc đời của nó cũng chấm dứt sau đó vài hôm thôi.

Khi trời gần sáng, Ma Ngải biết không thể ở đây được. Dù cho các tàng cây che khuất nắng, nhưng cũng không cản được những ánh sáng phản chiếu làm cho nó không thể nào an tâm dưỡng thương được. Ma Ngải vội vàng cấp Lưu đi kiếm một hang động nào đó có thể ẩn trốn được. Nó bay lên cao, nhìn quanh, thấy núi Châu Thới nhấp nhô. Ma Ngải bay tới đó liền. Đáp ngay lên trên đỉnh núi, rồi lần mò xuống dưới, chẳng bao lâu tìm được một cái hang gần đó, chẳng cách xa đỉnh núi bao nhiêu. Đem Lưu vô rồi lấy đá lấp cửa hang, chỉ để một lỗ thực nhỏ trên cao, chắc chắn Lưu không thể nào leo lên đó được.

Lưu để ý, chân chàng lại bị liệt như hồi bị nhốt trong hầm chứa xác chết ở nghĩa địa Tiều Châu. Như thế này không còn phương pháp gì trốn thoát được nữa. Làm sao với hai tay mà có thể leo lên những tảng đá này mà chui ra lỗ hổng trên cao thể kia được!

Ma Ngải đã cuộn tròn lại ngủ say. Mặt trời chắc đã lên cao, một vài tia nắng thật yếu ớt phản chiếu qua lỗ hổng phía trên, nhưng không làm phiền gì tới con Ma Ngải, vì nó đã chui vô một lỗ hổng tuốt trong cùng hang, tối mò mò, không biết thông tới đâu.

24. Chương 24: Ngày Thứ Hai Mươi Một

Thêm một ngày nữa trôi qua. Con Ma Ngải vẫn ngủ vùi, và cứ tới nửa đêm lại ra hút máu Lưu. Chàng bắt đầu thấy đói kinh hồn, từ sau bữa rượu thịt ở nhà Chung Tịnh tới nay, Lưu chưa có hột cơm nào vô bụng. May mà trong chiếc hang này có một mạch nước chảy trên cao xuống nên Lưu có nước uống, nếu không chàng cũng chết khô rồi.

Khi con Ma Ngải bị thương, thân thể Lưu đau buốt tới xương tủy. Chàng biết đó là sự máu thịt thông đồng, cùng cảm ứng nên khi Ma Ngải liều chết ôm lấy chàng chạy thoát thân, mặc cho thương tích cùng mình, cũng là lúc Lưu muốn xỉu trên tay nó. Hôm nay Lưu đã thấy khoẻ khoắn lại đôi chút. Cứ mỗi lần nó hút máu Lưu, chàng sờ sờ nhưng lại thấy dễ chịu nên cũng yên tâm và để yên cho nó trị thương, nếu không chàng cũng khổ với nó.

Tối sắp tới, Lưu đói cồn cào, chàng muốn lả đi, đầu nhức nhối và bụng sôi lên sùng sục. Con Ma Ngải bò ra nhìn chàng và Lưu thấy hình như nó cũng cảm thấy khó chịu như Lưu. Có lẽ cũng dễ hiểu thôi. Nó đau thì chàng đau. Bây giờ chàng đói lẽ nào nó cảm thấy no được. Lưu mừng thầm, như vậy mầy phải đi kiếm đồ ăn cho tao thôi. Chàng chợt có ý nghĩ, tao mà chết bây giờ thì mầy đâu có sống nổi chứ. Lưu nghĩ vậy nên thí nghiệm liền. Chàng lấy một cục đá, đập vô tay mình thực mạnh. Con Ma Ngải nhảy nhồm lên ngay, nó nhào tới, ôm lấy Lưu, dằn cục

đá ném qua một bên, tỏ vẻ giận dữ vô cùng, hai mắt sáng quắc, đỏ ao, nhìn chàng trừng trừng. Lưu dọa:

“Tao đói bụng quá rồi, nếu mầy không kiếm rượu thịt cho tao, tao sẽ lao đầu vô đá tự tử xem mầy sống được bao lâu. Hơn nữa, tao nuôi mầy để mầy giết thằng Phú, vậy mà không thấy nó chết chóc gì. Chỉ thấy tao hết tai họa này tới tai họa khác. Đau đớn, khổ sở quá rồi, sống làm gì nữa.”

Con Ma Ngải nghe chàng nói, rú lên, nó hất tay một cái làm hai tay Lưu cũng tê liệt ngay, không còn cử động được nữa. Chàng không ngờ con ma này tinh khôn như vậy. Thấy Lưu chịu phép rồi, nó xoay mình, cuộn tròn hóa gió bay đi thực nhanh.

Tối gần nửa đêm, nó trở lại. Trong hang đã tối mò mò, Lưu ngửi thấy mùi thịt nướng, bánh mì nóng. Ngay lúc ấy, nó vỗ mạnh vô lưng chàng. Lưu thấy cả chân lẫn tay cử động được ngay. Chàng mò mẫm gói đồ con Ma Ngải vừa để bên cạnh. Không phải chỉ có thịt nướng và bánh mì nóng mà còn cả bánh bao, xôi, chè, lạp xưởng chiên lung tung nữa. Hay nhất là có một sị rượu thuốc thơm phưng phức, Lưu không nói năng gì, chàng ngồi dậy mò mẫm ăn uống trong đêm tối mù mịt một cách thích thú.

Tối nửa đêm, con Ma Ngải nâng tay Lưu lên; cắn nhẹ nhẹ ấu rả ra, nó lại đưa lên mũi hít một hơi. Tự nhiên Lưu thấy trong người khoẻ khoắn lạ lùng. Chàng biết chắc chắn là cảm giác này cũng phát xuất từ chính bản thân con Ma Ngải. Lưu cao hứng nói:

“Bây giờ tao thấy khoẻ lắm. Tao sẽ sống ở đây nuôi mày tới chừng nào cũng không sao. Nhưng mà tao cần phải có bạn gái sống cho vui, chứ mày không biết nói, làm sao mà sống lâu ở chốn thâm sơn cùng cốc này được.”

Lưu vừa nói xong, con Ma Ngải nâng tay chàng lên, áp vào má nó, cò cọ nhẹ nhẹ. Chàng đã quen với cử chỉ thân thiện này của nó. Trong đêm tối ánh mắt nó sáng lòe lòe như hai ngọn đèn, xanh lè. Dấu hiệu của sự vui vẻ, cộng tác. Trái hẳn với những lúc giận dữ, hai mắt đỏ ao toả ra tia sáng hận thù, gian ác.

Con Ma Ngải rú lên một tiếng thán thốt, hoá gió bay đi ngay. Chỉ hơn một tiếng đồng hồ sau, nó trở lại, đặt vô lòng Lưu một cô gái. Trong đêm tối Lưu không nhìn thấy gì, nhưng thân thể của cô gái ấm áp lạ thường, da nàng mịn màng và chắc nịch. Mùi thơm da thịt ngửi ngán. Hình như cô ta đã xỉu đi, thân thể ẻo lả trong vòng tay chàng.

Lưu không còn nghĩ ngợi gì nữa. Những hớp rượu thuốc vừa rồi làm ấu trong người chàng nóng hừng hực, chàng cúi xuống hôn lên miệng cô gái chưa nhìn thấy mặt lần nào. Bàn tay chàng mò mẫm lột thật nhanh y phục trên người cô ta ra ném bừa bãi sang bên cạnh. Chàng đặt nàng nằm xuống đất, trườn mình lên. Hình như cô gái cự mình rên rỉ. Lưu hôn lên cổ nàng, một chất nước mẩn mẩn dính trên bờ môi, chàng liếm nhẹ nhẹ, biết ngay đó là máu, vì chắc chắn chỗ chàng liếm trên cổ cô ta vừa rồi là nơi Ma Ngải cũng vừa cắn để hút máu cô gái này. Chàng mặc kệ, rập mình xuống làm thân thể cô gái cong lên...

25. Chương 25: Ngày Thứ Hai Mười Hai

Khi Lưu thức dậy, trời đã sáng rõ. Chàng thấy cô gái đêm qua đã mặc quần áo hẵn hoi. Nàng lúi vô sát góc hang, ngay cái lỗ con Ma Ngải chui vô ngừ. Lưng nàng che đi miệng lỗ ấy. Thấy Lưu thức dậy, cô gái có vẻ hoảng hốt lắm, thân thể nàng áp sát vô vách đá như muốn chạy trốn. Hai mắt cô ta nhìn Lưu sợ hãi. Lưu ngồi dậy, dụi mắt.

Chàng nhìn thấy rượu thịt tối qua ăn còn ê hê. Lưu nhìn cô gái, nói:

“Nhà cô ở đâu mà bị Ma Ngải bắt đem lên đây?”

Cô gái mấp máy miệng, nhưng không nói lên lời. Hình như cô ta không tin vừa nghe Lưu nói với nàng. Thấy vậy Lưu nói tiếp:

“Tôi cũng là nạn nhân như cô, con Ma Ngải này bắt người hút máu. Riêng tôi đã bị nó hút máu hơn hai mươi ngày rồi. Còn các cô gái khác bây giờ không biết ra sao.”

Cô gái hơi cúi mình về phía trước, ấp úng hỏi:

“Như... thế... ông ông không phải là con quỷ bắt tôi tối qua à?”

Lưu lắc đầu.

“Tôi đã nói với cô, tôi là nạn nhân của nó mà.”

Cô gái ngây thơ hỏi:

“Ông nói thật đó chứ?”

“Cô vẫn còn nghi tôi phải không?”

Cô gái có vẻ vẫn còn nghi ngờ, nói:

“Thế... thế... tại sao, tại sao tôi qua ông lại... lại...”

Lưu biết ngay cô ta muốn nói gì, chàng mỉm cười, nói nhây.

“Tôi bị nó bắt đã hơn hai mươi ngày rồi. Không biết lúc nào nó giết tôi như mấy cô gái kia, nên cứ có người là tôi ôm lấy mà ngủ. Còn cái chuyện ấy thường thôi, giữa hai con người nam nữ mà, trách sao được.”

“Ông nói gì kỳ cục vậy, tôi không tin đâu. Không biết có phải ông bắt tôi về đây hãm hiếp rồi làm bộ không?”

Lưu mỉm cười.

“Thứ nhất là tôi không thể nào làm cho chân cô tê liệt được. Thứ hai là con Ma Ngải bắt cô nó nằm ngay trong cái lỗ phía sau lưng cô. Không tin cô cứ thò tay vô đó là thấy nó ngay.”

Hình như con Ma Ngải nằm trong hang biết hai người đang nói chuyện gì, và nó cũng muốn giúp Lưu lấy lòng cô gái nó mang về cho chàng vui, cũng như để hút máu trị thương, nên nó thò hai cánh tay ra, nắm lấy lưng cô ta. Vô tình một tay nó nắm được lưng quần, một tay nó nắm được vạt áo sau. Cô gái vừa nghe Lưu nói con Ma Ngải nằm sau lưng, tá hỏa quay lại đã thấy hai cánh tay dài đầy lông lá thò ra từ trong hang nắm lấy quần áo mình rồi. Nàng thét lên, nhào về phía trước. Nhưng vì hai chân tê bại nên không nhúc nhích được. Nàng phải lấy hai tay cố trườn mình về phía Lưu ngồi. Miệng thét lớn:

“Trời ơi, cứu tôi... cứu tôi với.”

Lưu thấy cô ta quá sợ hãi, cũng tội nghiệp, nhào mình ra nắm lấy hai tay kéo cô ta về phía chàng. Quần áo cô gái bứt tung, nằm gọn trong tay con Ma Ngải, nó thu quần áo vô hang làm vật lót mình nằm. Thân thể cô gái trần truồng lồ lộ, nhưng cô ta đâu còn tâm trí đâu để ý tới chuyện ấy nữa. Nàng thoát khỏi bàn tay con Ma Ngải, nhảy gọn vô lòng Lưu ôm cứng lấy mình chàng.

Lưu hỏi nhỏ:

“Em không sợ anh nữa sao?”

Mặt cô gái tái mét, chân tay run lẩy bẩy, nàng vẫn ôm cứng lấy Lưu, một lúc sau, mới thở hổn hển, nói:

“Em... em... xin lỗi anh, từ sáng tới giờ thấy có mình anh trần truồng ngủ nơi đây, lại có chuyện tối qua nữa, nên mới tưởng anh là người gian. Ai ngờ chúng mình cùng là nạn nhân thực, làm sao em lại sợ anh được chứ.”

Lưu mỉm cười, vuốt nhẹ má nàng.

“Em ôm anh như thế này, không sợ chuyện tối qua nữa sao?”

Cô gái có vẻ hơi lúng túng, nàng nhìn nhanh vô miệng hang nho nhỏ, chỗ con Ma Ngải nằm trong đó. Trống ngực vẫn đập thình thịch, nói lảng qua chuyện khác.

“Con ma đó có ra ngoài này nữa không anh?”

Lưu gật đầu:

“Nó bắt em về đây để hút máu mà không ra thì làm sao mà hút được máu em chứ.”

Cô gái co người lại, run rẩy, rú lên nho nhỏ:

“Trời ơi... có thật không anh?”

“Chứ em nghĩ nó bắt em về đây làm gì?”

“Trời ơi, như vậy chắc chết rồi...”

Vừa nói xong, cô gái bỗng khóc rưng rức. Lưu tính đẩy nhẹ cô ta ra nhưng nàng lại càng ôm cứng lấy chàng hơn nữa. Bộ ngực căng tròn ép sát vô ngực Lưu, trắng muốt và đỏ ao trên đỉnh. Lưu vòng tay ôm lấy thân

thể nàng. Bàn tay chàng xoa đều đều từ trên xuống dưới và dừng lại ở bờ mông cong vòng. Cô gái vẫn khóc, nhưng không có phản ứng gì với Lưu cả. Nàng vẫn ôm cứng lấy chàng như cầu xin một sự che chở.

Lưu nhướn mình lên, eo gái hơi co lại nhưng vẫn đả yên. Hình như nàng đang trong cơn tuyệt vọng cùng cực, không còn thiết tha gì tới những thứ khác nữa. Kể cả thân thể nàng, có lẽ nàng chỉ đang nghĩ tới điều sống và chết, vì con ma bắt nàng về đây hút máu....

Mặt trời đã lặn hẳn, bóng tối tử từ tràn lan trong hang núi. Lưu không biết chàng đã ngủ được bao lâu vì quá mệt mỏi. Từ tối qua tới nay đã hai lần ôm ấp cô gái mới bị bắt.

Hình như đàn bà mấy cái chuyện này không làm họ hao mòn sức lực hơn đàn ông. Cô gái vẫn ôm cứng lấy Lưu, bền bỉ hơn bao giờ hết. Nàng chỉ có một mối lo âu duy nhất là con Ma Ngải sẽ hút máu nàng eho tới chết như những cô gái khác.

Lưu thấy hình như cô gái này rất thích nói, nàng thấy Lưu tỉnh dậy đã hỏi ngay:

“Anh làm gì mà ngủ như chết vậy, hình như em không thấy anh sợ hãi gì hết.”

Lưu uể oải nói:

“Nếu em bị bắt lâu như anh rồi cũng thế thôi. Sợ mãi rồi cũng đâm nhàm.”

Cô gái mỉm cười, lần đầu tiên Lưu thấy nàng cười từ lúc tới đây tới giờ

“Sợ mà cũng nhàm hả anh. Em thấy anh lì thì có.”

“Ừ lì hay nhàm thì cũng thế thôi. Chuyện gì nó phải tới thì nó sẽ tới mà, sợ cái gì chứ.”

“Em thì không như anh được. à, mà anh tên gì hả, từ hôm qua tới giờ quên không hỏi tên anh.”

“Anh tên Lưu. Trần văn Lưu. Còn tên em?”

“Em tên Lan, nhưng ở trong quán rượu tụi nó gọi em là Rose.”

“Tên Mỹ à?” .

“Em cũng không biết có phải đó là tên Mỹ hay tên Tây, nhưng bà chủ quán đặt tên như vậy thì biết vậy thôi.”

“Quán rượu em làm ở đâu, tại sao tối qua bị con Ma Ngải bắt mà không biết là nó?”

“Quán rượu ở gần chợ Biên Hoà. Tối qua em uống hơi quá chén, trên đường đi về bỗng bị tối tăm mặt mày rồi không biết gì nữa. Tối khi hơi mơ mơ màng màng, thấy có người đè lên mình lại cứ tưởng là mấy anh uống rượu cùng bàn đưa về nhà. Ai ngờ sáng ra mới tá hỏa, thấy anh nằm ở đó trong căn hầm này, em không biết ắt giáp rasao nữa.”

Lưu à một tiếng, thì ra Lan là cô gái bán bar. Hèn gì nàng bạo dạn và táo tợn trong vấn đề xác thịt như thế. Lưu vòng tay ôm lấy Lan, vực mặt lên ngực nàng. Lan ôm lấy đầu Lưu thì thầm hỏi:

“Anh kể cho em nghe từ ngày anh bị bắt vô đây đi.”

Lưu ôm Lan thật cứng, xoay mình để nàng nằm đè lên thân thể chàng. Hôn lên cặp môi mồm mồm, hai chân cặp lấy chân Lan, rồi thì thầm kể lại hết chuyện Ma Ngải. Duy chỉ có điều chàng vẫn nói Ma Ngải là của một người bạn cùng phòng, mà chàng vô tình không biết, tới khi anh ta bị nó hút hết máu chết thì lấy chàng thế vô. Chuyện cứ như thế diễn tiến cho tới khi chàng bị bắt vô đây. Lê dĩ nhiên Lưu không đá động gì tới mục đích trả thù Phú cả.

Lan nghe xong lại càng quý Lưu hơn, nàng ngoan ngoãn hôn lên môi chàng những nụ hôn ngọt lịm đầy ắp. Trời đã tối mù mịt. Bỗng Lưu thấy con Ma Ngải kéo cánh tay chàng ra, cắn nhẹ nhẹ. Đưa lên mũi hít, chàng bảo Lan:

“Con Ma Ngải đang hút máu anh đó, em thử với tay ra ngoài là đụng nó ngay.”

Lan run lấy bẫy trong tay Lưu, nhưng nàng cũng đưa tay quờ quạng chung quanh. Tay Lan đụng ngay ngực con Ma Ngải, Lan thét lên, lặn qua một bên ngay. Nhưng đã muộn, con Ma Ngải chụp lấy nàng, ôm vô lòng, gục đầu vô cổ Lan cắn mạnh, hút một ngllm máu tử cổ nàng phun ra. Lan giẫy giụa, thét lớn.

“Trời ơi... anh Lưu ơi, cứu em với.. trời ơi, chết... chết...”

Lưu ngồi dậy, ôm lấy bụngLan kéo mạnh về phía mình, nói lớn:

“Thôi, thôi đi, tha cho cô ấy đi, mày đi bắt người khác mà hút máu. Mày tính giết cô ấy hay sao chứ.”

Tự nhiên con Ma Ngải nghe Lưu nói, nó rít lên, hoá gió bay đi ngay. Lan cũng mệt ngất ngư, nàng lại ôm cứng lấy Lưu, thở hổn hển, nói:

“Nếu không có anh, chắc nó hút máu em tới chết mệt thôi. Anh ơi, làm sao bây giờ?”

“Anh chắc nó đi bắt thêm một cô gái nữa về đây bây giờ không hiểu sao nó lại nghe lời anh như vậy.”

Lan nói thực nhanh:

“Vậy lần sau nó hút máu em nữa, anh cũng bảo nó đi bắt ngllời khác nghe anh.”

Lưu cười hì hì.

“Như thếcó khác gì anh xúi nó đi giết thêm người nữa hay sao?”

Lan càng ôm chặt lấy Lưu hơn.

“Nếu không nó sẽ hút máu em chết thì sao?” .

~“Người khác chết thể em thì cũng vậy thôi.”

Giọng Lan khổ sở như van xin.

“Nhưngem khôngmuốn chết đâu. Nghe em đi anh nhé, anh muốn gì em cũng chiều anh mà.”

Lưu cười hì hì, nói:

“Thật không đó?”

“Thật mà, tin em đi...”

“Thế anh muốn hút máu em thì sao.”

Lan lì lợm, nói:

“Cho anh hút máu em đó, nhưng anh đừng cho con ma đó hút máu em nhé.”

Lưu xoa nhẹ nhẹ trên cặp đùi trơn láng của nàng, cười thành tiếng.

“Em làm nhưanh nuôi nó nhưcon chó trongnhà, muốn sai khiến thể nào cũng được ấy.”

“Nhưng anh cứ nói nó đừng hút máu em đi, nó nghe lời anh mà.” .

Lưu bật cười, nói:

“OK, anh sẽ bảo nó không được hút máu em nữa, chịu không.”

Lan “dạ” một tiếng như vui mừng đã thoát khỏi con ma hút máu này rồi. Nàng trườn mình xuống cắn vô đùi Lưu làm chàng phải nhướn ngllời lên. Lưu không ngờ kỹ thuật chinh phục đàn ông của Lan ghê gớm như vậy.....

Bỗng có tiếng gió thổi lồng lộng, lạnh buốt. Lưu biết ngay con Ma Ngải đã trở về, chàng bảo Lan:

“Con Ma Ngải trở về đó.”

Lan nhào người lên ôm cứng lấy Lưu liền, chân tay nàng quặp chặt lấy thân thể Lưu như dán cứng bằng keo hồ. Có tiếng thở khò kè, ằng ặc rồi rên rĩ như đau đốn lăm của một phụ nữ. Lưu thì thẳm bên tai Lan:

“Đúng là lại có một nạn nhân nữa rồi. Coi bộ cô ta bị nó hút nhiều máu lắm hay sao mà kêu ằng ặc như vậy”

Lan run lấy bầy bên mình Lưu, nàng ấp úng không thành tiếng:

“Anh... ơi... đừng, đừng bỏ em nhé. Nó, nó hút máu người cho tới chết đó...”

Ngoài trời gió thổi ào ào. Hnh như gió thổi thực lớn, Lưu thấy lạnh lạnh, chàng cũng ôm chặt lấy Lan cho hơi ấm hai người truyền vào nhau. Bỗng một làn sét loé lên soi rõ mọi vật, tiếp theo là tiếng sấm, dinh tai nhức óc. Cả Lưu và Lan cùng nhìn rõ con Ma Ngải đang ôm hai người đàn bà chứ không phải một. Nó gục đầu vô cổ một người hút máu, còn người kia bị nó nhét chiếc vú bự như trái dưa hấu thực lớn vô miệng. Hèn gì bà ta không kêu ằng ặc vì nghẹt thở. Khi sét loé lên và sấm vang lừng. Con Ma Ngải buông hai người đàn bà, sợ hãi, chui tọt vô hang ẩn nấp ngay.

Mưa bắt đầu rả rớt, nhưng gió thật lớn và chỉ một chập là tạnh liền. Tuy nhiên, sấm chớp vẫn âm ỷ và loé sáng. Lưu đã nhìn rõ hai người đàn bà cũng vào khoảng hơn ba mươi. Họ đang ôm chặt lấy nhau, chàng biết là chưa có ai chết chóc gì. Chắc cũng mới bị bắt, và con Ma Ngải chưa hút nhiều máu đã phải bỏ chạy trốn sấm chớp rồi. Lưu hỏi lớn:

“Các chị ở đâu mà bị con Ma Ngải này bắt đó hả?”

Hình như cả hai người đàn bà cùng nhìn thầy Lưu và Lan. Một người run run hỏi:

“Các anh... chị... cũng... bị con yêu tinh này bắt à?”

Lan nhanh nhẩu trả lời:

“Dạ... dạ... tui tui bị nó bắt hút máu đó chị à. Chị có sao không?”

Người đàn bà vừa nói rên rĩ:

“Trời ơi... nó hút máu tôi ghê quá, may nhờ sấm sét, nếu không chắc chết đêm nay thôi. Không biết nó chạy đâu rồi. Tại sao anh chị không chạy đi?”

Lan nói:

“Chạy đi đâu, trong cái hang này không có đường ra, hơn nữa nó làm cho chân tôi tê liệt, làm sao đi đứng được nữa mà chạy.”

Người đàn bà lại nói:

“Trời ơi... chân tôi cũng không nhúc nhích được nữa.”

Bà ta hỏi người bị bắt chung:

“Em có sao không?”

Người kia thở hổn hển, giọng yếu ớt:

“Suýt nghẹt thở chết... Nó ị chiếc vú bự như cái rổ vô mặt em, không sao thở được nữa.”

“Chân em có sao không?”

Có tiếng run run trả lời:

“Hình như không cử động được nữa thì phải.”

Lưu bảo Lan: .

“Chúng mình bò qua bên đó nhé em.”

Lan chưa kịp trả lời, một người đàn bà đã vội vàng nói:

“Phải đó, phải đó... anh chị qua bên này đi. Càng đông người càng bớt sợ.”

Lưu hỏi lại Lan:

“Em có muốn qua bên đó không?” .

Lan chịu ngay.

“Dạ, anh bế em qua đó đi. Em đâu có đi được.”

Trong khi Lưu ngồi dậy bế Lan tới cạnh hai người đàn bà mới bị bắt thì một người hỏi:

“Bộ anh không bị con yêu tinh này lèn hư chân hả?”

”Dạ có, nhưng bây giờ hết rồi.

Tiếng mừng rỡ hỏi tới:

“Làm sao mà hết được?”

Lưu trả lời:

“Chuyện dài lắm, để tôi kể hai chị nghe.”

Ngoài trời gió vẫn thổi ào ào, eo lè cây cối đập vào nhau làm gió rít lên nghe thực ghê rợn. Lưu hy vọng những tiếng động đó làm con Ma Ngải không nghe được tiếng thì thảo của chàng kể lại cho hai người đàn bà nghe.

Không hiểu từ lúc nào, người đàn bà nằm bên cạnh Lưu đã ôm lấy chàng và người kia cũng gác một chân qua bà chị, đè lên người Lưu. Họ là hai chị em buôn bán trái cây Tối nay hai chị em đã xếp sắp xong trái cây lên xe ba bánh, tính đi ngủ để mai đạp xe ra chợ thì con Ma Ngải hiện ra, chụp lén cả hai người bay hang. Người chị tên Lài còn cô em tên Thìn. Cả hai chưa lấy chồng dù đã lớn tuổi Gia đình còn cha mẹ già và bà ngoại, lại chỉ có hai chị em nên họ cứ ở vậy buôn bán đùm bọc lấy nhau.

Lài nằm sát Lưu, chính nàng cũng không biết tại sao lại ôm lấy chàng. Người đàn ông xa lạ, trần truồng nằm bên cạnh, và Thìn cũng gác chân qua đùi chị để bàn chân lên đùi Lưu. Hình như cả hai cùng cảm thấy càng gần gũi Lưu chút nào càng yên lòng chút ấy, mà tuyệt nhiên không nghĩ gì tới vấn đề xác thịt. Cho tới gần sáng, mọi người mới ngủ thiếp đi lúc nào không ai hay.

26. Chương 26: Ngày Thứ Hai Mười Ba

Trời đã sáng. Chị em Lài và Thìn dậy trước nhất. Cả hai nhìn thấy thân thể trần truồng của Lưu có ý hơi mắc cỡ Nhất là Lài, nàng nằm cạnh Lưu và ôm cứng lấy chàng mà ngủ cả đêm. Mặc dù nàng biết thân phận của Lan chẳng là gì của Lưu cả, nhưng cũng thấy kỳ kỳ. Thìn cùng một tâm trạng với chị. Nàng nằm cách Lưu một người mà cũng đã cố gác chân bằng được lên mình chàng để ngủ cả đêm ác nhất, khi thức dậy. Nàng thấy Lưu quay mặt ôm lấy bà chị mình, còn Lan nằm phía sau ôm lấy chàng. Nhưng hai bàn tay Lưu lại để trên ngực Thìn và hình như cả đêm nàng cảm thấy thật dễ chịu vì hơi hám đàn ông ấy.

Lưu cũng mở mắt ngay sau khi hai chị em Lài thức dậy. Chàng cũng thấy hơi ngượng ngượng khi hai người đàn bà có ý né tránh cái nhìn của mình. Lưu ngồi dậy, chàng nhìn ngay thấy trái cây ngổn ngang trong hầm. Thì ra con Ma Ngải bắt hai chị em bà bán trái cây về đây, tiện tay bẻ luôn mớ trái cây về cho chàng ăn. Lưu nhìn quanh, có ý tìm quần áo, nhưng chàng không thấy đâu. Lưu biết ngay cái điệu này, con Ma Ngải đã thu vào hang của nó lót chỗ nằm rồi.

Sáng ra, thân thể Lưu cương cứng. Chàng càng mắc cỡ trước hai người đàn bà lạ. Dù Lưu biết rằng tối qua họ ôm chàng để ngủ. Lan đã tỉnh dậy, nàng lết tới bên chân Lưu, níu chàng ngồi xuống. Nói nhỏ nhỏ vô tai Lưu:

“Không có anh, em chết hôm qua thực rồi.”

Nói xong Lan không ngại ngần trước mặt hai chị em bán trái cây, vít đầu Lưu xuống hôn lên môi chàng. Hình như Thìn nghe lồm bồm câu Lan nói với Lưu, nàng hỏi tới:

“Tại sao vậy chị Lan?”

Lan nhìn Lưu, ngại không muốn nói. Thìn hỏi tiếp:

“Không lý cùng hoạn nạn mà chị lại nỡ dẫu tội em điều gì hay sao?” .

Lan còn đang ngập ngừng, Lài đã lết tới bên nàng nói như van lơn:

“Chị biết điều gì cho tội em hay đi, chúng mình cùng hoạn nạn mà. Biết đâu điều chị nói lại có thể cứu được mạng tội em.”

Thìn cũng đã lết lại bên chị, chờ câu trả lời của Lan. Lưu thấy hai người đàn bà sợ hãi tràn lên khuôn mặt.

Chàng thở dài từ từ nói:

“Tôi nói cho hai người nghe vậy. Nhưng mà đừng có giận tội này nhé.”

Lài nắm lấy tay Lưu, nhìn chàng như van xin?

“Em xin anh mà, sao lại giận anh được chứ?”

Lưu nhìn thẳng vào mắt Lài kể lại lý do tại sao con Ma Ngải đi bắt hai người. Nghe xong cả hai tái mặt. Như thế thì chắc chắn hai nàng phải thế mạng cho Lan rồi. Thìn run lấy bẫy, nhưng Lài bình tĩnh hơn, nắm chặt lấy tay Lưu nói:

“Nếu vậy tối nay em xin anh lại nói với eon Ma Ngải như tối hôm trước, để nó đừng hút..máu hai chị em.”

Lưu lại thở dài:

“Như thế thực là cái vòng luẩn quẩn. Chúng ta lại có thêm một nạn nhân nữa. Không chừng hai hay ba cũng nên.”

Lài nức nở, nói:

“Nếu anh không giúp tội em. Chắc chắn tối nay tội em phải chết thôi. Em cần cớ lạy anh mà.”

Nói xong Lài chấp tay cúi xuống lạy Lưu như tể sao. Chàng vội vàng ôm lấy Lài không cho nàng lạy nữa. Thìn cũng nhào lại, Lưu lật đật ôm lấy nàng ngay vì chàng không muốn hai người lạy sống mình như thế. Vô tình bàn tay Lưu ôm ngay ngang ngực cả hai người. Bộ ngực săn cứng và to lớn này Lưu chưa bao giờ thấy. Có lẽ họ là những người gánh gồng hàng ngày nên bắp thịt rắn chắc như vậy.

Hơn thế nữa, cả hai chị em Lài cùng chưa gần đàn ông bao giờ lại làm Lưu rung động và thêm muốn. Chàng vội vàng nói:

“Thôi... thôi, được rồi, để tối nay hãy hay. Tôi sẽ nói với con Ma Ngải như hai chị muốn. Nhưng mà nó có nghe lời tôi hay không thì không dám bảo đảm đâu.”

Lài ôm cứng lấy Lưu, ghé sát vô tai chàng thì thầm:

“Dù cho con ma đó nó không nghe lời anh mà hút máu em chết. Ở dưới suối vàng em cũng vẫn mang ơn anh.”

Thìn cũng ôm lấy tay Lưu, nàng nói trong nước mắt:

“Xin anh cứu giúp chị em em, tội em nguyện làm trâu bò trả ơn anh.”

Tự nhiên Lưu thấy cảm động và xót xa trước những lời nói thống thiết ấy của cả hai người. Chàng ngẩng người hôn lên môi Thìn. Nàng nước mắt và nhắm mắt lại đón nhận chiếc hôn một cách say mê. Bàn tay Lưu cũng luồn qua áo Lài, đặt trên bộ ngực quý báu đó. Lài hiểu ý Lưu, nàng ngồi sát vô người chàng hơn nữa. Bỗng Lưu nghe có tiếng Lan thì thảo phía sau gáy, nàng cũng vừa ôm lấy chàng.

“Như vậy là anh có cả ba người rồi. Anh không được để con Ma Ngải hút máu người nào trong tội em đâu nhé.”

Cả Lài và Thìn cùng nhìn Lan với ánh mắt biết ơn. Trong khi bàn tay Lưu sục sạo vô hai thân thể săn cứng như kim loại của hai người đàn bà lao động này, họ rên lên ngay, có lẽ vì chưa bao giờ được đàn ông ôm ấp....

Và đúng như những gì họ mong muốn. Tối hôm ấy, con Ma Ngải đã nghe lời Lưu buông tha hai chị em Lài và Thìn. Lúc nó vừa lột quần áo của cả hai người thì Lưu can thiệp và nó hoá gió bay đi ngay.

27. Chương 27: Ngày Thứ Hai Mười Bốn

Ngày hôm nay cả bốn người cùng ngạc nhiên khi thấy con Ma Ngải không trở về. Lưu muốn cho chắc ăn, chàng thò tay vô cái hang của nó, moi hết quần áo của mọi người ra. Xong Lưu lại chui lọt thỏn vô tới tận cùng hang. Cái hang này chỉ vừa một người chui lọt như cái ống cống chật chội. Chàng chui ra nói:

“Chắc chắn tối qua khi hút máu anh xong, con Ma Ngải đã đi và không trở lại.”

Mọi người tính mặc quần áo vô. Lài cản liền.

“Bây giờ chúng mình mặc quần áo vô, khi con Ma Ngải về nó cũng lột ra, mà lại làm cho nó tức giận nữa. Điều quan trọng là làm sao trốn được ra khỏi đây thôi.”

Lan đồng ý với Lài.

”Chị Lài nói đúng đó, chúng mình bây giờ còn mắc cỡ gì nữa mà phải mặc quần áo chứ. Nhưng mà em muốn lấy đồ đạc giấy tờ trong túi áo ra cất giữ có khi còn cần dùng tới.”

Lưu thấy Lài nói phải liền móc túi quần lấy chiếc bóp, hộp quẹt, gói thuốc và vài thứ lỉnh lỉnh ra dấu vô một hộc đá Lan moi trong túi nàgnào gương, lược, bút chì vẽ lông mày cũng như phấn sáp. Còn Thìn và Lài cũng có giấy tờ, tiền bạc và mỗi người cũng có một chiếc gương nho nhỏ và lược chải đầu nữa. Lưu thấy vậy cười hì hì, nói:

“Các em ai cũng có đồ trang sức hết. Kiểu này làm đẹp cho con Ma Ngải ngắm hay sao đây?”

Lan cầm chiếc gương lên soi mặt, nàng cầm cây bút chì vẽ lông mày cười cười:

“Không phải làm đẹp cho con Ma Ngải đâu. Em làm đẹp cho anh coi đó.”

Bỗng Lưu chợt nhớ ra chữ bùa bạn ông Chung Tử vẽ lên chân chàng làm cho Lưu cử động được. Chàng mừng rỡ nói:

“Lan đưa cây bút chì đây cho anh.”

Lan ngơ ngác hỏi:

“Anh cũng tính vẽ chân mày à?”

“Không phải, anh vừa chợt nhớ ra chữ bùa bạn ông Chung Tử vẽ lên chân anh. Phá phép của con Ma Ngải, làm cho chân anh hết tê liệt.”

Thìn mừng rỡ la lên:

“Hay quá, anh thử xem có hiệu nghiệm không?”

Lan có vẻ hiểu biết về bùa ngải hơn, nàng nói:

“Thường thường bùa thì phải đi với chú. Không có chú bùa không hiệu nghiệm.”

Lưu ngẫm nghĩ nói:

“Anh có nhớ mang máng, ông ta đọc: ”Đông Thanh Long, Tây Bạch Hổ, Nam Châu Tước, Bắc Huyền Võ, Tứ Thần Hộ Pháp, Đạo Trưởng Tiêu Ma.” thì phải.”

Lan mừng rỡ.

“Em nghe xuôi tai lắm, có thể anh nhớ đúng đó. Hơn nữa các câu chú dù nhớ trật vài chữ cũng không sao. Sức mạnh của bùa phép chỉ giảm đi đôi chút thôi. Vậy anh thử xem sao?”

Lưu cầm cây bút vẽ lông mày của Lan vẽ chữ bùa lên chân nàng. Chữ bùa thật đơn giản, có vài nét nên chàng vẽ thực nhanh, vừa vẽ, vừa niệm chú. Xong, Lưu bắt chước ông bạn của Chung Tử bảo Lan khấn ông Quan Đế cho khỏi bệnh. Lan vừa khấn xong, bỗng chân nàng co vô được ngay. Mọi người mừng rỡ. Lưu lại lần lượt vẽ bùa vô chân Lài và Thìn. Cả hai cùng đi lại được như Lan ngay.

Mặt trời đã lên thực cao, Lưu nói:

“Bây giờ chúng mình tìm cách thoát khỏi đây. Tuy nhiên, nếu chưa ra được nơi này, con Ma Ngải trở về, mọi người phải làm bộ chân vẫn còn tê liệt, không đi được để tìm dịp chạy trốn. Nếu nó biết mình phá được phép thuật của nó sẽ có chuyện ngay.”

Hai chị em Lài và Thìn nghe Lưu nói xong, vội vàng chạy ra cửa hang. Lài ngồi xuống cho Thìn đứng trên vai, bám vô vách đá chui ra ngoài. Nhưng cái lỗ con Ma Ngải làm cửa chui ra vô quá cao, hai người công kênh nhau lên cũng không với tới, nói chi bám vô đó mà chui ra được.

Lưu đề nghị để chàng đứng lên vai Thơm nữa chắc chắn sẽ đư người qua cái lỗ đó được. Nhưng khi cả Lưu trông lên cũng vẫn với chưa tới, chỉ còn khoảng nửa sải tay nữa là có thể bám vào đó mà chui ra được rồi. Mọi người lại leo xuống. Lưu đề nghị, nếu bây giờ trông luôn ba người và Lan leo lên trên nữa chắc chắn nàng sẽ thoát ra ngoài. Tuy nhiên, chỉ có một mình Lan đi được thôi. Còn ba người phải ở lại. Lưu nói:

“Lan chui ra được, hãy thuê xe tới Đà Chung Tử liền, kéo bọn họ tới đây cứu tụi này.”

Lan ngáp ngừng nói:

“Em thấy dù có leo lên đó bám vô được lỗ cửa, chưa chắc em đủ sức đu ra ngoài. Hay là chị Thìn chun ra đi. Dù sao em cũng không tin được chính bản thân mình; khi ra được rồi, dám trốn luôn không trở lại thì sao. Còn như chị Thìn, không lý đành bỏ lại chị Lài hay sao. Em nói thế có đúng không.”

Lài cảm động ôm lấy Lan, nói:

“Em thành thực lắm, chị không tin em sẽ không trở lại Tuy nhiên, nên để cho con Thìn chun ra, vì nó có sức hơn em. Hơn nữa nó chưa bị hút máu lần nào, có lẽ cũng đỡ hơn chúng ta nhiều.”

Lưu cũng thấy Lài nói có lý. Chàng lấy một ít tiền đưa ra cho Thìn, bảo nàng mặc quần áo vào. Lại lấy bút chì kẻ lông mày viết địa chỉ và bản đồ nhà Chung Tử cho Thìn. Xong xuôi mọi người công kênh nhau lên, và quả thực lần này Thìn chui ra khỏi hang một cách dễ dàng. Trước khi nàng nhảy xuống đất, Thìn ngoái cổ vô trong hang, nói:

“Anh Lưu, chị Lan, chị Lài cứ yên tâm, em sẽ tìm ông Chung Tử tới đây ngay.” -nói xong nàng nhìn Lưu như lưu luyến, buột miệng, nói nhỏ nhỏ - “Anh Lưu ơi... em thương anh.”

Thìn đi rồi, mọi người lại ném quần áo vô hang con Ma Ngải. Ngoài trời âm u, không một tia nắng, hèn chi con Ma Ngải dám đi langthang cả ban ngày. Lưu nhớ rõ Chung Tử bảo chàng con ma này chỉ sợ ánh nắng mặt trời, còn như khi mặt trời lặn rồi, không cần chờ bóng tối nó cũng dám đi ngời ngời ngoài đường phớn như ai. Chỉ có ánh nắng mặt trời đứng ngọ mới làm áu nó khô lại mà chết.

Bây giờ Lưu thấy trong lòng thực thoải mái và đầy hy vọng. Chàng chắc chắn Thìn sẽ gặp bọn Chung Tử và chẳng bao lâu sẽ được giải thoát khỏi bàn tay con ma chính do tay chàng nuôi lớn. Lan cũng mừng không tả, nàng ôm lấy Lưu nói:

“Khi thoát chết rồi, anh có còn nhớ tới em nữa không?”

Lưu ôm lấy nàng, hôn lên mắt, nói:

“Anh chỉ sợ em nhi~u bồ quá quên anh đi thôi.”

Lan cười thực tươi:

“Em sẽ nhớ tới anh mãi mãi, khi nào anh ghé nhà em hay quán rượu, ngày hôm đó, em sẽ nhất định không tiếp khách, mà dành tất cả cho anh như những giờ phút chúng mình sống trong căn hầm này.”

Hình như khi Thìn đi rồi, Lài mới thực tự nhiên. Nàng ôm lấy Lưu, hôn lên miệng chàng ngay ngất.

“Bữa trước anh làm em đau thấu trời mà không dám la anh có biết không?”

Lưu mỉm cười hỏi: . .

“Tại sao vậy?”

Lài nheo mắt nhìn Lưu tình tứ:

“Còn lần nào nữa à? người ta chưa gần gũi ông bao giờ Anh lại làm mạnh như thế. Nhưng vì nằm bên cạnh con em người ta thì thử hỏi ai dám la chứ.”

Lưu cười thật đậm, cắn vô má Lài.

“Thế con Thìn thì sao?.”

Lài cười nho nhỏ.

“Anh không nhớ trước khi nó đi, chẳng quay lại nói gì với anh đó hả. Hai đứa tụi em thường nói đùa, không lấy chồng thì thôi, nếu lấy thì lấy chung một người. Ai ngờ nói chơi mà thành thực.”

“Bộ em không ghen hả?.”

Lài cười hì hì.

“Em không bao giờ ghen với nó đâu. Đã bảo lấy chung chồng mà ly. Hơn nữa, anh cũng ấy với nó rồi. Vả lại tụi này thì là chỉ có một người đàn ông trên đời thôi. Chứ không cho bàn tay thứ nhì sờ vô da thịt mình đâu.”

Lưu sợ Lài nói thêm làm nức lòng Lan, chàng hôn lên miệng nàng. Nàng há miệng cho lưỡi Lưu lùa vô trong rồi ngậm lại, nức nhẹ nhẹ.

Ngoài trời mây vẫn mịt mù, có lẽ đêm nay trời sẽ mưa lớn. Gió bắt đầu thổi mạnh. Lưu thấy lạnh lạnh. Cả ba người nằm ôm nhau thì thảo nói chuyện. Bỗng gió lùa vô hang lạnh ngắt. Lưu biết ngay là con Ma Ngải đã trở về, chàng nói:

“Con Ma Ngải trở về rồi, phải cẩn thận nhé.”

Lưu vừa dứt lời, mọi người nghe có tiếng khóc thút thít. Nhìn lại đã thấy con MaNgải vừa đem thêm hai người nữa về. Nó ném hai cô gái này xuốnghang rồi bay đi ngay.

Lưu vùng dậy nói thực nhanh.

“Bây giờ tới lượt Lan bắt buộc phải đi cầu cứu rồi, chúng mình trốn thoát càng nhiều càng hay.”

Lưu quay qua bảo hai cô gái mới bị bắt:

“Chân các cô có bị tê liệt không?”

Cả hai cùng méo máo nói:

“Dạ... có, con ma bắt tụi em hút máu và làm chân tê liệt từ tối hôm qua.”

Lưu hơi ngạc nhiên hỏi:

“Nó bắt các cô từ tối hôm qua lận à. Tại sao bây giờ mới đem về đây?”

“Em cũng không biết. Nhưng còn ba chị nữa cũng bị bắt chung, nó để ở dưới chân núi.”

Lưu nói thực nhanh:

“Như vậy thì nhanh lên, Lan sửa soạn trốn mau. Để anh chữa ấy cô này hết tê liệt, còn Lan mặc quần áo vô đi Em phải đi cầu cứu nữa mới chắc ăn.”

Lưu lính quýnh, chui vô hang con.Ma Ngải lấy quần áo của nàng mặc vô thực nhanh. Trong khi đó Lưu vén quần hai cô gái vẽ bùa niệm chú chữa trị cho hai nàng. Cả hai mừng rỡ, cảm ồ Lưu rồi rít. Chàng nói:

“Các cô đừng khách sáo nữa, tụi tôi bị bắt lâu rồi, bây giờ mới tìm ra phương pháp đi cầu cứu. Vậy chúng ta lại công kênh nhau lên, gửi người về.”

Lại ngồi khum xuống cho Lưu leo lên vai ngay, tiếp tới một cô gái mới bị bắt, rồi sau cùng là Lan. Nàng lật đật, bám vào lỗ cửa cố gắng đu mình lên chui ra ngoài. Lan phải khó khăn lắm mới chui ra ngoài được. Trước khi nhảy xuống đất, nàng nói lớn:

“Các anh chị bảo trọng, em sẽ trở lại ngay.”

Nàng nhắm mắt nhảy đại, mình mẩy đau ê ẩm, nhưng Lan cũng cố lết đi vì sợ con Ma Ngải trở về. Nàng biết rằng nó còn giữ bang người nữa ở chân núi. Như vậy thì y sẽ mang về liền bây giờ. Nàng không hiểu tại sao tự nhiên con Ma Ngải lại bắt một lúc năm người như vậy để làm gì. Không lý nó phải cần hút một lượng máu nhiều tới như thế hay sao. Tuy nhiên, Lan cũng mừng thầm trong bụng, vì với số lượng người đông như vậy, con Ma Ngải có thể không để ý tới sự vắng mặt của nàng và Thìn.

Lan vạch lá băng rừng đi miết. Trời bắt đầu mưa to, những hạt mưa rơi ào ào và gió thổi lạnh ngắt làm Lan run lẩy bẩy. Nhưng nàng vẫn cố cắn răng rảo bước thực mau xuống chân núi.

Đi cả mấy tiếng đồng hồ, chân tay Lan rời rã. Nàng nhìn lại về phía hang núi, chỗ các bạn còn bị giam cầm cũng chẳng cách được bao xa mà chân núi còn xa thăm thẳm. Nước mắt Lan trào ra, nàng không biết phải làm sao đi nhanh hơn. Nàng nghĩ tới Thìn, không biết giờ này cô ta tới đâu rồi. Hy vọng với sức lực của Thìn, cô ta có thể làm khá hơn Lan nhiều.

Trời đã tạnh mưa, nhưng sương núi kéo ra mù mịt. Lan ngồi xuống một gốc cây thở hào hển. Có lẽ chân tay, mình mẩy nàng đã bị gai góc xé rách lung tung cả rồi, nàng nghe ran rát khắp nơi. Lan ước gì bây giờ mọc cánh bay được xuống chân núi thì sung sướng biết bao nhiêu. Nàng nhớ tới Lưu, nhưng cảm tình đã trao cho người đàn ông xa lạ đó quả thực chưa bao giờ nàng thấy thực lòng và đậm đà

như vậy. Nghĩ cũng lạ, trong đời Lan, có cả trăm người đàn ông ôm ấp thân thể nàng mà chưa có lần nào Lan có những cảm hứng kỳ diệu như đối với Lưu. Không lý đó là tình yêu thực sự sao.

Lan vừa phát giác ra một đi-u quan trọng, khi nàng nghĩ tới Lưu, đầu óc cũng như thể xác nàng thấy thanh thản lạ lùng, và những bước chân Lan đi như nhanh hơn. Nàng thích thú nhớ lại từng cử chỉ, từng vuốt ve của chàng. Người Lan nóng lên, nàng tưởng tượng bờ môi Lưu đang rà khắp thân thể nàng, làm áu Lan chảy mạnh, hơi thở dồn dập và nàng phải bật lên những tiếng rên rỉ khoái lạc.

28. Chương 28: Ngày Thứ Hai Mươi Lăm

Hôm nay trời thực trong. Lan mở mắt, uể oải nhìn quanh núi rừng trùng điệp mà ngao ngán quá. Tối qua nàng đi không biết bao nhiêu lâu, tới khi trời mưa tầm tã, Lan may mắn chui vô được một hốc đá lánh mưa và nàng ngủ quên đi lúc nào không hay.

Nàng nhớ tới Lưu và những người còn kẹt lại trong hang trên gần đỉnh núi, Lan đứng dậy, vươn vai. Nàng nhất định phải xuống núi thực nhanh, vì chắc chắn những người trên đó mong đợi nàng từng giờ từng phút. Sinh mạng họ đang nằm trong tay nàng.

Mới ngủ được một giấc thoải mái, chân tay nàng cũng bớt đau nhức và mệt mỏi. Lan rảo bước, đi thực mau xuống núi. Được cái tới khúc này cây cối cũng hơi thưa thớt nên cũng dễ đi. Nàng không còn phải vừa đi vừa vạch lá, vén cành như đêm qua. Hơn nữa, bây giờ là ban ngày, nàng không còn quờ quạng, cúi đầu đi bừa bãi, đâm cả vào lùm cây, bụi cỏ, dù đi nhiều mà khó (đường đoạt được chẳng bao nhiêu.

Bỗng Lan ngửi thấy mùi thịt nướng từ xa bay lại. Tự nhiên nàng cảm thấy đói bụng. Lan nhắm hướng đi tới đó, chắc chắn những người đang nướng thịt kia sẽ cho nàng ăn và có thể giúp nàng xuống núi dễ dàng đi cầu cứu với Chung Tử. Nàng hăng hái rảo bước thực nhanh. Chẳng mấy chốc Lan đã nhìn thấy khói bốc lên từ phía trước và có tiếng nói chuyện.

Khi tới gần, Lan tính chạy ào lại. Nhưng nàng lại cẩn thận đi thực nhẹ nhàng vì nàng nghĩ; nếu gặp những người xấu, thì tránh xa họ còn có lợi hơn. Lan núp sau một bụi cây nhìn ra ngoài, thấy có hai người đàn ông đang nướng một con hoẵng nho nhỏ. Một người nói:

“Mày tin con nhỏ đó nói thực không?”

Người kia cười hì hì:

“Trên đời này làm gì có ma với quỷ. Để mình ăn uống xong, tao với mày leo lên đó coi thực hư ra sao.”

Người kia nói:

“Ừ Chúng mình đồn củi trên núi này mấy năm rồi, có gặp con ma nào đâu. Tao cũng muốn lên đó một keo cho biết thực hư.”

Lan hoảng hốt. Nàng nghĩ, nếu để cho hai gã tiểu phu này tìm tới hang núi chỗ con Ma Ngải nhốt người, coi chừng hư chuyện. Có thể là nó sẽ giết chết hai gã tiểu phu này. Cũng có thể nó thấy động, tha Lưu đi một chỗ khác rồi làm sao tìm ra tung tích nó được. Nghĩ vậy, Lan chạy ào ra nói lớn:

“Này... này... các anh ơi, đừng có lên đó.”

Hai gã tiểu phu giật nảy mình vì có người xuất hiện bất ngờ ngay bên cạnh. Một người ôm ngực thở hổn hển, cười lớn:

“Trời đất ơi, tôi lại tưởng ma ehứ. Cô này ở đâu ra làm tụi tôi hết hồn vậy kìa?”

Gã kia mặt mũi cũng xanh rờn, nhưng thấy Lan rồi lại cười lên sảng sặc, ý chừng không hiểu tại sao mình nhát gan như vậy. Lan thấy thế, nói:

“Đêm qua em vừa thoát ra từ hang núi các anh mới nói đó Quả thực ở đó có con ma đang giam giữ mấy người bạn em nữa. Có lẽ các anh gặp chị Thìn phải không?”

Người đàn ông lớn tuổi hỏi:

“Cô Thìn là cái cô hôm qua mặc áo bà ba nâu lột đó phải không?” .

Lan gật đầu.

“Dạ đúng rồi, chị ấy lột ra ngoài trước, đang tính tới nhà ông Chung Tử cầu cứu. Còn em lột ra sau, mong tiếp tay chị ấy nếu trong trường hợp chị ta không tới nơi được. Lúc nãy lên nghe hai anh nói chuyện, em nghĩ các anh không nên tới hang núi đó đâu. Thứ nhất rất là nguy hiểm cho các anh. Thứ hai có thể các anh làm cho con Ma Ngải hoảng sợ, bắt anh Lưu đi thì hỏng hết chuyện.”

Nói xong, Lan kể lại hết đầu đuôi câu chuyện cho hai người tiểu phu nghe. Nghe xong, cả hai cùng xanh mặt.

Người đàn ông lớn tuổi nói với Lan:

“Cũng may mà gặp được cô ở đây, nếu không chúng tôi leo lên đó thì chết với con quỷ cái đó chứ không phải chuyện chơi. Bây giờ cô thấy chúng ta phải làm sao đây?”

Lan nhanh nhẩu nói:

“Nếu vậy xin hai anh đi với em tới nhà ông Chung Tử báo tin, vì không biết chị Thìn có tìm được nhà ông ấy không.”

Hai người tiểu phu chịu ngay. Họ cùng Lan xuống núi đi tìm nhà Chung Tử. Chiều tối hôm đó, mọi người tới nơi. Lan cho kể cho Chung Tử nghe hết mọi chuyện. Ai nấy đều mừng rỡ sửa soạn đồ nghề đi tìm con Ma Ngải ngay.

Nhưng trời đã tối, một người bạn Chung Tử nói:

“Tôi đề nghị sáng mai chúng mình đi thực sơn, bây giờ tối quá rồi. Có tới nơi cũng không làm gì được nó mà lại nguy hiểm nữa.” .

Lan thấy vậy móc hết tiền Lưu đưa cho nàng, giao cho Chung Tử, nói:

“Bác cầm lấy tiền này, bây giờ con không cần nữa.”

Chung Tử gãi đầu gãi tai, hỏi:

“Tiền này của ai đây?”

“Dạ, tiền của anh Lưu đưa đi xe tìm nhà bác. Nay con tìm được bác rồi, không cần nữa. Vậy bác giữ lấy, ngày mai có tiền thuê xe tới núi Châu Thới.”

Chung Tử nghe nói mừng rỡ, nhận tiền ngay. Bỗng có một người đàn ông hơi lớn tuổi dắt hai cô gái tới trước cửa, nói là muốn gặp Chung Tử.

Chung Tử từ trong nhà nhìn ra, reo lên;

“A, ông quản lý phòng ngủ Tô Châu. Ông Um tôi làm gì mà khuya thế này?” .

Người đàn ông chỉ hai cô gái nói:

“Bữa trước có một thanh niên, dắt hai cô gái này tới mượn phòng ngủ trong khách sạn của tôi, rồi sáng hôm đó nói là đi kiếm chú, nhưng ăi tới hôm nay vẫn chưa thấy về. Vậy chú có thấy cậu ta tới đây không?”

Chung Tử nhìn hai cô gái cười hề hề:

“Hai cô gái này đã bị Ma Ngải hút máu rồi, còn chàng trai kia cũng bị con Ma Ngải bắt đi từ lâu. Ông còn đem các cô ấy tới đây làm chi nữa. Hay là ông đem lại cho tôi hút máu phụ?”

Ông quản lý phòng ngủ vẫn biết tính tình quái dị của Chung Tử là như thế, nhưng trong trường hợp này, hình như y nói thực chứ không phải nói khùng nói điên như

mọi khi. Tự nhiên ông gửi đầu gối tai, xuống nước nhỏ nhẹ chứ không gắt gỏng như hàng ngày gặp Chung Tử nữa.

“Chú Chung Tử à, đừng có giỡn nữa có được không. Tôi biết chú giỏi ba cái vụ ma cỏ này lắm. Xin chú giúp tôi mà.”

Chung Tử cười hành hạch, miệng đọc chú, tay bắt ấn chỉ ngay hai người con gái, hét lớn:

“Hoàn hồn mau.”

Cả Cam và Thơm cùng bưng tỉnh một lượt. Hai người ngơ ngác nhìn mọi người chung quanh một cách kỳ dị. Thơm sợ sệt hỏi:

“Thưa các ông, đây là chỗ nào vậy?”

Ông quản lý phòng ngủ mau mắn nói:

“Đây là nhà chú Chung Tử. Chú ấy vừa cứu các cô đó.”

Rồi không để ai nói gì, ông thao thao bất tuyệt giới thiệu Chung Tử như là thần tiên của vùng này. Chuyên cứu nhân độ thế, bắt quỷ trừ yêu. Nói xong, ông xin phép ra về ngay như mặc nhiên đã làm tròn nhiệm vụ giao Thơm và Cam cho Chung Tử vậy.

Thơm và Cam mừng rỡ, vừa định nói lời tạ ơn thì Thi cùng với hai lão đạo sĩ tử ngoài cửa đi vào. Hai nàng quay ra cửa, nhìn thấy Thi, chạy ào lại. Mọi người ngơ ngác.

Chung Tử cười ha hả:

“Hôm nay bỗng dưng anh hùng bốn phương tụ họp tại nhà mỗ, thực hân hạnh. Xin mời chư vị vô dùng trà.”

Thơm nhận ra ngay một trong hai lão đạo sĩ là người đã trị tà cho Cam và bị con Ma Ngải đá nhào học máu mấy bữa trước ở nhà nàng. Có lẽ ông già kia là sư phụ của ông ta. Vì bữa đó ông nói, nếu có bề gì thế nào cũng thỉnh sư phụ tới giúp. Quầy như đoán, ông già đã nhìn Chung Tử nói:

”Đệ tử của ta kém tài, bị con Ma Ngải đá nhào thực xấu hổ. Ta tìm tới nhà nữ thí chủ này thì được biết mọi người đã kéo nhau tới đây nhờ huynh giúp đỡ. Ta tò mò

nên tới đây coi con Ma Ngải này xuất xứ từ đâu mà bản lãnh kinh thiên động địa như vậy. Chẳng hay nó đâu rồi.”

Hình như Chung Tử và lão đạo sĩ này đã biết nhau từ lâu Thơm nghe ông ta nói:

“Lão huynh đừng có tự hạ mình. Chính tiểu đệ cũng bị nó qua mặt hai lần, tức muốn học máu. Ngay cả linh kiếm của sư phụ để lại cho tiểu đệ cũng chỉ bất ngờ chém được nó một cánh tay là nó chạy mất tiêu. Tới khi tiểu đệ gom cả bốn anh em lại, nó cũng không sợ. Ngang nhiên tới đây mang người đi, có hận không?”

“Thế bây giờ nó ở đâu?”

Chung Tử mời lão đạo sĩ ngồi, rồi từ từ kể lại hết mọi chuyện. Nghe xong, lão đạo sĩ eười chua chát, nói:

“Thì ra nó là eon cháu của La Cát. Hèn gì làm dữ quá chừng. Nhưng không hiểu sao ông ta đã qua Thái Lan tu rồi lại còn trở về đây?”

Chung Tử lắc đầu, nói:

“Không phải đâu, y vẫn còn ở Thái Lan. Và cũng đã cải tà qui chánh rồi, nhưng đệ tử y lên gây giống Ma Ngải đem bán lấy tiền thôi, chứ không phải là y.”

Lão đạo sĩ thở dài.

“Thực là nghiệp chướng. Bây giờ huynh tính sao?”

Chung Tử nói:

“Tiểu đệ cùng các sư huynh đệ đây, tính sáng sớm mai tìm tới hang núi sống chết với con Ma Ngải một phen. Nếu lão huynh có nhã hứng giúp tiểu đệ và anh em một tay thì quý hoá quá.”

Lão đạo sĩ vuốt râu cười ha hả.

“Khéo lắm, khéo lắm. Ta cũng đang có ý cầu mong huynh cho theo tới đó xem sao.”

Chung Tử mừng rỡ nói:

“Như vậy thì may mắn cho anh em tiểu đệ lắm. Xin đa tạ lão huynh.”

Mọi người nghe Chung Tử và lão đạo sĩ đối đáp, ai nấy đều mừng rỡ. Chắc chắn phen này Ma Ngải bắt buộc phải khuất phục mà thôi.

29. Chương 29: Ngày Thứ Hai Mười Sáu

Trời hôm nay chắc chắn sẽ có nắng thực to. Mới sáng sớm, không khí đã nóng nực. Khí hậu Sài Gòn năm nay thực bất thường; mưa gió, nóng bức, không ai có thể đoán trước được.

Căn nhà chật chội của Chung Tử từ trước giờ, chưa bao giờ chứa nhiều khách khứa như ngày hôm nay. Cũng may mắn cho Chung Tử đã có Lan với hai chị em Thơm và Cam lo bếp núc, nếu không, chắc chắn Chung Tử không biết phải làm sao mà xoay sở.

Ăn uống xong xuôi, mọi người hè nhau lên đường ngay. Ai cũng mong bắt cho bằng được con Ma Ngải càng sớm càng tốt. Đêm qua, mọi người thức thực khuya, nhất là Chung Tử và lão đạo sĩ, họ bàn thảo kế hoạch, cũng như truyền cho nhau những kinh nghiệm của bản thân trong đời diệt ma, trừ quỷ của mình.

Đoàn người quá đông nên phải mượn hai chiếc xe lam chở mới hết. Mặt trời mới lên khỏi ngọn cây là đoàn người đã tới chân núi rồi. Ai nấy hăm hở leo lên núi ngay. Hai người tiểu phu thuộc lòng đường đi nước bước nên mọi người không phải khó khăn băng rừng, đạp gai như lúc Lan xuống núi. Thời gian cũng giảm đi thực nhiều. Bởi vậy, dù đi xa và phải leo dốc cũng không mấy vất vả.

Đúng giữa trưa, mọi người đã tới trước cửa hang. Chung Tử vui mừng nói:

“Bây giờ là giờ tử của con Ma Ngải này, nó không thể nào giám ló đầu ra nắng được. Chỉ một tia nắng đúng ngõ cũng thành một lưỡi gươm đâm vào thân thể nó.”

Lão đạo sĩ, nói:

“Tuy nhiên, trong hang không có nắng, mà chỉ có một cái lỗ chui vô tuốt trên cao. Nếu chúng ta bắc thang nhào vô từng người sẽ làm mỗi cho con Ma Ngải sát hại ngay. Vậy phải làm sao bây giờ?”.

Một người tiểu phu nói:

“Tôi thấy chúng ta nên chặt cây, bẫy những hòn này ra, làm thành chỗ chui vô cũng không khó đâu.”

Mọi người đồng ý ngay, hè nhau chặt mấy thân cây đủ để làm một cái đòn bẩy, thọc vô khe đá, nạy đá ra thực dễ dàng. Trong khi đó Lan hết sức nóng ruột, nàng đã kêu khản cả cổ mà không thấy ai ở trong hang trả lời. Tiếng nàng ít nhất cũng đã lọt qua lỗ hổng trên cao, Lưu hoặc những người trong đó nghe tiếng nàng thì nhất định phải trả lời. Chứ tại sao lại im lặng như thế kia được? Không biết có chuyện gì xảy ra ở người ở trong đó.

Chưa đầy nửa tiếng sau, mọi người đã nạy được một tảng đá thực lớn phía dưới. Có lẽ con Ma Ngải mới chặt những tảng đá này lên với nhau nên cũng không khó khăn gì nạy ra cho lắm. Hơn nữa, đá ở núi này cũng không lấy gì làm lớn như những núi đá khác cho nên cũng dễ dàng ọi người mở lối vô hang.

Khi tảng đá phía dưới bật tung ra, những tảng đá phía trên thì nhau lẫn xuống ào ào. Bụi cát mịt mù, miệng hang mở rộng lồ lộ. Mọi người nhìn vô, kinh hoàng. Xác chết nằm bừa bãi trong hang tối ghê rợn. Những thân thể trần truồng của các cô gái, đầm máu, nằm co quắp, chồng chất lên nhau. Lan nhìn thấy đủ mặt mọi người và nhất là lại có cả xác Thìn nữa, đầu óc nàng quay cuồng, lảo đảo, té xuống đất chết giắc...

Trong khi đó, ở phía bên kia sườn núi. Trong một cái hang đá nhỏ. Lưu nằm co ro một mình bên cạnh con Ma Ngải to kèn cang. Chẳng không ngờ sự việc xảy ra đêm qua kinh khủng tới như vậy. Sau khi đẩy Lan ra ngoài rồi, mọi người vui mừng hơn hở. Phen này chắc chắn phải được giải cứu. Trong hai người thoát ra, ít nhất phải có một người tới nơi. .

Con Ma Ngải vẫn vô tình không biết Lan và Thìn đã ra khỏi hang núi. Một lúc sau, nó lại tha hai cô gái nữa về rồi đi ngay. Tối gần nửa đêm, nó trở lại với hai cô gái khác, nhưng một trong hai người đó là Thìn.

Thảm cảnh xảy ra từ đây. Nguyên do cũng tại Lài sợ ý vùng đứng lên chạy lại lên em. Con Ma Ngải một thoáng ngạc nhiên vì không hiểu tại sao Lài lại có thể đi lại được. Nó soát lại mọi người và phát giác ra chữ bùa Lưu vẽ trên chân các cô gái.

Cũng ngay khi ấy, nó kiểm lại số người bị bắt và biết là Lan đã trốn thoát rồi. Lưu chưa bao giờ thấy con Ma Ngải giận dữ như vậy. Nó vừa vươn tay ra là đã moi trái tim Lài ra khỏi lồng ngực nàng rồi. Thân thể Lài đổ xuống như một thân cây mục, mắt trợn ngược, miệng há lớn mà không kêu được tiếng nào. Máu trào ra cả mắt, mũi, mồm.

Những cô gái khác nhốn nháo, tiếng la hét thất thanh tới điên cuồng. Con Ma Ngải từ từ tiến lại từng người, moi tìm tất cả, không chừa một ai. Lưu thấy nó bỏ ô miệng nhai nhồm nhoàng thật ghê tởm.

Tối gần sáng, nó đã ăn hết ba trái tim, còn bốn trái nữa ôm vô ngực rồi cắp Lưu bay vọt ra ngoài. Nó đập trên cành cây mà tiến bừa bãi trên mặt đất. Lưu đoán ngay là nó đang tìm kiếm một hang động nào khác vì chỗ ẩn nấp này coi như đã bại lộ rồi.

Khi những tia nắng đầu tiên vừa hắt lên ở chân trời, cũng là lúc con Ma Ngải tìm được hang động này. Nó không còn thì giờ để lựa chọn chỗ tốt xấu nữa, chui vô hang ngay.

Lưu đoán có lẽ đây chỉ là cái hang của một con heo rừng nào đó đào từ lâu. Dù rằng chung vô đây có thể trốn được ánh nắng mặt trời, nhưng bên trong vẫn nhìn thấy cả bầu trời mở rộng trên cao.

Tối lúc này Lưu hoang mang tột độ, sau cuộc thăm sát trước mắt trong hang núi, thần kinh chẳng căng thẳng tới có thể đứt bất cứ lúc nào. Cho tới khi mặt trời lên thực cao, chẳng lịm đi vì quá mệt mỏi.

Trong khi đó, nhóm Chung Tử cũng đã chôn cất những tử thi bị con Ma Ngải sát hại xong và từ từ xuống núi. Cam và Thơm khóc ngất khi biết con Ma Ngải lại tha Lưu đi mất. Những hy vọng từ tối qua tới nay tiêu tan một cách phũ phàng. Những vị thầy cao tay ẩn nhất đang có mặt tại đây, nhưng con Ma Ngải biệt vô âm tín thì còn làm được cái gì nữa.

Cả hai nàng leo đèo theo sau đoàn người. Lúc lên núi hăm hở bao nhiêu, nay trở xuống ẻ Cam và Thơm cùng thất vọng và chán nản bấy nhiêu. Cảnh tượng ghê rợn của những tử thi bị con Ma Ngải móc tim, nằm

co quắp chồng chất lên nhau trong hang núi, càng ngày càng đậm nét trong đầu óc của hai người. Thơm vịn vai em thất thểu lết đi Hai chân nàng như có hàng tấn chì đeo cứng, nặng chình chịch.

Thơm bảo em:

“Chắc tao đi không nổi nữa rồi Cam ơi.”

Cam vòng tay ôm lấy hông chị, nói:

“Cố đi chị ơi, em cũng mệt muốn chết đây.”

“Hay là tụi mình ngồi xuống đây nghỉ một chút.”

“Nhớ người ta đi về trước rồi làm sao?” Thơm thều thào.

“Làm sao thì làm chứ không đi nổi nữa đâu.”

Nói xong Thơm đứng lại, nàng ngồi bệt xuống bãi cỏ. Cam cũng ngồi xuống theo chị. Bỗng tay nàng chống phải chỗ cỏ ướt ướt, nhờn nhờn. Cam vội rút tay lại, tưởng mình chống tay phải bãi phân chim cò gì. Nàng đưa tay ngang mặt nhìn. Bỗng giật mình vì thấy tay mình đầy máu. Nàng thét lên:

“Trời ơi máu.”

Thơmcũngvừanhìn thấy tay Cam, nàng lại tưởngCam bị thương, vội la lên:

“Trời ơi, có người bị thương. Bớ người ta. Bớ người ta cứu người.”

Mọi người đang đi, nghe Thơm la chói lói, giật mình nháo nhác. Chung Tử chạy trở lại thực mau. ông nói lớn.

“Ai bị thương đó?”

Vừa nói xong, Chung Tử đã nhìn thấy Cam và Thơm ngồi lê dưới đất. Ông hốt hoảng hỏi:

“Các cô bị thương đó à?”

Thơm nhanh nhẩu trả lời:

“Dạ... dạ... chú Chung Tử ơi, con em cháu nó bị thương, tay đầy máu kìa.”

Chung Tử ba chân bốn cẳng nhảy lại chỗ Cam ngồi, nắm lấy tay nàng coi, ngạc nhiên hỏi:

“Máu ở đâu thế này?”

Cam run rẩy, nói:

“Máu... máu ở tay cháu mà.”

Chung Tử phì cười.

“Ai không biết máu ở tay cô. Nhưng mà không có vết thương nào ở tay cả.”

Cam hỏi:

”Vậy chứ máu ở đâu ra?”

Chung tử lại cười sằng sặc.

“Tôi hỏi cô, cô lại hỏi tôi. Làm sao tôi biết, tôi đâu có bị thương. Vậy cô bị thương ở chỗ nào chứ?”

Cam cũng ngơ ngác, ngập ngừng nói:

“Máu... ở tay thôi. Không có chỗ nào bị thương cả.”

Nói xong, Cam chột nhìn xuống chỗ chống tay vừa rồi. Nàng chưa kịp nói gì, Chung Tử đã buông tay Cam ra, rà tay lên chỗ cỏ đó. Máu đã dính đầy tay Chung Tử ông ta reo lên mừng rỡ:

“Có đường kiếm được con Ma Ngải rồi.”

Mọi người bu quanh còn đang ngơ ngác, Chung Tử đã nói:

“Cô Cam té xuống đây, vô tình chống tay vô những vết máu con Ma Ngải để lại, nếu tôi đoán không lầm, chúng ta cứ lần theo những vết máu này sẽ tìm được con Ma Ngải.”

Mọi người mừng rỡ, quên cả mệt mỏi. Ai nấy hăm hở tìm kiếm những dấu máu khác. Chẳng mấy chốc, một người bạn Chung Tử reo lên:

“Đây rồi, có vết máu ở chỗ này.”

Trong khi mọi người nhào tới phía người bạn Chung Tử, Thơm nhìn Cam mỉm cười, nói:

“Con ranh con, mày làm tao hết hồn.”

Cam cũng cười hì hì, chùi tay vô cổ.

“Ai biết đâu, thấy máu ứ tưởng mình bị thương chứ.”

“Thôi, tội mình chạy theo bà con chứ, họ đi xa rồi kìa.”

Thơm vịn vai em đứng dậy. Cả hai chị em tất tả chạy theo mọi người. Dấu máu thực rõ ràng, ai cũng biết con Ma Ngải moi tìm mấy cô gái đem theo nên máu mới nhiều dọc đường nhiều như vậy.

Lão đạo sĩ bị Ma Ngải đá bữa trước cười thật hỷ hả. ông vuốt hàm râu dài trắng bạc nói với sư phụ của mình.

“Sư phụ à, hôm nay đệ tử quyết trả cho bằng được cái hận bữa trước bị con quỷ cái này làm nhục.”

Lão đạo sĩ kia cười ha hả;

“Cũng còn phải coi lại đã, con Ma Ngải này không phải là thứ vừa đâu. Ta coi bộ chúng ta đông người thực, nhưng con quỷ cái này có lẽ sắp thành tinh rồi. Không có dễ gì khuất phục được nó đâu.”

“Thưa sư phụ, dù sao nó cũng chưa tu luyện đủ ngày tháng. Dù cho là thứ gì chẳng nữa, với lực lượng của mình hiện nay, không lẽ lại không thắng được nó hay sao?”

“Không hẳn là thế. Chỉ có điều làm ta ngạc nhiên là tại sao La Cát lại thả cái giống quái vật này đi xa như vậy. Theo như Chung Tử nói, đệ tử củay ham tiền nên lén đem Ma Ngải bán. Có tin được chuyện d” xấ~ra trong môn phái của La Cát không? Nhất là những con Ma Ngải này khi được thả ra ngoài là để cho bá tánh nuôi dùm. Tới khi nó trưởng thành, có ma tính rồi là trở về với La Cát ngay.

Như vậy người nghĩ coi, có tên nào dám ăn trộm Ma Ngải đem bán được chứ. Bộ chỉ muốn sống được ba mươi sáu ngày nữa thôi hay sao?”

“Thầy nói rất đúng, như vậy có nghĩa là ông La Cát cố tình dàn cảnh cho tên đệ tử nào đó, đem con Ma Ngải này ra bán vì muốn lánh mặt, phải không sư phụ?”

“Điều đó ai lại chẳng biết là như thế. Nhưng có một điều ít người biết là khi Ma Ngải đang lớn lên. La Cát hằng đêm phải đọc chú, vẽ bùa hỗ trợ cho sự sống của con Ma Ngải. Hơn thế nữa, chỗ yểm bùa linh để hỗ trợ cho Ma Ngải không được cách xa con Ma Ngải nhiều lắm đâu.”

Lão đạo sĩ ngăn người, hỏi:

“Sư phụ muốn nói là La Cát đã có mặt ở Sài Gòn rồi à?”

“Ta chắc chắn có điều đó.”

“Thưa tại sao?”

“Con Ma Ngải năm lần bảy lượt bị thương, rồi lại chạy nhảy khơi khơi, chẳng hoá ra nó là thần tiên sao. Không phải La Cát đứng dl~g sau lưng nó thì còn ai vào đây?”

“Thưa sư phụ, như vậy vấn đề bây giờ không còn phải là con Ma Ngải nữa, mà là ông La Cát rồi.”

“Đúng thế, nhưng để đối phó với La Cát thì phải đi từ con Ma Ngải mới tới y được. Chung Tử là tay kiệt liệt, trên đời có một không hai. Ngay cả La Cát cũng không phải là địch thủ của y. Nhưng y lại không biết, nếu đánh với Ma Ngải bị thương hay giảm nội lực rồi, lúc ấy La Cát mới xuất hiện. Sự tình sẽ thay đổi ngay.”

“Suphụ ehò là lần trở lại Việt Nam hôm nay, mục đích của La Cát là muốn giết Chung Tử.”

“Có thể nói là như vậy.” .

“Tại sao vậy?”

”Tại vì trong giới thầy bà, ai lại không biết dòng họ

Chung từ xưa tới nay chuyên nghề luyện bùa, nuôi ngải. Nghề nghiệp chính của họ là trừ tà bắt ma. Cũng vì vậy” mà những bửu bối, phép tắc của dòng họ này có thầy bà nào lại không ham muốn. Nhất là Chung Tử hiện nay là người duy nhất của dòng họ Chung còn sót lại. Tất cả những gì của dòng họ này hiện nay đều nằm trong tay y.”

“Nhưng La Cát giết Chung Tử thì còn lợi ích gì nữa, tất cả phép tắc y sẽ mang về bên kia thế giới hết.”

”Lẽ dĩ nhiên là như vậy, nhưng khi người nào đó đủ sức giết Chung Tử, có nghĩa là đương nhiên y đã chiếm ngôi vị bá chủ của dòng họ Chung từ xưa tới nay, đó là

chưa kể tới những bửu bối gia truyền của Chung Tử còn lưu giữ Thí dụ như cây Ngọc Tuyền Kiếm chẳng hạn. Hơn thế nữa, La Cát là loại người huyền luyện tà thuật, ma quỷ Đương nhiên Chung Tử vậy phải ở hai giới tuyến khác nhau rồi.”

Bỗng có tiếng Chung Tử la lớn:

“Tôi nhìn thấy chỗ con quỷ cái đó ẩn núp rồi.”

Mọi người đổ xô lại chỗ Chung Tử đứng, ông ta chỉ về phía trước, ngay nơi một gò đất nhô lên cao, nói:

“Quý vị nhìn kia, chỗ đó yêu khí mịt mù. Không phải con Ma Ngải chung vô đó thì còn đi đâu nữa.”

Ai nấy reo mừng tỏ mở, hăm hở tiến tới. Bỗng lão đạo sĩ la lớn:

“Nguy rồi, chạy xuống núi mau.”

Mọi người ngừng lại, nhìn lão đạo sĩ ngơ ngác. Chung Tử hỏi:

“Lão huynh phát giác được điều gì đó?”

Lão đạo sĩ có vẻ mất bình tĩnh, ngửa mặt lên trời nhìn lên vầng thái dương đăm đăm. Ông vừa nhìn vừa bấm đốt ngón tay tính toán. ánh nắng gay gắt của buổi trưa làm ông hắt sùi hơi mấy lần, nhưng vẫn cố nhìn lên mặt trời. Một người bạn của Chung Tử không chờ được lâu hơn, sốt ruột hỏi:

“Có chuyện gì vậy lão đạo?”

Lão đạo sĩ hình như đã nắm được vấn đề, vội vàng nói:

“Xin chư vị tính lại coi, có đúng hôm nay có nhật thực không. Theo tôi tính, chắc chắn chỉ một lúc nữa mặt trời sẽ bị che khuất toàn diện. Như vậy là chúng ta lâm nguy rồi.”

Chung Tử là người la lên đầu tiên, ông nói lớn:

“Đúng rồi, chạy xuống núi mau, nếu không chết cả đám bây giờ.”

Không ai bảo ai, ùn ùn chạy bạt mạng xuống núi ngay. Cam núp tay một người bạn Chung Tử hỏi:

“Chú ơi, tại sao có nhật thực mà mọi người hoảng hốt như vậy?”

Vừa chạy, ông ta vừa nói:

“Khi mặt trời bị che khuất hết đó là thời gian ma quỷ hiện hình tác quái, không có bùa phép nào ngăn ngừa được chúng nữa. Lúc ấy âm khí bao trùm vạn vật và ma quỷ về mở hội khắp nơi.”

“Như vậy con Ma Ngải sẽ chun ra đi kiếm chúng mình, chứ không phải mình đi kiếm nó nữa phải không?”

“Đó là lý do làm ọi người hoảng hết, phải chạy xuống núi.”

May mắn ọi người, có hai người tiểu phu thuộc đường, nên dù chạy bán mạng cũng không bị lạc đường.

Chạy hơn một tiếng đồng hồ, cũng đã cách chỗ phát hiện Ma Ngải ẩn núp khá xa. Hình như ai nấy đều mệt lả. Mặt trời cũng bắt đầu bị che đi một phần. Chung Tử thở hổn hển nói:

“Chúng ta phải ngừng lại đây rồi, nghỉ một chút lấy lại sức, xong bày trận thế che mắt con Ma Ngải, không cho nó tìm thấy mình. Chỉ độ nửa canh giờ, mặt trời lại lộ ra là chúng mình thoát chết.”

Nghe Chung Tử nói xong, mọi người tự động tìm những gốc cây chung quanh ngồi dựa lưng nghỉ mệt. Một lúc sau, mặt trời dần bị che hết phân nửa. Chung Tử lấy Ngọc Tuyền Kiếm, vẽ một cái vòng tròn chung quanh chỗ mọi người ngồi, đồng thời móc trong mình ra tám lá bùa dán chung quanh những gốc cây nằm trên vòng tròn vừa vẽ. Cây lá trong vòng tròn bắt đầu reo xào xạt, Chung Tử nói:

“Bây giờ mọi người có thấy yên tâm, tọa thiền nghỉ mệt. Khi mặt trời bị che hết, sấm chớp sẽ nổi lên trong khu vực này. Ma quỷ sẽ không dám tới gần chúng ta. Riêng ba cô gái phải có ba người đàn ông ngồi bên cạnh giúp sức để khỏi sợ hãi làm loạn trận thế. Còn một điều nữa, mỗi nhóm phải ngồi cách nhau càng xa càng hay, vì ngồi gần bên nhau quá, nhân diện tụ lại, bốc lên là ma quỷ biết ngay nơi đây có người ẩn núp.”

Lão đạo sĩ nhìn ba người bạn của Chung Tử, nói:

“Vậy thì mấy anh bạn này lo phần đó cho là đúng nhất.”

Mọi người đồng ý ngay. Ba người bạn Chung Tử dắt ba cô gái ra mỗi nơi, Dgôi xếp bằng sát bên nhau. Hai lão đạo sĩ ngồi dưới một gốc cây, còn Chung Tử cùng hai người tiểu phu ngồi khuất sau một bụi rậm. Điều không ai ngờ, người bạn Chung Tử dắt Lan đi đã để ý tới nàng từ hôm qua, nhưng chưa có dịp gần gũi chuyện trò. Tới khi lão đạo sĩ mở lời, ông ta mới dám thâm hớn hở, nắm tay nàng dắt tới một bụi rậm thật xa ngay sát chỗ Chung Tử vẽ đường vòng tròn.

Trong lúc nguy khốn, Lan được một người đàn ông như bạn Chung Tử giúp đỡ còn gì quý hơn. Nàng rất vui mừng nắm tay ông ta hỏi:

“Chú tên gì?”

Không trả lời vô câu hỏi của Lan, ông ta lại kêu lên:

“Trời đất ơi. Tôi già tới mức đó sao?”

Sự bén nhảy hàng ngày vì nghề nghiệp, Lan biết ngay người đàn ông này đang nghĩ gì. Nàng mỉm cười nhợt nhã.

“Anh đâu có già gì đâu. Chỉ vì em kính trọng anh nên mới gọi anh bằng chú thôi mà. Vậy anh cho phép gọi bằng anh cho nó gần gũi nhé.”

“Đúng rồi... đúng rồi, Lan cứ gọi bằng anh Bằng đi cho nó đỡ khách sáo.”

Lan cười khúc khích, nàng dụi đầu vô vai ông ta, hỏi:

“Ủa, tại sao anh biết tên em vậy?”

Bằng thấy Lan tỏ vẻ thân mật, thích thú tán tỉnh ngay:

“Một bông hoa đẹp như thế này, ai không quan tâm tới chắc chắn phải mang tội với trời đất đó.”

Lan luồn tay vô hông Bằng véo mạnh, cái vũ khí lợi hại nhất của những cô gái muốn cho các chàng trai tán tỉnh mình đi mau hơn trong cuộc tình, đã được nàng mang ra áp dụng ngay. Và Bằng đã chịu thua liền khi vội vã chụp lấy tay nàng, không buông ra nữa.

Ngồi khuất sau nhiều bụi rậm, lại cách xa những người khác khi Lan ngược mặt lên và từ từ nhắm mắt lại trong cảnh nhá nhem của trời đất. Bằng không sao kiềm chế được dục tình vừa ập tới như vũ bão. Chàng cúi xuống ngay và bờ môi Lan nằm gọn trong miệng lưỡi Bằng.

Bàn tay ehàng cũng không còn nắm lấy tay nàng nữa, từ từ luồn vô thân tị-ể Lan, rà xuống thực sâu, kéo cho Lan cong người lên. Nàng vận vẹo. Hơi thở nóng bỏng và

run rẩy đầy áp châu thân, Lan bật lên tiếng rên khoái lạc.

“Anh... anh... anh... ơi...”

Tiếng rên rĩ của Lan làm Bằng ngây ngất. Chàng kéo nàng nằm dài trên thảm cỏ và lăn vào bụi rậm. Chân Lan vô tình đạp ra khỏi vòng tròn ChuDg Tử vẽ mà cả hai vẫn ngây ngất trong khoái cảm xác thịt. Trận thê lương chuyển, sấm chớp vừa loé lên đã tắt ngấm. Gió ngừng thổi, lá cây ngừng rung. Tất cả chỉ còn lại bóng đen chan hoà và những tiếng kêu rả rứt của côn trùng từng đêm khuya bất chợt

kéo về.

Chung Tử giáo hoảng, nhòp dậy...

Mặt trời bị nuốt vớ bóng tối thực mau. Cả bầu trời như sụp xuống, ngल्ली ta ~hỉ còn nhìn thấy nhau lờ mờ. Con Ma Ngải đang nằm bên Lưu vùng dậy, nó rít lên vui mừng chưa từng thấy. Lưu không hiểu gì, nhưng chàng cảm thấy mỗi lần con Ma Ngải có thái độ này, chàng nói gì nó cũng nghe lời ngay. Lưu nghĩ tới Tú Quyên và Phú. Trong trường hợp này Lưu không biết sống chết ngày nào. Con Ma Ngải đã biết chàng ra mặt chống đối nó rồi. Cơ hội con Ma Ngải vui vẻ như thế này đâu dễ gì có, Lưu nghĩ dù phải chết, chàng cũng phải trả được thù mới nghe. Nghĩ vậy, Lưu nói:

“Không biết Tú Quyên và thằng Phú bây giờ ra sao. Tao muốn thằng Phú phải chết đau đớn và Tú Quyên phải thuộc về ta.”

Con Ma Ngải nghe chàng nói rít lên thích thú. Nó cặp Lưu vô nách bay ra ngoài thực nhanh. Khi Lưu vừa mở mắt ra đã thấy mình đứng trước mặt thằng Phú rồi.

Lúc này Phú đang đứng giữa đám đông, nhìn lên mặt trời coi nhật thực một cách thích thú. Có lẽ cả mấy chục năm mới có hiện tượng mặt trời bị che lấp toàn diện như thế này. Đang mải miết eoi, bỗng nhiên Phú thấy một cơn lốc lạnh ngắt cuộn tới, bụi cát bay mịt trời, chàng nhắm mắt lại, tính chạy vô nhà, nhưng Phú sững sờ thấy Lưu đứng sừng sững trước mặt, máu me cùng mình. Phú há hốc miệng, mặc cho đất cát bay tùm lum vô cuống họng, mắt chàng trợn ngược sợ hãi. Lưu vươn hai tay siết họng Phú như một ác quỷ tới đòi mạng. Phú thổ hộc lên dấy dựa

rồi tắc thở tức thì.

Tiếng rít của con Ma Ngải nghe lạnh ngल्ली như tiếng cười sặc sụa của một người điên trong nhĩ địa đêm khuya thanh vắng. Nó lại cặp lấy Lưu bay đi, Lưu phải nhắm mắt lại vì vận tốc di chuyển nhanh tới kinh người. Khi nó vừa ngừng lại, Lưu mở mắt ra đã thấy nó bay vô trong một căn phòng, nắm một thiếu nữ đang ngủ trên giường rồi bay đi ngay. Chàng lại nhắm mắt lại, gió bay qua hai lỗ tai nghe vù vù Một lúc sau, con Ma ngải thả chàng xuống. Lưu mở mắt ra và chàng ngạc nhiên tới sững sờ. Người con gái trong tay con Ma Ngải lại là Tú Quyên.

Lưu chồm tới ôm lấy nàng, Tú Quyên mở mắt chùng chùng nhìn Lưu như người xa lạ. Con Ma Ngải buông hẳn nàng ra, nó nhảy tưng tưng chung quanh Lưu và Tú Quyên như một đứa con nít đùa giỡn với bạn bè. Bỗng có hai người mở cửa phòng bước vô. Lưu nhận ra ngay ông lão đi trước là người dẫn chàng tới miếu La Cát mua con Ma Ngải này, và người đi sau là Song Ba, người đệ tử của La Cát đã lấy

trộm con Ma Ngải bán cho chàng. Lưu ngạc nhiên tới ngẩn ngơ, chàng chưa kịp nói gì thì con Ma Ngải đã nhảy xổ lại ôm lấy chân ông lão, rít lên những tiếng vui mừng như một con chó mừng chủ. ông lão cười khà khà, xoa đầu nó, nói:

“Ngoan, con ngoan của ta. Kể từ nay ta không để cho con phải đơn độc một mình nữa. Tội nghiệp con tôi, chưa lớn lên mà đã bị tội khốn kiếp bức hại rồi. May mà chỉ bị cụt có một cánh tay, nhưng thù này nhất định ta phải trả cho con. Thôi, bây giờ đang có nhật thực, con ra ngoài làm cho tội Chung Tử một phen đi.”

Con Ma Ngải hình như hiểu ông lão nói gì, nó dụi đầu vô chân ông mấy cái rồi cuốn mình bay ra ngoài ngay. Bây giờ Lưu mới để ý, mình đang ở trong một căn phòng lạ. Ánh sáng lung linh từ những cây đèn dầu treo trên vách toả ra thực lạ lùng.

Ông lão tiến lại gần Lưu cười hà hà, nói:

“Cậu Lưu, chúng mình lại gặp nhau rồi. Trải qua bao nhiêu gian khổ mà cậu không thông báo cho tôi kể ra cũng là một tay hảo hán. Bây giờ đã tới lúc không còn phải dấu diếm gì nhau nữa. Tôi chính là La Cát,

chủ nhân của con Ma Ngải mà thằng Song Ba đóng kịch bán cho cậu. Bây giờ là lúc chúng mình phải nói chuyện nhiều với nhau đây.”

Từ bất ngờ này tới ngạc nhiên khác làm Lưu sững sờ. Chàng có thể nào ngờ được ông lão gầy gò ốm yếu gặp chàng ở phi trường Thái Lan kia lại là một thầy pháp

chuyên luyện tà ma độc hại này. Cái bộ dạng dói khổ, lam lũ kia lại có thể là một thủ lĩnh ma đầu được hay sao. Tuy nhiên, những gì xảy ra trước mắt không cho phép chàng không tin được. Từ thái độ khúm núm, rụt rè của Song Ba cho tới hành động thần phục như một con chó con với chủ của con Ma Ngải vừa rồi đã chứng tỏ thân thế của ông lão này là ai.

Lưu ấp úng hỏi:

“Bây... bây giờ ông muốn gì?”

Vẫn với thái độ hết sức hoà nhã và vui vẻ, La Cát chỉ chiếc ghế dài sau lưng Lưu nói:

“Cậu Lưu ngồi xuống đã, tôi bảo thằng Song Ba rót nước cho cậu dùng, rồi chúng ta bắt đầu nói chuyện.”

La Cát vừa nói xong, Lưu chưa kịp ngồi xuống, Song Ba đã chạy ngay ra nhà ngoài bưng nước vô. Y để trước mặt Lưu và La Cát rồi lui ra sau đứng khoanh tay như một tên quân hầu. La Cát bưng ly nước mời Lưu như một người khách quý.

“Mời cậu Lưu dùng nước.”

Những điều Lưu đã nghe được từ mọi người về La Cát, cũng như những sự việc đã xảy ra làm chàng ngập ngừng không dám đụng tới ly nước. Hình như La Cát đọc thấu tâm can chàng. Ông cười khà khà, nói:

“Cậu là một người ân nhân của tôi, lẽ nào tôi hại cậu chứ. Hãy uống nước đi, vì sự thực nhiều người cầu uống loại nước này mà không được.”

Lưu nghĩ; nếu quả thực La Cát muốn giết chàng, với pháp thuật của ông ta và con Ma Ngải ngờ ngợ kia, làm sao chàng sống được. Lưu mạnh dạn bưng ly nước ực một hơi.

Chất nước vừa trôi xuống cổ họng, Lưu giật mình kinh hãi vì thân thể chàng bỗng nóng như lửa đốt. Lông tóc trên mình chàng dựng ngược. Lưu muốn kêu lên nhưng mồm miệng cứng ngắc, chàng thấy hình như mình thở ra lửa, ra khói ừn ừn. La Cát vẫn cười khà khà, nói:

“Uống loại nước này phải nhấp từ từ. Công lực như tôi mà còn không dám hấp tấp, há chi cậu. Nhưng không sao đâu, chỉ vài phút sau là hết ngay, và cậu sẽ cảm thấy khoẻ khoắn gấp bội.”

Đúng như lời La Cát nói, một lúc sau cơn hoả dịu dần. Lưu cảm thấy toàn thân như được tiếp thêm sức lực, những cảm giác thoải mái, dễ chịu và mát mẻ chạy dài ra toàn thân. Chàng duỗi tay thẳng ra, Dững khớp xương kêu lóc róc. Bắp thịt nhão nhoẹt mấy bữa nay như săn lại. Đầu óc Lưu thực sáng khoái. Quả là một chén trà tiên chứ ở trần thế này làm gì có những loại dược thảo nào có thể đem đến sức lực cho con người một cách cấp kỳ như vậy. La Cát nhìn chàng mỉm cười.

”Bây giờ cậu tin tôi rồi phải không. Đáng nhẽ nhấp từng ngụm, cậu sẽ không cảm thấy khó chịu như lúc ban đầu, lại còn thưởng thức được mùi vị Thơm ngon của loại trà tiên này nữa. Nhưng không sao, được tính của nó vẫn thế thôi. Bây giờ tôi phải nói hết sự thực cho cậu nghe chuyện của chúng mình.

Như tôi đã nói với cậu ở Thái Lan. Con Ma Ngải sẽ trả thù cho cậu sau khi cậu lấy máu nuôi nó được ba mươi sáu ngày. Đó là mục đích duy nhất của cậu. Hôm nay mới có hai mươi sáu ngày, cậu đã đạt được mục đích rồi: Con Ma Ngải đã để chính tay cậu bóp chết tình địch. Bây giờ đây nó còn giúp cậu đem người yêu về nữa. Cô bé đó đang nằm trong tay cậu có phải không. Sở dĩ có ngày hôm nay vì cậu có cái may mắn gặp đúng ngày nhật thực toàn diện. Con Ma Ngải đã cúng cấp và phát huy trọn vẹn ma tính sớm hơn được mười ngày ngày. Tuy nhiên, tôi vẫn muốn nó phải được nuôi đủ ba mươi sáu ngày như thường lệ để công lực trội hơn những anh chị em của nó. Bởi vậy cậu sẽ ở lại đây giúp tôi thêm mười ngày ngày nữa cho trọn vẹn những lời chúng mình giao ước với nhau.

Tôi cũng nói thực với cậu là không nên tìm cách chống đối chúng tôi nữa. Tôi sẵn sàng bỏ qua tất cả những sự đại dột của cậu từ trước tới nay. Và giúp người yêu của cậu hồi phục để cậu có trọn vẹn hạnh phúc. Với

cậu, tất cả chỉ có thế. Còn chuyện của chúng tôi, cậu không nên dính dáng vô làm gì. Phiền phức lắm: Tôi mong rằng cậu vui vẻ hợp tác với tôi phải không?”

Lặng đi một hồi nghe La Cát nói, Lưu thấy đối với mình, quả thực ông ta đã thật rộng lượng và thẳng thắn. Trong lòng chàng bỗng nảy ra một mối cảm tình với người thầy pháp ma quỷ này. Lưu ngập ngừng nói:

“Như vậy có nghĩa là sau mười này ở đây, chúng tôi được tự do ra về phải không?”

La Cát cười ha hả.

“Tôi biết cậu đang nghĩ gì. Tội thầy bà thói nói với cậu là sau khi con Ma Ngải thành hình thì chúng tôi sẽ giết cậu phải không? Cậu cũng đã biết máu thịt cậu và con Ma Ngải đồng thông. Trường hợp cậu chết thì con Ma Ngải cũng không sống được, và ngược lại, lúc con Ma Ngải chết thì cũng là ngày tận số của cậu đó. Tội nó có cho cậu biết điều đó không?”

Nghe La Cát nói, Lưu giật mình. Thì ra những người mà chàng tin tưởng từ trước tới nay, mang danh trừ ma bắt quỷ, cứu khổ phò nguy lại là những người lừa dối chàng chứ không thực tình và thẳng thắn như La Cát. Nhưng bỗng Lưu nghĩ tới vụ con Ma Ngải bị chặt một cánh tay mà tay chàng không sao. Chàng lại nghi ngờ hỏi:

“Thưa ông, thế tại sao khi con Ma Ngải bị hư một cánh tay mà tay tôi không việc gì vậy?”

La Cát mỉm cười.

“Cậu có biết nó đã nuốt hết cánh tay của nó không?”

Lưu gật đầu.

“Dạ, tôi có nghe nói.”

La Cát gật gù.

“Biết thì tốt, chính nó cứu cánh tay của cậu lành lặn tới ngày hôm nay. Tuy nhiên, không được lâu đâu. Chỉ vài ngày nữa cánh tay của cậu sẽ bị tê liệt rồi nhỏ dần đi. Cái lỗi này cũng tại thằng Chung Tử thôi.”

Lưu tái mặt, chàng lật đặt vén cánh tay lên coi. La Cát lại nói:

“Cậu đưa tay đây tôi coi. Tôi sẽ chỉ cho cậu cánh tay bị liệt từ đâu.”

Lưu run run đưa tay cho La Cát coi. Cũng chỉ vì quá tin tưởng ở La Cát nên Lưu mới bị mắc lừa. Khi La Cát cầm cánh tay chàng nâng niu làm bộ coi qua coi lại rồi ấn vô mấy đạo huyết trên tay chàng hỏi:

“Có phải cậu thấy chỗ này hơi đau đau phải không?”

Lưu gật đầu.

“Dạ.”

La Cát lại bấm mấy chỗ nữa và hỏi:

“Những chỗ này cũng đau và tê tê nữa phải không?”

Lưu lại cảm thấy đúng như lời La Cát nói. Chàng có biết đâu La Cát vừa điểm những huyết đạo không ấu lưu thông xuống cánh tay chàng, và như thế chắc chắn chỉ trong mấy tiếng đồng hồ nữa cánh tay Lưu sẽ bị tê liệt, không cử động được. Chàng vẫn ngây thơ hỏi:

“Thưa ông, như vậy thì bao giờ tay tôi mới bị tê liệt.”

La Cát làm bộ bắt tay tính lăm nhăm rồi nói:

“Không xong rồi, chỉ vài tiếng nữa là tay cậu hết cử động được.”

Lưu run run hỏi:

“Thưa thưa ông... có... có cách nào cứu cánh tay tôi được không?”

La Cát làm ra bộ tiểu não, nói:

“Trẻ quá rồi, mấy ngày trước thì được. Bây giờ kinh mạch đã bế tắc, khô lại, không còn hoạt động được nữa. Tôi chỉ có thể giúp cậu ngủ mê khi đau đớn thôi.”

Lưu thần thờ, chàng không ngờ sự việc lại có thể xảy ra tới như vậy. Tự nhiên chàng thấy cảm hận đám Chung Tử. Họ là những người chánh đạo mà lại hại chàng.

Cánh tay Lưu bắt đầu tê tê và hơi đau nhức. Chàng nhìn La Cát khấn khoảng, nói:

“Ông thấy không còn cách nào chữa được cánh tay tôi nữa hay sao?”

La Cát lắc đầu:

“Hết thuốc chữa rồi.”

Lưu ngằn ngừ đề nghị:

“Ông nghĩ tây y có cách gì cứu tôi được không?”

La Cát không ngằn ngừ, nói ngay:

“Nếu cậu muốn, tôi sẽ đưa cậu đi bệnh viện ngay để cậu tin là tôi không nói láo. Tuy nhiên, xin cậu hiểu cho, tôi chỉ có thể đưa cậu đi bệnh viện chứ không thể nào để cậu gặp đám đạo sĩ thối kia được. Bởi vì chúng chẳng có ích gì cho cậu mà lại có hại cho tôi.”

Lưu mừng rỡ, nói:

“Xin ông cứ yên trí, tôi chỉ cần tới bệnh viện trị bệnh, chứ không muốn có chuyện rắc rối nữa.”

La Cát mỉm cười.

“Được rồi, nếu vậy tôi đưa cậu đi ngay bây giờ.”

Nói xong La Cát đứng dậy ngay. Lưu chợt thấy mình còn đang ôm Tú Quyên trong tay. Chàng nhìn nàng ngằn ngừ, chưa kịp nói gì thì La Cát đã lên tiếng.

”Cậu cứ để cô ấy ở đây cho thằng Song Ba trông nom.

Chúng ta đi về rồi tôi sẽ giúp cô ấy hồi tỉnh lại.”

Lưu nhẹ nhàng đặt Tú Quyên ngồi dựa vô ghế, nàng vẫn nhìn chàng như người mất hồn, không nói câu nào...

30. Chương 30: Ngày Thứ Hai Mươi Bảy

Chung Tử không ngờ kéo cả một đoàn quân hùng hậu như vậy đi tấn công con Ma Ngải lại mang về thất bại nhục nhã như thế. Chàng rất ân hận vì người bạn bất hạnh sa vào lưới dục tình, làm loạn trận pháp và kết quả đưa tới cái chết cho nhiều người. Nhưng dù sao chàng cũng còn may mắn thoát nạn.

Cả đoàn người, chỉ còn lại eo lão đạo sĩ và Chung Tử. Tất cả mọi người đã bị con Ma Ngải moi tim nhai sống ngay tại chỗ. Nghĩ lại hiện trường mà rung mình ớn lạnh. May mà con Ma Ngải trở lại được ít phút thì mặt trời bắt đầu ló ra. Nó phải bỏ chạy, để lại lão đạo sĩ và Chung Tử đã chiến đấu tới ngất ngli bên cạnh những xác chết của đồng đội. Nếu trận chiến kéo dài chừng mười phút nữa, chắc chắn cả chàng và lão đạo sĩ cũng làm mồi cho con quái vật này.

Cả đêm qua, hai người đã về nhà Chung Tử tọa thiền chữa thương. Sáng nay cũng đã lại sức. Nhưng theo tình hình này, nếu chiến đấu ban ngày, Chung Tử và lão đạo sĩ liên thủ chắc chắn sẽ không sợ con Ma Ngải sát hại, mà còn ngược lại, chàng có hy vọng khuất phục nó. Nhưng còn về ban đêm, không biết tình huống sẽ ra sao. Chung Tử hỏi lão đạo sĩ:

“Lão huynh đã khoẻ hẳn rồi chứ?”

Lão đạo sĩ gật đầu, vuốt râu đáp:

“Tôi khá rồi, còn huynh thế nào?”

Chung Tử mỉm cười.

“Dòng họ tôi kỵ nhất là ngày nhật thực. Ai ngờ gặp ngay ngày đại kỵ này lại bị tấn công, nếu không có lão huynh liên thủ, chắc tôi khó Bổng với con quái vật này rồi. Bây giờ huynh tính sao?”

“Người của chúng ta chết quá nhiều. Đệ tử duy nhất của tôi cũng đã hy sinh. Nếu không vì bá tánh, cũng vì đồng đạo mà trả mối thù này.”

“Lão huynh có cách gì không?”

Lão đạo sĩ thở dài.

“Nói ra thì mang xấu. Thú thực một mình tôi không phải là địch thủ của con Ma Ngải này rồi.”

Chung Tử gật đầu.

“Quả thực tôi cũng không ngờ con ma này dữ dằn tới thế. Nhưng bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Lão đạo sĩ dọ ý.

“Nếu chúng ta có một phép thuật nào cao cường hơn nữa, may ra có thể khuất phục được con ma này.”

Chung Tử có vẻ nghĩ ngợi, một lúc sau mới nói.

“Nếu lão huynh không chê cười. Tiểu đệ có một môn tuyệt kỹ công phu có thể khuất phục được con Ma Ngải này. Pháp môn này cần hai người có công lực thực ới luyện tập được. Nếu chúng ta cùng luyện tập, lo gì không trừ được con quỷ cái này.”

Lão đạo sĩ mừng rỡ nói:

“Nếu được huynh tin tưởng như thế còn gì quý hoá hơn. Nhưng không biết làm vậy có phạm tới môn qui của huynh không?”

Chung Tử Cười hành hạch.

“Thời buổi này đâu còn ai dẫu nghề như ngày xưa nữa. Người ta còn in sách bán đầy ra thị trường nữa kìa. Chỉ sợ không có ai thêm để ý tới thôi.”

Lão đạo sĩ có vẻ ngạc nhiên và hơi mắc cỡ, nói: .

“Điều này quả thực mới mẻ quá. Lớp trẻ bây giờ có thể cởi mở tới như vậy hay sao? Hèn gì họ không tiến mau và xuất hiện nhiều nhân tài quá.”

Chung Tử vẫn cười, nói:

“Như vậy chúng ta bắt đầu luyện tập ngay từ hôm nay có được không?”

Lão đạo sĩ gật đầu:

“Huynh muốn thế nào cũng được. Miễn sao chúng ta khuất phục được con Ma Ngải là được rồi. Tuy nhiên, hôm nay vì sự thực tâm của huynh, ta cũng phải nói cho huynh biết; La Cát đang có mặt tại Sài Gòn và chắc chắn y không để cho chúng ta yên đâu.”

Chung Tử la lên một tiếng, ngồi thừ người ra. Chén trà đang cầm trên tay rớt xuống đất. Chàng thấy cơ nguy đã tới gần, vì hơn ai hết, qua trận đánh kinh thiên động địa với con Ma Ngải vừa qua, chàng đã biết tất cả những pháp thuật của mình cho dù giáp chiến vào ban ngày cũng chỉ ngang eo với con Ma Ngải này là cùng. Bây giờ thêm La Cát vô nữa làm sao mà chống được. Ba người bạn chàng đã bị giết chết hết trong nháy mắt. Họ đâu có phải là tay vừa. Còn lão đạo sĩ đây dù là tay có bản lĩnh và công lực cũng khá thâm hậu. Nhưng qua trận vừa rồi, Chung Tử cũng đã hiểu tài nghệ cao thấp của ông ta tới đâu. Làm sao có thể địch nổi La Cát và con Ma Ngải chứ. Đó là chưa biết chừng La Cát đâu có phải chỉ có một con ma này. Sau bao nhiêu năm biệt tích giang hồ, y lại chẳng để ra cả trăm con Ma Ngải nữa hay sao.

Chung Tử còn đang bần thần, bỗng có hai người từ ngoài cửa đi vô. Lão đạo sĩ và Chung Tử nhìn ra mới biết Thi dẫn một người đàn bà đi vô. Chào hỏi mọi người xong, Thi giới thiệu:

“Thưa thầy, đây là bà Chín Y Tá ở xóm con. Hôm qua bà vô tình gặp anh Lừa đi với một ông lão ở Sài Gòn. Bà đã kín đáo theo dõi và biết được anh Lừa đang ở đâu.”

Thi nói xong đã tưởng mọi người vui mừng, ai ngờ mặt Chung Tử và lão đạo sĩ trông thực khó coi. Chàng ngơ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Tự nhiên không khí trong phòng rơi vào im lặng tối ngộp ngạt.

Sự im lặng tương tự cũng đang xảy ra tại căn phòng Lừa đang nằm. Cánh tay chàng kể như hết thuốc chữa. Cho tới sáng nay đã tê liệt hoàn toàn. Ngày hôm qua, La Cát và chàng đã tới mấy bác sĩ, ông nào cũng chỉ chụp hình, rọi kiếng rồi lắc đầu. Họ cho rằng chàng chẳng có bệnh gì cả. Có ông lại còn cho Lừa dầu nóng về thoa bóp mới tức cười. Có một lần, gặp một ông bác sĩ ở chợ Vườn Chuối. Nhân cơ hội La Cát ngồi ngoài phòng đợi. Lừa kể hết câu chuyện nuôi Ma Ngải và sự máu thịt đồng thông cho ông ta nghe. Kết quả ông này viết giấy giới thiệu cho Lừa tới bệnh viện thần kinh khám nghiệm. Rồi một lần khác, cũng nhân cơ hội La Cát ngồi ở ngoài phòng đợi. Chàng xin một ông bác sĩ cho chàng vẽ thử chữ bùa học lóm được của người bạn Chung Tử lên tay. Đã không có kết quả gì mà ông bác sĩ này lại đồng ý với vị bác sĩ trước là chàng cần bác sĩ chữa trị thần kinh, đồng thời cho chàng một cái toa toàn thuốc an thần!

Bây giờ nằm đây, trong căn phòng im lặng như tờ này, Lừa nghe rõ cả tiếng ruồi bay vo ve và tiếng thở đều đặn của Tú Quyên nằm bên cạnh. Một tay chàng đã tê liệt hoàn toàn. Tôi qua vì sợ đau nhức và nghĩ ngợi vẩn vơ, Lừa đã uống mấy viên thuốc an thần làm chàng ngủ ly bì tới sáng nay mới thức dậy.

Chàng gác một chân lên thân thể mũm mĩm của Tú Quyên. Da nàng mịn màng và mát rười rượi. Đêm qua dù có ngủ chưng nhưng chàng đã lỡ uống quá nhiều thuốc an thần nên không có động dẩy gì được. Dù trước đó Lừa đã cố cởi hết quần áo của Tú Quyên ra, nhưng cũng không làm chàng có cảm hứng gì trong việc ái ân. Hơn nữa, La Cát cũng vừa cho Tú Quyên uống mấy đạo bùa và nói sáng nay nàng sẽ tỉnh lại. Bởi vậy Lừa cũng có ý chờ đợi chứ không muốn phải làm tình với một cái xác không hồn như thế này.

Căn phòng ngủ La Cát dành cho Lừa và Tú Quyên thật lạ lùng. Cửa nẻo đóng kín mít, chung quanh tường treo những ngọn đèn dầu leo lắt. Bởi vậy dù đêm hay ngày, ánh sáng trong phòng cũng mờ mờ ảo ảo thật thần bí. Trong khung cảnh này, thân thể Tú Quyên lại càng hấp dẫn tới man dại. Bộ ngực căng tròn đầy ắp, phập phồng theo hơi thở lên xuống chập chờn.

Qua những phút im lặng và buồn bã vì biết chắc chắn một cánh tay đã tê liệt. Lừa muốn tìm quên trong Unh yêu vừa đoạt lại. Cái giá chàng phải trả để đoạt lại người tình như thế này cũng là quá nhẹ nhàng. Hơn thế nữa, sinh mạng của thằng bạn khốn kiếp đã được chính tay Lừa đưa y qua bên kia thế giới, và Tú Quyên đang ngủ yên trong vòng tay chàng. Như vậy là quá đủ, còn những gì sắp tới có nghĩa gì đâu.

Lừa nằm một lúc, thân thể chàng đã nóng bừng bừng. Bàn tay duy nhất của chàng vuốt tử trên xuống dưới trên da thịt Tú Quyên, len lỏi qua mọi chỗ mọi nơi. Chàng như mình tới đặt lên bờ môi ngọt lịm của nàng chiếc hôn nóng bỏng. Hình như Tú Quyên đang rên rỉ trong cơn mê ái ái. Miệng nàng hé ra đón nhận chiếc lưỡi nhọn hoắt của Lừa bò qua hàm răng cuốn lấy lưỡi nàng. Bỗng Tú Quyên vòng tay ôm lấy Lừa, ghì thực chặt. Thân thể nàng cong cớn, vặn vẹo và run rẩy. Lừa nghe nàng thì thầm:

“Hôm nay em có linh cảm hình như không phải là đang sống trong mơ như những lần trước phải không anh?”

Lừa mừng tới run người. Như vậy là Tú Quyên đã tỉnh lại rồi hay sao. Đã thế, nàng còn nhớ được cả những lần ái ân trong giấc mơ mà con Ma Ngải đem chàng tới với nàng. Lừa nói nho nhỏ:

“Chúng mình thực sự đã qua một cơn mê.”

“Anh có giận em không?”

“Có hờn giận nào còn đọng lại trong tình yêu ngày hôm nay được nữa hả em.”

“Cám ơn anh, em cảm ơn lòng độ lượng của anh biết chừng nào.”

Lừa cẩn nhẹ vô môi Tú Quyên.

“Đừng nói nữa, hãy tận hưởng những gì chúng ta có ngày hôm nay, sau bao nhiêu ngày sóng gió.”

“Và anh luôn luôn ở bên em mãi mãi phải không?”

“Nhất định là như thế rồi. Thôi đừng nói nữa, hãy ôm anh thật chặt nữa đi em.” .

Tú Quyên im lặng, nhưng hơi thở nàng bắt đầu phì phò và gấp rút. Mồ hôi đã ra lấm tấm trên làn da trắng nõn mịn màng ấy, nàng bắt đầu rên rỉ lớn hơn như không còn chịu nổi nữa. Cuối cùng Tú Quyên thét lên trong hoan lạc:

“Anh... thôi... thôi... á... á... á... á... á...”

Lưu cũng không kém gì nàng, chàng cứng người lại, những bắp thịt căng ra và phồng lên như muốn rạn nứt. Năm ngón tay bầu cứng, lún sâu vào da thịt Tú Quyên. Chàng cũng thét lên.

Nhưng cùng lúc ấy, cả hai cùng nghe có nhiều tiếng thét thất thanh ở bên ngoài. C tiếng nổ lộp độp của tre nứa, tiếng rít của ma quỷ và lại còn tiếng hò reo như mừng rỡ. Lừa nhồm dậy, chàng vớ lấy quần áo mặc vào thật nhanh. Tú Quyên vẫn đeo cứng lấy chàng, không chịu rời một phân. Lưu đã biết chuyện gì xảy ra, khói đen và mùi khét lẹt lùa qua khe cửa. Hiển nhiên là nhà đang cháy rồi. Chàng đẩy Tú Quyên ra thét lớn:

“Em mặc quần áo vào đi, cháy nhà rồi.”

Tú Quyên vẫn không thèm nghe chàng nói gì, ôm cứng lấy Lưu, hôn lên má chàng chùn chụt. Lưu xô nàng ra, nhưng Tú Quyên vẫn cố đeo cứng lấy mình Lưu, hình như nàng không coi cháy nhà ra cái gì hết.

“Anh ơi, ngủ với em đi. Đừng có thế mà.”

Lưu bắt đầu hoảng hốt vì lửa đã bén tới trong phòng, chàng ho sặc sụa. Trong khi đó bàn tay Tú Quyên vẫn cố mò vô trong áo Lưu. Nàng như một con ma dâm dục cuồng bạo. Khi Lưu cố đẩy nàng ra thì Tú Quyên rít lên; xé toạc quần áo chàng và đè Lưu xuống giường. Lửa đã cháy tới chân, Tú Quyên vẫn như người điên cuồng trong xác thịt, nàng trườn mình lên thân thể Lưu, ấn mình xuống người chàng. Lưu cố giãy giụa nhưng vô ích, hai cánh tay như sắt thép của Tú Quyên ấn mạnh hai vai chàng ép xuống sàn nhà. Bộ ngực to tròn đung đưa trước mặt Lưu trong lửa khói mờ mịt...

THAY ĐOẠN KẾT Anh Lưu kính mến. Trong đoạn kết của câu chuyện “Nuôi Ma Ngải” anh trao cho tôi là bà Chín Y Tá đã dắt ông Chung Tử và lão đạo sĩ tới đốt nhà La Cát. Con Ma Ngải nhảy ra ngoài, bị ánh sáng mặt trời đốt chết, và lẽ dĩ nhiên La Cát không phải là địch thủ của Chung Tử và lão đạo sĩ liên thủ nên đã bị họ giết chết.

Tuy nhiên, không thấy anh nói tới chính bản thân anh nữa. Câu cuối cùng trong băng cát sét kể về anh: “... bộ ngực to tròn đung đưa trước mặt tôi trong lửa khói mờ mịt. Tôi đã phân vân và bứt rứt mãi về cái kết luận của anh, nhưng cuối cùng cũng đành chịu ngừng ở đây. Tuy nhiên, tôi đã làm tròn vẹn những gì anh giao phó trong khi anh hấp hối và bây giờ đã viết xong bộ tiểu thuyết này như ý anh muốn.

Những lời anh kể trong băng cát sét có nhiều chỗ nghe không rõ, vì tiếng nghẹn ngào, nước mắt của anh. Có lẽ anh biết mình sắp chết nên không giữ được bình tĩnh. Tôi cũng rất cảm ơn anh về sự tin tưởng của anh vào tôi để giao cả cuốn băng hồi ký này cho tôi viết thành truyện. Dù nay anh đã thành người thiên cổ, tôi vẫn viết những lời thành thực cảm ơn ở đây mà không cho là dư thừa.

Ở dưới suối vàng, khi anh thấy cuốn Truyện Nuôi Ma Ngải này được xuất bản, hy vọng anh cũng được an ủi một phần nào, bù cho cuộc sống ngắn ngủi của anh.

Bây giờ đã làm xong lời ủy thác. Anh nói tôi cầu ước điều gì cứ lên tiếng. Ở thế giới bên kia, anh sẽ giúp tôi. Nay tôi chỉ xin anh một điều, có lẽ là hơi quá đáng. Đó là xin anh tha tội cho tôi, vì chắc chắn điều này anh đã biết rồi!

Đó là gặp anh quá trễ nên không cứu được anh thoát khỏi tay tử thần. Đã thế, ngay tôi hôm đưa anh ra nghĩa trang, tôi đã trở lại đào mộ anh lên. Dem thủ cấp anh về luyện phép bắt con Ma Ngải. Bởi vì sự thực con Ma Ngải chưa chết. Khi bà Chín Y Tá dẫn ông Chung Tử và lão đạo sĩ đốt nhà La Cát vào buổi sáng, con Ma Ngải đã hoá gió bay đi. Nếu trong trường hợp họ chờ tới giữa trưa mới đốt nhà, có lẽ con Ma Ngải đã bị ánh nắng đứng ngọ đốt chết rồi.

Bây giờ không biết con Ma Ngải lưu lạc nơi nào, có thể nó đang nằm dưới gầm giường một cô gái nào đó, chờ đêm tối bắt cô ta về hút máu. Hoặc là đang núp ngoài kẹt cửa, thò tay vô trong nhà người nào đó chẳng.

Tuy nhiên, với thủ cấp của anh, tôi thề sẽ bắt được con Ma Ngải này, đem về Mỹ nuôi như nuôi chó giữ nhà. La Cát chết rồi, tôi đâu có sợ con Ma Ngải này làm phản nữa...

Xin anh nhận nơi đây nén hương lòng thành của tôi.

Kính anh.

HÙNG SƠN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoi-ma-ngai>